

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)
ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

กนกวรรณ เสือปรังค์

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการธุรกิจโลก
วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
กรกฎาคม 2559
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบปากเปล่างานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ กนกวรรณ เสือปรารค์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจโลก ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร.ชำนาญ งามมณีอุดม)

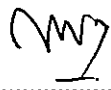
คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(ดร.ชำนาญ งามมณีอุดม)

..... กรรมการ
(ดร.มาลัย กรแก้วสมนึก)

..... กรรมการ
(ดร.ณภัคอร ปุณยภาภัสสร)

วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจโลก ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บรรพต วิรุณราช)

วันที่..... 17เดือน กันยายน พ.ศ. 2559

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำงานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ฉันนี้ เนื่องด้วยความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอด และอบรมสั่งสอนจากท่านคณาจารย์ วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ได้สละเวลา ในการให้คำแนะนำ ให้ความรู้ ตลอดจนการให้การสนับสนุนจากบุคคลหลายฝ่าย ซึ่งข้าพเจ้าขอกล่าว ขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ ดร. ชำนาญ งามมณีอุดม อาจารย์ที่ปรึกษางานนิพนธ์ที่ได้กรุณาเสียสละ เวลาอันมีค่า ในการให้คำปรึกษา ชี้แนะในทุก ๆ ด้าน รวมถึงการตรวจสอบเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ต่าง ๆ จนสามารถทำให้งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์และทันเวลาที่กำหนด

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัวเสื่อปรารค์ และ Mr. Yu Wen Liu ที่ให้ โอกาสในการศึกษาและเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา ขอขอบคุณบริษัท เอฟ แอล เอส (ไทยแลนด์) 1993 และเพื่อนร่วมงานที่ช่วยสนับสนุนและให้กำลังใจเสมอ จนทำให้งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ความสำเร็จทั้งหลายที่พึงได้จากงานนิพนธ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอมอบให้แก่บิดา มารดา อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ได้อบรมและให้กำลังใจมาตลอดในทุกเรื่อง รวมถึงทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และมหาวิทยาลัยบูรพา หากงานนิพนธ์ฉบับนี้มีข้อบกพร่องประการใด ข้าพเจ้าขอน้อมรับไว้ แต่เพียงผู้เดียว

กนกวรรณ เสื่อปรารค์

57710149: สาขาวิชา: การจัดการธุรกิจโลก; บธ.ม. (การจัดการธุรกิจโลก)

คำสำคัญ: การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ/ นักธุรกิจชาวไต้หวัน

กนกวรรณ เสือปรังค์: ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย (FACTORS AFFECTING FOREIGN DIRECT INVESTMENT (FDI) OF TAIWANESE BUSINESSMEN IN THAILAND)

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์: ชำนาญ งามมณีอุดม, ปร.ค. 137 หน้า, ปี พ.ศ. 2558.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) โครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศของธุรกิจไต้หวัน ในประเทศไทย (2) ปัจจัยจากประเทศต้นทางและ ประเทศปลายทาง ที่มีอิทธิพลต่อ ตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย เลือกตัวอย่างด้วยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง อย่างง่าย (Simple random sampling) จำนวน 220 ตัวอย่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Average) และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบ พหุ (Multiple linear regression analysis: MLR)

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยจากประเทศต้นทาง ได้แก่ ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ มีผลต่อ การตัดสินใจลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย และปัจจัย จากประเทศปลายทาง ได้แก่ ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต ปัจจัยด้านนโยบาย ของรัฐบาล มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย โดยทั้งสี่ปัจจัยที่กล่าวมานั้น มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนทางตรง จากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

57710149: MAJOR: BUSINESS ADMINISTRATION; M.B.A
(BUSINESS ADMINISTRATION)

KEYWORDS: A FOREIGN DIRECT INVESTMENT (FDI)

KANOKWAN SUAPRANG: FACTORS AFFECTING FOREIGN DIRECT
INVESTMENT (FDI) OF TAIWANESE BUSINESSMEN IN THAILAND.

ADVISOR: CHAMNARN NGARMMANEEUDOM, PH.D. 137 P. 2015.

The research had objective to study (1) the structure and nature of foreign direct investment of Taiwan businessmen in Thailand, (2) factors from a source country and a destination country which influenced the investment decisions of Taiwanese businessmen in Thailand. Questionnaires were used as instrument for data collection. Simple Random Sampling was employed to select 220 samples. Descriptive statistics used for data analysis consisted of frequency, percentage, average and standard deviation. Multiple Linear Regression Analysis: MLR) was inferential statistics used in the study.

The findings revealed that factors of a source country such as business condition had an effect on Taiwanese businessmen's investment decision of foreign direct investment in Thailand. In addition, factors of destination country such as factor attracting foreign direct investment, factor of production costs, and factor of government policy had an effect on Taiwanese businessmen's investment decision of foreign direct investment in Thailand. The four mentioned factors were correlated with foreign direct investment of Taiwanese businessmen in Thailand in the same direction.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	6
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนทางตรง.....	11
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการลงทุน	20
ภาวะเศรษฐกิจและการลงทุนจากประเทศไต้หวันในช่วงปี พ.ศ. 2556	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	49
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	55
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	62
การวิเคราะห์ข้อมูล	63
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	66

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	67
ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	63
ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ของผู้ตอบแบบสอบถาม	75
ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host Country Drivers)ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	79
ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของผู้ตอบแบบสอบถาม	84
ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน	86
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	92
สรุปผลการวิจัย	94
อภิปรายผลการวิจัย.....	98
ข้อเสนอแนะ.....	101
บรรณานุกรม.....	104
ภาคผนวก	107
ภาคผนวก ก.....	108
ภาคผนวก ข.....	123
ภาคผนวก ค.....	130
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	137

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1-1 การลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศทั่วโลก ระหว่างปี พ.ศ. 2555-2560	2
1-2 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ ปี พ.ศ. 2555-ปี พ.ศ. 2557	3
1-3 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้หวัน ระหว่างปี พ.ศ. 2550-2558	4
2-1 ข้อได้เปรียบเสียเปรียบของวิธีการเข้าสู่ตลาดต่างประเทศแบบต่างๆ	22
2-2 อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศได้หวัน แยกตามประเภทธุรกิจ	29
2-3 โครงการลงทุนจากประเทศได้หวันที่ขออนุมัติต่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ..	36
2-4 โครงการลงทุนจากประเทศได้หวัน แบ่งประเภทตามขนาดการลงทุน	37
2-5 โครงการลงทุนจากประเทศได้หวัน ที่ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการส่งเสริม การลงทุน แบ่งประเภทตามรูปแบบการลงทุน	39
2-6 โครงการลงทุนจากประเทศได้หวัน ที่มีการขอโปรโมชั่นในการลงทุน แยกตามภาคส่วนธุรกิจ	41
2-7 โครงการลงทุนจากประเทศได้หวัน อนุมัติโดยคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน แบ่งประเภทตามภาคส่วนธุรกิจ	43
2-8 โครงการลงทุนจากประเทศได้หวัน ที่ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน แบ่งประเภทตามที่ตั้งโรงงาน	45
2-9 โครงการลงทุนจากประเทศได้หวัน เกี่ยวกับอุตสาหกรรมส่งออกที่ได้รับ พิจารณาจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	47
3-1 สถิติโครงการลงทุนจากได้หวันที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ปี พ.ศ. 2550-2558	55
3-2 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น	60
4-1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ	67
4-2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ	68
4-3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน	69
4-5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทธุรกิจ	70
4-6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานที่ตั้งธุรกิจ	71
4-7 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ ในประเทศไทย	72
4-8 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	73
4-9 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามภูมิลำเนา	74
4-10 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ด้านปัจจัยผลึก ทางการตลาดของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย	75
4-11 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ปัจจัยด้านต้นทุน การผลิตของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย	76
4-12 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ปัจจัยด้านเงื่อนไข ทางธุรกิจของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย	77
4-13 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ภาพรวม	78
4-14 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) ด้านปัจจัยดึงดูดทาง การตลาดของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย	80
4-15 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) ปัจจัยด้านต้นทุน การผลิตของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย	81
4-16 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) ปัจจัยด้านนโยบาย ของรัฐบาลของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย	82
4-17 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศ	
ปลายทาง (Host country drivers) ภาพรวม	83
4-18 รายละเอียดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจ ชาวไต้หวัน ในประเทศไทย	85

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-19 ผลการวิเคราะห์ Multiple linear regression analysis ทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ด้วยวิธีการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ	86
4-20 ผลการวิเคราะห์ Multiple linear regression analysis ทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)	89
4-21 การสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	92

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	7
2-1 แรงแผ่กักกันที่มีผลต่อการขยายธุรกิจไปยังต่างประเทศ	20
2-2 รูปแบบการจัดตั้งองค์กรธุรกิจ.....	23
2-3 อัตราการขยายตัวของเศรษฐกิจได้หวั่นในช่วงปี พ.ศ. 2556.....	28
2-4 ปริมาณโครงการลงทุนจากได้หวั่นในไทย ชั้นขอรับการส่งเสริมการลงทุน.....	30
2-5 ปริมาณการลงทุนจากได้หวั่นในไทย ชั้นอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน.....	31
2-6 ขนาดของโครงการลงทุนจากได้หวั่นที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ในปี พ.ศ. 2556.....	32
2-7 จำนวนโครงการลงทุนจากได้หวั่นในชั้นคำขอ จำแนกรายสาขาธุรกิจ (เปรียบเทียบปี พ.ศ. 2555-2556)	33
2-8 จำนวนโครงการลงทุนจากได้หวั่นในชั้นอนุมัติ จำแนกรายสาขา (เปรียบเทียบปี พ.ศ. 2555-2556)	34

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ นั้น มีการแข่งขันกันมากและรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะในประเทศที่กำลังพัฒนา จะเห็นได้ว่าแต่ละประเทศมีนโยบายในการดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศ หลากหลายวิธี อาทิ การออกพันธบัตร หรือหุ้นกู้ต่าง ๆ การส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign direct investment: FDI) ซึ่งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนี้ ถือได้ว่าเป็นเรื่องสำคัญอย่างมากต่อประเทศที่กำลังพัฒนา เนื่องจากกระดุมการออมภายในประเทศยังไม่เพียงพอต่อความต้องการลงทุนในประเทศ ทำให้รัฐบาลของประเทศที่กำลังพัฒนาเหล่านั้นจึงต้องออกนโยบายที่สนับสนุน หรือเอื้อประโยชน์ต่อนักลงทุนชาวต่างชาติเพื่อเป็นการช่วยลดปัญหาช่องว่างระหว่างการออมและการลงทุนได้

จากการจัดงานเปิดตัวรายงานการลงทุนโลกประจำปี พ.ศ. 2558 เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2558 ซึ่งจัดโดยองค์การการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา หรือองค์การ (United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD) ได้มีการร่วมมือกับสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์การมหาชน) (สคพ.) หรือ (International Institute for Trade and Development (ITD) กล่าวว่า ในขณะที่ประเทศในแถบเอเชีย ซึ่งเป็นประเทศที่กำลังพัฒนานั้น ได้รับการลงทุนทางตรง หรือ FDI เกินครึ่งโลก กล่าวคือ ในการลงทุนโดยตรงในปี 2557 ได้มีการเข้ามาลงทุนในประเทศพัฒนาต่าง ๆ ของโลกประมาณ 681,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นประมาณ 2% จากปีก่อนหน้าและคิดเป็น 55% ของปริมาณการลงทุนโดยตรงทั้งหมด ในจำนวนนี้จีนถือว่าเป็นผู้รับการลงทุนรายใหญ่ที่สุดของเอเชียและของโลกที่ 129,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา 4% ขณะที่อาเซียนมีการลงทุนเพิ่มขึ้น 5% เป็น 133,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สวนทางกับประเทศพัฒนาแล้วที่การลงทุนโดยตรงลดลง 28% เหลือเพียง 499,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐเท่านั้น ทำให้ประเทศพัฒนาต่าง ๆ ได้มีการขยายบทบาทเป็นผู้นำในฐานะผู้รับการลงทุนโดยตรงมากขึ้น สำหรับการไปลงทุนในต่างประเทศทั้งหมดของโลกในปี พ.ศ. 2557 นั้นมีประมาณ 1.35 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยพบว่า 9 ใน 20 ของผู้ลงทุนรายใหญ่ที่สุดในโลกต่างมาจากประเทศที่กำลังพัฒนา ได้แก่ จีน ฮองกง ไต้หวัน ภูเก็ต มาเลเซีย เกาหลีใต้ รัสเซีย และสิงคโปร์ ซึ่งส่วนมากเป็นการไปลงทุนในประเทศที่กำลังพัฒนาเช่นเดียวกัน โดยเป็นการเข้าซื้อกิจการของประเทศที่พัฒนาแล้วที่ลงทุนในประเทศกำลังพัฒนาก่อนหน้านี้

ตารางที่ 1-1 การลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศทั่วโลก ระหว่างปี พ.ศ. 2555-2560
(ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2558)

การลงทุนโดยตรงต่างประเทศ	หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐ					
	2555	2556	2557	2558	2559	2560(F)
รวมทั้งโลก	1,403,000	1,467,000	1,228,000	1,368,000	1,484,000	1,724,000
ลงทุนในประเทศพัฒนาแล้ว	679,000	697,000	499,000	634,000	722,000	843,000
ลงทุนในประเทศกำลังพัฒนา	639,000	671,000	681,000	707,000	734,000	850,000
ลงทุนในประเทศกำลังพัฒนาในเอเชีย	401,000	428,000	469,000			

จากตารางที่ 1-1 นั้นจะเห็นได้ว่าการลงทุนในประเทศกำลังพัฒนาเพิ่มสูงขึ้นในทุก ๆ ปี รวมถึงการลงทุนในประเทศที่กำลังพัฒนาในเอเชีย ซึ่งประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ จึงต้องมีการวางแผนการรับมือกับการเข้ามาของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศให้มากขึ้น อาทิ มีการดำเนินการด้านอำนวยความสะดวกในความตกลงด้านการลงทุนต่างประเทศหรือการขยายการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นการช่วยดึงดูดให้นักลงทุนต่าง ๆ เข้ามาลงทุนมากยิ่งขึ้น

ประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ รวมถึงประเทศไทยนั้น มักจะเกิดปัญหาขาดแคลนเงินลงทุน ดังนั้น สิ่งที่จะสามารถมาเติมความต้องการลงทุนในประเทศให้สมบูรณ์ ได้นั้นก็คือ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ สิ่งนี้จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ประเทศกำลังพัฒนาที่มีความต้องการ จึงต้องมีการพัฒนาและส่งเสริมมากกว่าการลงทุนประเภทอื่น ๆ เพราะ ข้อดีของการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้น คือ มักจะมาพร้อมกับเทคโนโลยีและการถ่ายทอดความรู้จากต่างประเทศ ทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรม อีกทั้งยังส่งผลในด้านการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทย การขยายตัวของอุตสาหกรรมและการส่งออกอีกด้วย รวมถึงการจ้างงาน กล่าวคือ หากมีนักลงทุนชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนในกิจการต่าง ๆ มากขึ้น ก็จะทำให้การจ้างงานสูงขึ้น รวมถึงกระบวนการต่าง ๆ ของการทำอุตสาหกรรมก็จะดีขึ้นตามไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นในการด้านการหาวัตถุดิบ การจัดหาแรงงาน เป็นต้น ทำให้ประเทศเกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาว ทำให้ประชากรมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นจะเห็นได้ว่าการเข้ามาลงทุนของชาวต่างชาตินั้น ไม่เพียงแต่จะทำให้ประเทศมีรายได้มากขึ้นแล้ว ยังทำให้ประชากรมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาวอีกด้วย

ตารางที่ 1-2 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย โดยจำแนกตามประเภทธุรกิจ
ปี พ.ศ. 2550-ปี พ.ศ. 2557 (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 22558)

หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ประเภทธุรกิจ	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2556	2557
เกษตรกรรม การป่าไม้ และประมง	-8.18	7.34	53.33	6.78	-2.19	5.85	2.09	5.01
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	1,090.39	141.83	-1973.35	219.81	217.71	-94.96	-81.11	352.12
การผลิตไฟฟ้า ก๊าซ ให้น้ำ และระบบปรับ	3,812.72	4,905.32	2,909.15	5,516.57	3,918.74	1,599.03	5,260.21	3,165.65
อวกาศ	-25.84	11.59	-617.66	70.47	445.88	-54.69	68.17	-294.98
การก่อสร้าง	-13.37	-114.14	95.49	47.15	-18.04	-171.49	71.17	272.07
การขนส่งและการขายปลีก								
การซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์	150.39	804.50	2,007.73	492.08	267.65	-189.70	1,353.34	1,994.41
การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	-175.92	361.19	517.02	-218.19	185.47	-68.73	125.15	-26.37
ที่พักแรมและการบริการด้านอาหาร	34.30	-127.71	157.21	122.45	58.36	-47.18	-140.68	30.34
กิจกรรมทางการเงินและการ								
ประกันภัย	1,486.55	1,766.80	-146.81	6,475.93	-372.18	1,855.90	3,038.43	2,041.91
กิจกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์	1,384.37	1,149	1,299.61	1,045.97	1,154.46	1,039.12	1,595.39	1,217.92
อื่น ๆ	916.5	-344.16	2,109.72	967.66	-3,382.18	9,025.89	4,643.80	-5,037.86
รวม	8,633.90	8,561.56	6,411.46	14,746.67	2,473.69	12,899.04	15,935.96	3,720.21

จากตารางที่ 1-2 จะเห็นได้ว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยนั้น ประเภทธุรกิจที่ได้รับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากที่สุด คือ อุตสาหกรรมการผลิต ซึ่งอุตสาหกรรมการผลิตนั้นได้แบ่งออกเป็น 12 ธุรกิจ โดยธุรกิจด้านอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนทางตรงมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ การผลิตยานยนต์ รถพ่วงหรือกึ่งพวง ร่องลงมา คือ การผลิตคอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ และอุปกรณ์ทางทัศนศาสตร์ สำหรับธุรกิจที่มีการลงทุนทางตรงมากเป็นอันดับสอง คือ กิจกรรมทางการเงินและประกันภัย และธุรกิจที่มีการลงทุนทางตรงมากเป็นอันดับที่สาม คือ การขนส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์ อย่างไรก็ตาม การสนับสนุนในด้านการลงทุนในประเภทต่าง ๆ จึงควรมีการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการสร้างรายได้ให้กับประเทศ และเป็นการช่วยในการพัฒนาศักยภาพของประเทศสามารถแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ได้

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยเริ่มมีการตื่นตัวเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากขึ้น โดยมีการพยายามศึกษาและกำหนดนโยบาย มาตรการต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อนักลงทุน เพื่อเป็นการดึงดูดให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนในประเทศอย่างต่อเนื่อง และเป็นการลดปัญหาในเรื่องการผันผวน ของการไหลเข้าและการไหลออกของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ รวมถึงเพื่อให้เกิดเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจในประเทศ นอกจากนี้ประเทศไทย

ยังต้องประสบปัญหากับการแข่งขัน แย่งชิงเงินลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ที่จะยิ่งรุนแรงมากขึ้น ในอนาคต โดยเฉพาะที่สำคัญ คือ การแข่งขันภายในกลุ่มประชาคมอาเซียน (ASEAN) ด้วยกันเอง อาทิ พม่า เวียดนาม มาเลเซีย และอินโดนีเซีย เป็นต้น จึงทำให้ประเทศไทยต้องมีการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ที่สำคัญต่อการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุนต่างประเทศ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนทำธุรกิจในประเทศไทยและเพื่อเพิ่มการลงทุนอย่างต่อเนื่องของนักธุรกิจต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในช่วงแรก ในปัจจุบันประเทศไทยได้มีนักลงทุนจากหลาย ๆ ชาติได้เข้ามาทำธุรกิจในประเทศไทย อาทิ จีน ไต้หวัน เป็นต้น จะเห็นได้จากมีการรวมกลุ่มของนักธุรกิจชาวไต้หวันในประเทศไทยมากขึ้น

ตารางที่ 1-3 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากประเทศไต้หวัน ระหว่างปี พ.ศ. 2550-2558
(ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2558)

ปี	หน่วย:ล้านบาท
	ไต้หวัน
2550	-3,245.33
2551	-11,064.35
2552	12,341.50
2553	3,014.03
2554	-1,973.13
2555	4,872.96
2556	6,096.42
2557	522.62
2558	4,511.01

หมายเหตุ: เป็นข้อมูลการลงทุนฯ ในรูปของเงินลงทุนสุทธิของทุกภาคเศรษฐกิจ โดยตัวเลขบวก หมายถึง มีการลงทุนเพิ่ม (ไม่ว่าจะในรูปของการลงทุนในทุนเรือนหุ้น กำไรสะสม ที่นำกลับมาลงทุน หรือการกู้ยืมจากบริษัทในเครือในต่างประเทศ) สูงกว่าการลดการลงทุน (ไม่ว่าจะในรูปของการลดสัดส่วนการถือหุ้น การถอนเงินลงทุน หรือการคืนเงินกู้ให้บริษัทในเครือในต่างประเทศ) ขณะที่ตัวเลขติดลบ หมายถึง ในช่วงเวลานั้น ๆ มีการเพิ่มการลงทุนต่ำกว่าการลดการลงทุน

จากตารางที่ 1-3 จะเห็นได้ว่า การลงทุนทางตรงของประเทศไต้หวันนั้น เพิ่มขึ้นในบางปี แต่ในปี พ.ศ. 2557 นั้น การลงทุนจากประเทศไต้หวัน มีการลงทุนต่ำกว่าปีก่อน และข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. 2008-2014 จากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) โดยแบ่งตามภาคส่วนธุรกิจ ประเภทธุรกิจที่ได้รับอนุมัติจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่มีสัดส่วนมากที่สุด คือ ธุรกิจประเภทโลหะและเครื่องจักร อาทิ เครื่องจักรกล โรงงาน การผลิตแม่พิมพ์โลหะ หรือ การผลิตชิ้นส่วนโลหะ เป็นต้น และประเภทธุรกิจที่ได้รับอนุมัติจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่มีสัดส่วนรองลงมา คือ ธุรกิจประเภทเคมีภัณฑ์และกระดาษ และลำดับถัดมา คือ ธุรกิจประเภทไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้น ทำให้จึงต้องมีการศึกษาถึงการลงทุนโดยตรง หรือ FDI อย่างต่อเนื่องของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย เพื่อเป็นการศึกษาถึงทิศทางการลงทุนหรือถอนทุนการลงทุนจากประเทศไทยของนักธุรกิจชาวไต้หวัน และเป็นการศึกษาถึงนโยบายของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนว่ามีนโยบายที่สอดคล้องกับลักษณะประเภทธุรกิจของนักลงทุนชาวไต้หวัน ที่เข้ามาลงทุน โดยตรงในประเทศไทย

จากที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าประเทศไทย มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ยังต้องพึ่งพาเงินทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศไทย เจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องและมีเสถียรภาพ รวมถึงการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจที่รุนแรงในปัจจุบัน เพื่อดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศของประเทศไทยต่าง ๆ ประเทศไต้หวันก็เป็นหนึ่งในหลายประเทศที่เข้ามาลงทุน โดยตรงในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง และมีแนวโน้มการลงทุนเพิ่มขึ้นทุกปี ทำให้ทำให้ประเทศไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องกลับมาศึกษาและทบทวน รวมไปถึงการวางแผน ว่ามีนโยบายใด หรือมาตรการไหนที่ยังเป็นข้อบกพร่องที่จะส่งผลให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ มีมูลค่าลดลง ซึ่งการศึกษาและวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่นักลงทุนชาวไต้หวันนำไปพิจารณาเพื่อการตัดสินใจ รวมไปถึงการตัดสินใจลงทุนเพิ่มอย่างต่อเนื่อง แล้วนำผลที่ได้กลับมาต่อยอดการพัฒนาปัจจัยนั้น ๆ ให้มีความก้าวหน้า และทัดเทียมกับประเทศอื่น ๆ เพื่อช่วยให้มีการลงทุนโดยตรงอย่างต่อเนื่องของนักธุรกิจชาวไต้หวันในประเทศไทย อีกทั้งยังสามารถนำผลการศึกษาที่ได้ในครั้งนี้ ไปใช้ในการวางแผน รวมถึงเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อเป็นการส่งเสริม เอื้อประโยชน์และดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากประเทศไต้หวันให้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อรักษาระดับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม นอกจากนี้แล้วยังมีการศึกษาถึงโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากประเทศไต้หวันอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยจากประเทศต้นทาง และประเทศปลายทาง ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย

สมมติฐานของการวิจัย

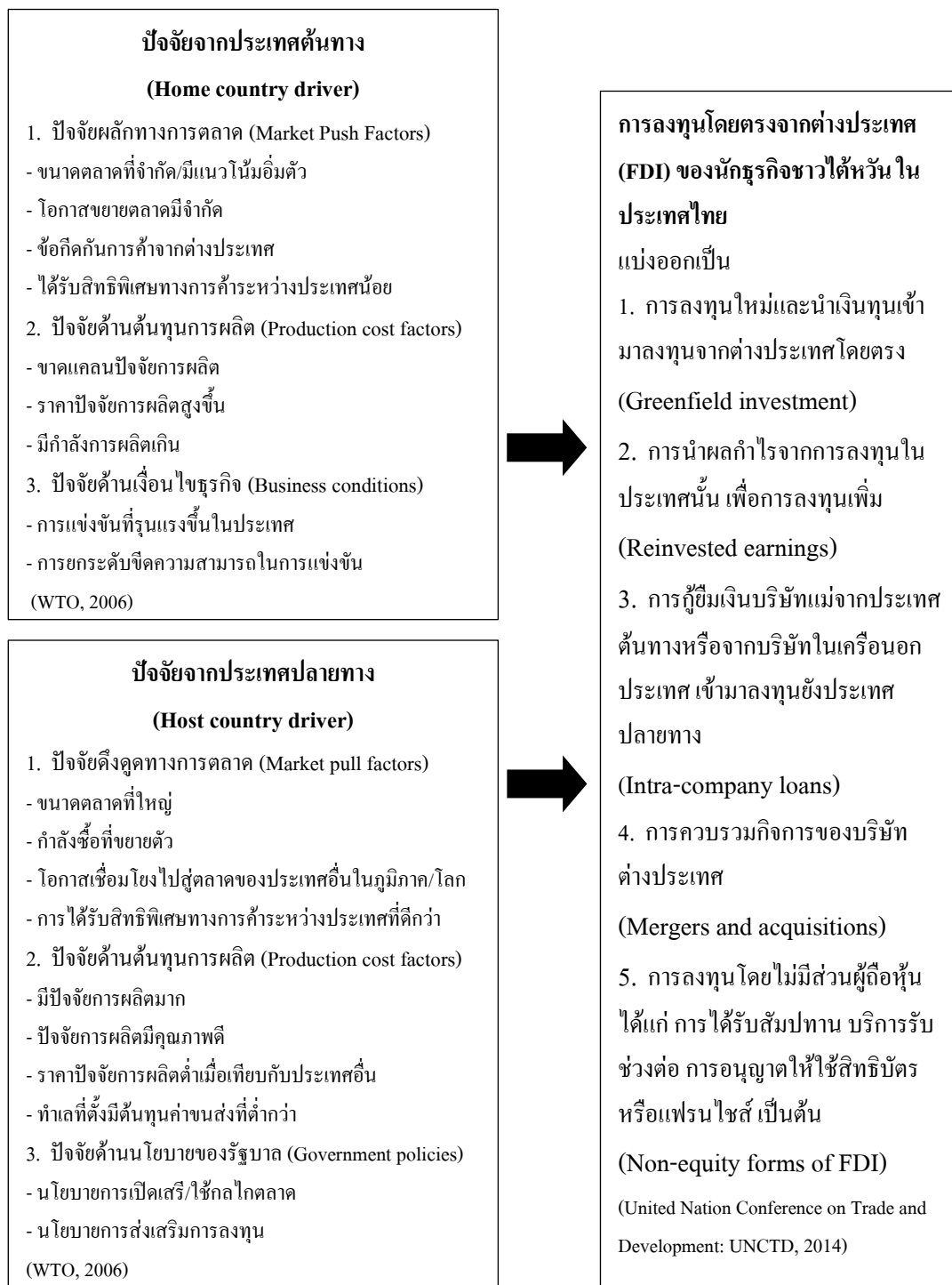
การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย ได้มีการกำหนดสมมติฐานของตัวแปรในกรอบแนวคิด ดังนี้

1. ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทยในประเทศไทย
2. ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทยในประเทศไทย

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับ อาทิ รูปแบบการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ รวมถึงปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดรูปแบบของธุรกิจ และยังเป็น การเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของภาคธุรกิจ ภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ อีกด้วย

2. เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของภาครัฐหรือภาคเอกชน สามารถนำข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ไปประกอบการพิจารณาในเรื่องของการดำเนิน นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนโดยตรงจากประเทศไต้หวัน เพื่อเป็นการส่งเสริมและกำหนดทิศทางการลงทุนอย่างต่อเนื่องของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลทศวรรษในระหว่างปี พ.ศ. 2550-2558 โดยจะเป็นการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ รวมถึงข้อมูลปัจจัยเศรษฐกิจในภาพรวม โดยมีการกำหนดขอบเขตการศึกษา ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

จากการศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยกำหนด ขอบเขตด้านเนื้อหาตามกรอบแนวคิดของการวิจัย ประกอบด้วย ตัวแปรของการวิจัยครั้งนี้ดังนี้

1. ศึกษาสภาพการณ์ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของธุรกิจไต้หวัน ในประเทศไทย ในด้านปริมาณการลงทุน ลักษณะการลงทุน อุตสาหกรรมที่ลงทุน และการส่งเสริมการลงทุนช่วงปี พ.ศ. 2550 ถึงปี พ.ศ. 2558

2. ศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนทางตรงโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจไต้หวันในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2550 ถึงปี พ.ศ. 2558

ขอบเขตด้านประชากร

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักลงทุนชาวไต้หวันที่ได้มาลงทุนในประเทศไทยแล้วในระยะแรก แต่ยังมีความเป็นไปได้ในการลงทุนเพิ่มขยายกิจการหรือต้องการสร้างกิจการใหม่ จำนวนทั้งสิ้น 458 คน (สถิติจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนและธนาคารแห่งประเทศไทย ปี พ.ศ. 2550-2558) โดยมีค่านวนขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรทราบจำนวนประชากร จากการคำนวณได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น

220 คน ใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายแบบสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ซึ่งจะเป็นการสุ่มตัวอย่างโดยถือว่าทุก ๆ สมาชิกในประชากรมีโอกาสที่จะถูกเลือกเท่า ๆ กัน

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย ตั้งแต่เดือน มีนาคม พ.ศ. 2559-เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2559 รวมเป็นระยะเวลา 4 เดือน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศที่มีความต้องการที่จะออกการลงทุนหรือขยายธุรกิจไปยังประเทศต่าง ๆ ที่กำลังพัฒนา ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้เกิดแรงผลักดันในการตัดสินใจขยายธุรกิจไปยังต่างประเทศ โดยปัจจัยที่สำคัญนั้น ได้แก่ ปัจจัยผลกทางการตลาด ที่อาจมีแนวโน้มตลาดที่เริ่มอิ่มตัวหรือโอกาสในการขยายตลาดเริ่มมีจำกัด ปัจจัยทางด้านต้นทุนการผลิตที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น หรือในเรื่องของปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจ ที่อาจมีการแข่งขันกันภายในประเทศที่สูงขึ้นและมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น

ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่ภายในประเทศผู้รับทุนมี ซึ่งเป็นการเอื้อประโยชน์และส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยในประเทศปลายทางนั้นจะต้องมีปัจจัยที่สามารถดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศได้ อาทิ ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด ที่ตลาดมีกำลังซื้อขยายตัวเพิ่มมากขึ้น หรือการมีโอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาดในประเทศอื่นในภูมิภาค ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตที่มีคุณภาพดี ต้นทุนในการผลิตมีราคาต่ำกว่าเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล ที่ต้องมีการส่งเสริมการลงทุนและเอื้อประโยชน์แก่นักลงทุน

การตัดสินใจ หมายถึง เป็นการกระทำที่ตกลงหรือตั้งใจจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยมีการค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีขั้นตอนกระบวนการวางแผน รวมถึงผ่านกระบวนการเปรียบเทียบ ผ่านกระบวนการความคิดต่าง ๆ อย่างรอบคอบ ก่อนที่จะตกลงทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign direct investment: FDI) หมายถึง การลงทุนในระยะยาว โดยเป็นการลงทุนที่นักลงทุนจากต่างประเทศได้เข้าไปลงทุนในประเทศต่าง ๆ เพื่อประกอบกิจการผลิตสินค้าหรือบริการ โดยอาจจะเข้าไปซื้อกิจการที่มีอยู่แล้ว หรือการตั้งสาขาขึ้นในประเทศนั้น ๆ รวมถึงการตั้งองค์กรธุรกิจใหม่ก็ได้ แต่มิใช่การลงทุนเพื่อการเก็งกำไรในระยะสั้น

นักธุรกิจชาวไต้หวัน หมายถึง บุคคลหรือเจ้าของเงินทุนที่จะนำเงินมาลงทุน ในการทำธุรกิจรวมไปถึงการเข้าไปลงทุนในด้านอุตสาหกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นนักธุรกิจที่มีสัญชาติ หรือภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไต้หวัน

มูลค่าการลงทุน หมายถึง หน่วยวัดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือ เป็นการวัดมูลค่าการลงทุนของบริษัทในเครือต่างประเทศ บริษัทที่ถูกจัดตั้งขึ้นใหม่ หรือบริษัทที่มีการควบรวมกิจการ โดยบริษัทเหล่านี้ได้มีการบริหารงานโดยนักลงทุนต่างประเทศ ในส่วนของมูลค่าการลงทุนนั้น สามารถแสดงออกมาได้ทั้งตัวเลขบวกและลบ โดยที่ตัวเลขบวก หมายถึง มีการลงทุนเพิ่ม เช่น การลงทุนในทุนเรือนหุ้น การนำกำไรที่สะสมนำกลับมาลงทุน หรือการกู้ยืมบริษัทในเครือต่างประเทศ มีอัตราที่สูงกว่าการลดการลงทุน เช่น การลดสัดส่วนการถือหุ้น การถอนเงินลงทุน หรือการคืนเงินกู้ให้แก่บริษัทในเครือต่างประเทศ แต่ในขณะที่ตัวเลขติดลบ หมายถึง ในช่วงเวลานั้น มีการเพิ่มการลงทุนต่ำกว่าลดการลงทุน

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของ นักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอ ตามหัวข้อ ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนทางตรง
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบของการลงทุน
3. ภาวะเศรษฐกิจและการลงทุนจากประเทศไต้หวัน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการลงทุนทางตรง

ความหมายของการลงทุนทางตรง

ในปัจจุบันการลงทุนจากต่างประเทศนั้น มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ ต่าง ๆ ที่ขาดแคลนเงินลงทุน หรือกำลังการออมภายในประเทศยังไม่เพียงพอ ทำให้ภายในประเทศ ต่าง ๆ เหล่านั้นต้องเร่งพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ เพื่อเป็นการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไม่ เพียงเท่านั้น ประเทศเหล่านั้น รวมถึงประเทศไทย จึงควรที่จะเข้าใจความหมายและรูปแบบของการ ลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้ลึกซึ้ง เพื่อเป็นการเสริมสร้างความเข้าใจให้มากขึ้น ถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ประเทศผู้ให้ทุนต้องการ เป็นต้น จากการศึกษาความหมายและลักษณะของการลงทุนจากนัก เศรษฐศาสตร์หลายท่าน ไม่ว่าจะเป็น Kindleberger (1996 อ้างถึงใน สมนึก แดงเจริญ, 2538) ได้ให้ความหมายของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศไว้ว่า การที่เจ้าของเงิน ลงทุนมีการเคลื่อนย้ายเงินลงทุนระหว่างประเทศ เช่น การออกพันธบัตร การให้สินเชื่อระยะสั้น หรือมีการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งในที่นี้จะรวมถึงการลงทุนโดยตรง แต่จะมีข้อ แยกต่างระหว่างการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศกับการลงทุนโดยตรง คือ การลงทุนโดยตรง จากต่างประเทศ จะเป็นการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจการ เช่น การควบคุมงาน หรือการเข้ามาเป็น เจ้าของและมีการจัดการในธุรกิจ (สมนึก แดงเจริญ, 2538, หน้า 39) มีความคล้ายคลึงกับ นักวิชาการอีกหนึ่งท่าน คือ Dunning (1972 อ้างถึงใน วัชรวิทย์ ถิ่นฐาน และคณะ, 2558) ได้ให้ความหมายของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศไว้ว่า การที่องค์กรธุรกิจได้ไปทำการลงทุน ยังต่างประเทศ โดยมีการจัดการรวมไปถึงการควบคุมทรัพย์สิน เทคโนโลยีต่าง ๆ ในการลงทุน

ธุรกิจนั้น ๆ อีกทั้งการมีอำนาจในการควบคุมและตัดสินใจของกิจการที่ตนเข้าไปลงทุน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการมีสิ่งอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากเงินลงทุนที่เข้าไปลงทุน (วัชรวิ ถิ่นธานี และคณะ, 2558, หน้า 10-12) ในขณะที่ Kojima (1973 อ้างถึงใน Journal of the Asia Pacific Economy, 2007) ได้มีการอธิบายว่า การลงทุนทางตรง คือ การนำเงินทุน ความชำนาญในการบริหาร เทคนิคความรู้ และวิชาการต่าง ๆ ไปยังประเทศผู้รับการลงทุน ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวไปนั้น มีอำนาจในการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจรวมถึงการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศผู้รับการลงทุน (Sun, 2007) ซึ่งมีความแตกต่างจาก Caves (1996 อ้างถึงใน อภิรัตน์ จินต์, 2554) ได้กล่าวว่า การลงทุนทางตรงเป็นความต้องการที่จะเข้าไปควบคุมกิจการที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ โดยผู้ที่ต้องการเข้าไปควบคุมกิจการนั้น ต้องไม่ใช่คนในประเทศนั้น ซึ่งการลงทุนจะเป็นการเคลื่อนย้ายเงินลงทุน การประกอบการ อีกทั้งความรู้ทางเทคนิควิชาการต่าง ๆ ไปสู่ประเทศนั้น ๆ (อภิรัตน์ จินต์, 2554) แต่ในขณะที่นักวิชาการไทยหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศไว้ว่า รัตนา สายคณิต (2530) การจะเข้าไปควบคุมองค์กรธุรกิจในประเทศนั้น สามารถทำได้ 4 วิธี คือ (1) การเข้าไปซื้อกิจการที่มีอยู่แล้วในประเทศผู้รับทุน เพื่อที่จะสามารถเข้ามาบริหารจัดการได้อย่างเต็มที่ หรืออาจเป็นวิธีการเข้ามาซื้อหุ้นให้มีจำนวนมาก (2) การตั้งกิจการสาขาขึ้นในประเทศ ซึ่งวิธีการนี้บริษัทแม่จากต่างประเทศยังสามารถควบคุมการบริหารจัดการได้อย่างเต็มที่ (3) การตั้งธุรกิจใหม่ ในประเทศผู้รับทุน หรือ (4) การลงทุนร่วม วิธีการนี้ในเรื่องของการบริหารจัดการนั้นจะขึ้นอยู่กับสัดส่วนการถือหุ้นและร่วมทุน (รัตนา สายคณิต, 2530, หน้า 4-5) ซึ่งมีความหมายคล้ายคลึงกับ เสาวรินทร์ สายรังสี (2537) ได้ให้ความหมายการลงทุนจากต่างประเทศไว้ว่า วัตถุประสงค์ของการลงทุนทางตรงจากประเทศ คือ การเข้าไปมีบทบาทและอำนาจในการบริหารจัดการธุรกิจ ซึ่งสามารถทำได้หลายลักษณะ เช่น การเข้ามาจัดตั้งกิจการสาขาใหม่ หรือการเข้ามาสร้างโรงงาน การซื้อกิจการเดิมที่มีอยู่ หรือการเข้าไปร่วมลงทุน ร่วมเป็นเจ้าของกับนักลงทุนรายอื่นที่มีธุรกิจอยู่แล้ว เป็นต้น (เสาวรินทร์ สายรังสี, 2537) ในขณะที่อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง (2543) ได้ให้ความหมายของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไว้ว่า เป็นการลงทุนที่ผู้ลงทุนนั้นสามารถมีส่วนร่วมในการบริหาร และควบคุมกิจการ โดยอาจเป็นการซื้อกิจการของบริษัทเดิม หรือการเข้าไปตั้งสาขาในประเทศที่ลงทุน หรือการเข้าไปจัดตั้งบริษัทใหม่ในประเทศที่ลงทุน (อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง, 2543, หน้า 239)

จากคำจำกัดความข้างต้นที่นักเศรษฐศาสตร์หลายท่านได้กล่าวมานั้น สามารถสรุปได้ว่าการลงทุนนั้นมีส่วนประกอบหลายประการ แต่สิ่งที่สำคัญคือ นักลงทุนต่างประเทศมีเงินทุนมาลงทุนหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าเป็นการย้ายเงินลงทุน รวมถึงความรู้ เทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ประเทศผู้ลงทุนมีความชำนาญ มาประกอบธุรกิจและควบคุมกิจการในประเทศผู้รับทุน เพื่อเป็นการแสวงหา

ผลประโยชน์ กำไรทางธุรกิจ โดยการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศนี้จะช่วยก่อให้เกิดความรู้ เทคโนโลยี หรือ Know how ใหม่ ๆ รวมไปถึงเป็นสิ่งที่จะช่วยในการกระตุ้นระบบเศรษฐกิจของประเทศผู้รับทุนอีกด้วย ซึ่งการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศนั้นสามารถทำได้หลายวิธี โดยมีผู้ลงทุน ได้แก่ บุคคลธรรมดา นิติบุคคล รวมทั้งรัฐบาล แต่จะเป็นการลงทุนโดยตรงจากภาคเอกชนเป็นส่วนใหญ่

ทฤษฎีการลงทุนทางตรง

นักเศรษฐศาสตร์หลายท่านได้พยายามสร้างทฤษฎี เพื่ออธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้ลงทุนตัดสินใจออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ ซึ่งพอจะสรุปทฤษฎีต่าง ๆ ที่สำคัญซึ่งบางทฤษฎี จะช่วยในการอธิบายถึงการเข้ามาลงทุนทางตรงในประเทศของนักลงทุนชาวได้หวัน รวมไปถึงประเทศต่าง ๆ ที่มาลงทุนในประเทศไทยได้ดังนี้

1. ทฤษฎีความเจริญเติบโตขององค์การธุรกิจอุตสาหกรรม (Foreign investment and the growth of the firm)

Penrose ได้มีการอธิบายถึงการลงทุนในต่างประเทศ จะเกิดขึ้น เพราะ อัตราผลตอบแทนของทุนในต่างประเทศ มีอัตราที่สูงกว่าในประเทศ เมื่อการลงทุนไปยังต่างประเทศ มีการเกิดขึ้นมาแล้ว ควรจะมีการวิเคราะห์การขยายตัวของการลงทุนต่างประเทศ โดยใช้ทฤษฎีความเจริญเติบโตขององค์การธุรกิจ มาอธิบายจะมีความเหมาะสมมากกว่า การนำเอาทฤษฎีการลงทุนในต่างประเทศ มาอธิบาย การลงทุนในต่างประเทศเกิดจากหน่วยธุรกิจ มีทรัพยากรภายในองค์กรมาก จึงมีการขยายตัวของกิจการออกไปยังต่างประเทศ ในรูปแบบของสาขา การลงทุนในลักษณะนี้จะช่วยให้ธุรกิจใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด อีกทั้งยังสามารถกระตุ้นให้มีการขยายตัวต่อไปเรื่อย ๆ โดยทรัพยากรภายในองค์กร ได้แก่ เทคโนโลยีการผลิตที่มีคุณภาพ สินค้าที่ประสบความสำเร็จในการผลิตและจัดจำหน่าย หรือ ความสามารถในการบริหาร จัดการในด้านต่าง ๆ เช่น ต้นทุน แรงงาน การตลาด รวมไปถึงความก้าวหน้าทางวิทยาการ (Innovation) ต่าง ๆ ที่ธุรกิจจะมีการพัฒนาต่อยอดขึ้นไปเรื่อย ๆ เป็นต้น

Penrose ได้สรุปว่า การลงทุนจากต่างจากประเทศ จะมีการขยายตัวในอัตราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วหรือไม่ นั้น จะขึ้นอยู่กับ การขยายตัวของกิจการสาขา แต่ในการศึกษาของเพน โรสนั้น ไม่ได้มีการศึกษาในเรื่องของสภาพเศรษฐกิจ สังคม รวมไปถึงขนบธรรมเนียม สภาพแวดล้อม ภาษา ที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ ดังนั้น เงื่อนไขที่ควรจะต้องมีการพิจารณาเพิ่มเติมหากมีการลงทุนใหม่ในต่างประเทศ คือ ลักษณะของตลาดในประเทศที่จะเข้าไปลงทุน หน่วยธุรกิจในประเทศ จะมีความได้เปรียบกี่ต่อเมื่อ ตลาดในประเทศนั้น ๆ เป็นตลาดที่มีการแข่งขันไม่สมบูรณ์ (Normal Profit) เท่านั้น เพราะฉะนั้น เพน โรสจึงให้ความเห็นไว้ว่า เงื่อนไขสำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่จะทำให้เกิด

การลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ คือ ข้อได้เปรียบที่องค์กรธุรกิจ在不同ประเทศ มีเหนือกว่า องค์กรธุรกิจเดิมในเรื่องของการมีอำนาจผูกขาด เนื่องจากตลาดมีผู้แข่งขันน้อยราย (Oligopolistic competition) หรือการที่มีผู้แข่งขันมากมาย แต่มีอำนาจผูกขาด (Monopolistic competition) (รัตนา สายคณิต, 2530, หน้า 34-40)

2. ทฤษฎีโครงสร้างของตลาดอุตสาหกรรม หรือ ทฤษฎีผู้แข่งขันน้อยราย

(The industrial organization theory or oligopolistic theory)

ทฤษฎีนี้ได้มีการอธิบายให้เห็นว่า การที่องค์กรธุรกิจ สามารถไปลงทุนทางตรงใน ต่างประเทศได้ เนื่องมาจากการที่องค์กรธุรกิจ มีข้อได้เปรียบโดยเปรียบเทียบบางประการที่เหนือกว่าคู่แข่งองค์กรธุรกิจในประเทศนั้น ๆ ที่คินเคิลเบอเกอร์ (Kindleberger) ได้มีการกล่าวไว้ว่า การลงทุนทางตรงเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยทฤษฎีองค์การอุตสาหกรรม (Theory of Industrial Organization) มากกว่าทฤษฎีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศ (Theory of Capital Movement) เพราะ การลงทุนในต่างประเทศย่อมมีข้อเสียเปรียบในหลาย ๆ ด้าน เช่น เป็นการดำเนินธุรกิจ ในตลาดต่างประเทศ ต้องอาศัยปัจจัยการผลิตของต่างประเทศ อีกทั้งยังอยู่ห่างไกลจากบริษัทแม่ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการตัดสินใจ ดังนั้น องค์กรธุรกิจจึงต้องมีข้อได้เปรียบบางประการ เช่น ข้อได้เปรียบทางด้านเทคโนโลยีการจัดการ หรือทรัพยากรต่าง ๆ ภายในองค์กร เพื่อเป็นการชดเชยข้อเสียเปรียบที่เกิดขึ้นจากการลงทุน เช่น การดำเนินการในตลาดต่างประเทศ อาศัยปัจจัยการผลิตของต่างประเทศ และอยู่ห่างไกลศูนย์กลางการตัดสินใจ ผู้ลงทุนต่างประเทศจึงต้องเปรียบเทียบข้อได้เปรียบและเสียเปรียบดังกล่าว ซึ่งหากผู้ลงทุนมีข้อได้เปรียบเหนือคู่แข่งและสามารถเอาชนะคู่แข่งได้อันจะนำไปสู่อำนาจผูกขาดในการลงทุน ข้อได้เปรียบที่หน่วยธุรกิจต่างประเทศมีเหนือธุรกิจในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบสิทธิบัตร (Patents) ความรู้ทางเทคนิค (Know-how) และความรู้ทางด้านการจัดการบริหารองค์กรในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านแหล่งเงินทุน ต้นทุนปัจจัยการผลิต ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบที่องค์กรธุรกิจในประเทศไม่สามารถซื้อหามาได้ภายใต้การแข่งขันในตลาดแข่งขันเสรี ทำให้ธุรกิจต่างประเทศมีส่วนของอำนาจการผูกขาด ซึ่งหมายความว่าโครงสร้างของตลาดจะมีลักษณะของการแข่งขันไม่สมบูรณ์ และเนื่องจากความไม่สมบูรณ์ของตลาดนี้เองทำให้หน่วยธุรกิจต่างประเทศจึงยินดีที่จะลงทุนในรูปแบบการลงทุนทางตรง แทนที่จะแสวงหากำไรโดยการขายสิทธิบัตรของตน

นอกจากนี้ทฤษฎีของเคฟว์ (Caves) ก็ได้รับการกล่าวถึงภายใต้ทฤษฎีโครงสร้างของตลาดอุตสาหกรรม โดยเคฟว์ได้ศึกษาถึงโครงสร้างตลาดที่มีการแข่งขันไม่สมบูรณ์ เพื่อมุ่งอธิบายสาเหตุของการลงทุนทางตรงต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรม พบว่า การขยายตัวของธุรกิจ

ต่างแดน เป็นไปทั้งทางด้านแนวนอน และแนวตั้ง โดยจะเกิดขึ้นในอุตสาหกรรมที่ตลาดภายในประเทศและต่างประเทศมีลักษณะพิเศษเท่านั้น รายละเอียดการขยายตัวของธุรกิจ在不同ประเทศ มีดังนี้

2.1 การลงทุนทางตรงต่างประเทศทางด้านแนวนอนคือ องค์กรธุรกิจมีการขยายการผลิตสินค้า在不同ประเทศ โดยเป็นสินค้าเดียวกันหรือในแนวเดียวกันกับที่ทางบริษัทแม่ทำการผลิตอยู่ โดย Hymer ได้มีการอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับสาเหตุที่มีการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในด้านแนวนอนไว้ว่า อันเนื่องมาจากสินทรัพย์มีคุณลักษณะพิเศษ อาทิ สินค้าได้มีการคุ้มครองจากสิทธิบัตร หรือเป็นสินค้าที่มีความแตกต่างจากสินค้าอื่น ๆ ในสายตาของผู้บริโภค ด้วยเหตุนี้องค์กรธุรกิจจึงสามารถแสวงหากำไรจากตลาดต่างประเทศได้ โดยการผลิตสินค้านั้น ๆ ในต่างประเทศ เพื่อเป็นการ หลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร ที่อาจมีต้นทุนเกิดขึ้นเมื่อมีการนำเข้าสินค้า ดังนั้น จึงควรที่จะเข้าไปจัดตั้งโรงงานผลิตในประเทศนั้น ๆ ซึ่งเคฟว์ได้เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า การเป็นเจ้าของสินทรัพย์ลักษณะพิเศษ กระตุ้นให้หน่วยธุรกิจทำการลงทุน在不同ประเทศจะต้องมีเงื่อนไขเพิ่มเติม 2 ประการ คือ สินทรัพย์นั้นมีต้นทุนค่าเสียโอกาสต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับผลตอบแทนที่จะได้รับการลงทุนที่จะได้รับ และสามารถนำมาใช้กับตลาดแห่งอื่นได้ โดยได้รับผลตอบแทนสูงกว่าต้นทุนทางตรง และไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายต้นทุนจม (Sunk cost) เพิ่มในการคิดค้นสินทรัพย์ลักษณะพิเศษ ซึ่งในตอนแรกผลตอบแทนที่จะได้รับจากสินทรัพย์พิเศษของหน่วยธุรกิจ在不同ประเทศขึ้นอยู่กับการผลิตในท้องถิ่นนั้นด้วยผู้ผลิตภายในประเทศได้เปรียบผู้ผลิตต่างประเทศ เพราะมีความรู้และคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม การเมือง วัฒนธรรม และแหล่งที่จะได้รับปัจจัยการผลิตต่าง ๆ โดยเสียต้นทุนต่ำกว่า ดังนั้นนักลงทุนต่างประเทศจึงต้องพยายามคัดดวงประโยชน์หรือ ค่าเช่าทางเศรษฐกิจจากต่างประเทศ และจะต้องสร้างความแตกต่างของสินค้าในสายตาผู้ซื้อ ซึ่งอาจต้องเสียค่าใช้จ่ายทางการโฆษณาค่อนข้างสูง ซึ่งหากประสบความสำเร็จจะมีผลทำให้เส้นอุปสงค์สินค้าของกิจการต่อราคาสินค้าชนิดอื่น (Cross elasticity of demand) มีค่าค่อนข้างต่ำ ในการวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดทางเลือกของหน่วยธุรกิจว่าจะสนองตลาดต่างประเทศ โดยการผลิตภายในประเทศและส่งออก หรือ โดยการขายสิทธิบัตรหรือเลือกลงทุนโดยตรงต่างประเทศ เคฟว์ พบว่า การได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของประเทศ ค่าใช้จ่ายในการขนส่งและภาษีศุลกากร โดยหน่วยธุรกิจมักจะทดสอบตลาดต่างประเทศแรก ๆ ด้วย การส่งสินค้าออกไปจำหน่ายก่อน เมื่อเป็นช่องทางความเจริญเติบโตของตลาด จึงไปตั้งกิจการสาขาเพื่อคัดแปลงสินค้าให้เหมาะสมกับตลาด และสามารถให้บริการต่าง ๆ แก่ผู้ซื้อสินค้าได้ดีขึ้น ส่วนในเรื่องของการขายสิทธิบัตรจะให้ผลประโยชน์แก่ธุรกิจในกรณีที่มีการประดิษฐ์สินค้าใหม่ ๆ และเหมาะสมสำหรับหน่วยธุรกิจเล็ก ๆ นอกจากนี้อิทธิพลของภาษีศุลกากร จะมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนจาก

ต่างประเทศ การเก็บภาษี ศุลกากรของประเทศเจ้าบ้านยิ่งเพิ่มขึ้น ก็ยิ่งทำให้การส่งสินค้าเข้าไปยังตลาดต่างประเทศลำบากและกำไรน้อยลง จึงกระตุ้นให้องค์การหันไปลงทุนโดยตรงแทน

2.2 การลงทุนทางตรงต่างประเทศทางด้านแนวตั้ง เป็นการลงทุนผลิตสินค้าที่อยู่ในชั้นต่าง ๆ ของกระบวนการผลิต โดยการใช้เทคนิควิทยาการเฉพาะ โดยการนำมาใช้ในแต่ละชั้นการผลิตมักจะมี ความแตกต่างกันอย่างมาก เคฟว์กล่าวว่า ปัจจัยที่กระตุ้นการลงทุนทางด้านแนวตั้ง คือ เพื่อหลีกเลี่ยงจากความไม่แน่นอน เพราะ ตลาดมีคู่แข่งน้อยราย และเพื่อเป็นการสร้างอุปสรรคกีดขวางการเข้ามาแข่งขันของกลุ่มคู่แข่งรายใหม่ โดยการควบคุมแหล่งปัจจัยการผลิต อันจะทำให้ องค์การธุรกิจที่ดำเนินการอยู่แล้วได้รับกำไรในอัตราที่สูงกว่าอัตรากำไรที่เกิดจากการแข่งขันโดยไม่ มีองค์การธุรกิจใดกล้าเข้ามาแข่งขัน (รัตนา สายคณิต, 2530, หน้า 40-50)

3. ทฤษฎีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศ ตามแนวคิดของสำนักคลาสสิก และนีโอคลาสสิก

Casson (1979 อ้างถึงใน อัมภา มานิตยกุล, 2546) กล่าวว่า การเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศของสำนักคลาสสิก มีแนวคิดเริ่มมาจากหลักต้นทุนโดยเปรียบเทียบ (Comparative cost) หรือปัจจัยการผลิต ซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดมูลค่าของสินค้าของแต่ละประเทศให้มีความแตกต่างกัน ทำให้สำนักคลาสสิกมองว่าการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศไปในด้านชำระหนี้สิน มิใช่ การโอนเงินทางเศรษฐกิจ ในสมัยสำนักนีโอคลาสสิกนั้น มีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศเกิดขึ้นมาก จากการศึกษาถึงทฤษฎีเกี่ยวกับการโอนเงินระหว่างประเทศ (Theory of the transfer mechanism) การเคลื่อนย้ายเงินทุนอาจจะเป็นปัจจัยประการหนึ่ง ที่อาจส่งผลกระทบต่อดุลการชำระเงินได้ เนื่องจาก ทำให้เกิด อุปสงค์ผู้บริโภครายในประเทศมีอัตราที่ลดลง สำนักนีโอคลาสสิก เป็นผู้พยายามรวบรวมการเคลื่อนย้ายแรงงาน และทุนเข้ามาทางทฤษฎีเศรษฐกิจระหว่างประเทศ โดยมีการวิเคราะห์ถึงการโอนเงินระหว่างประเทศ การเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิต ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตแต่ละชนิด ในกรณีที่รัฐบาลบางประเทศเข้ามาควบคุม หรือจำกัดการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ จึงนับได้ว่าการที่รัฐบาลเข้ามาแทรกแซง ในธุรกิจหมุนเวียนเงินตราของเอกชน โดยทั่วไปนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการควบคุมการเคลื่อนย้ายเงินทุนบางประเภทเข้าไปในกิจการบางอย่าง จุดมุ่งหมายของการจำกัดการเคลื่อนย้ายเงินทุน คือ เพื่อลดดุลการชำระเงินอันมีผลต่ออัตราแลกเปลี่ยน ลดค่าใช้จ่าย หรือต้นทุนให้แก่ธุรกิจ เพื่อส่งเสริมการจ้างงานภายในประเทศ และจำกัดในเรื่องของการที่ชาวต่างชาติจะเข้ามา มีบทบาทควบคุมเศรษฐกิจภายในประเทศ สาเหตุของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ เกิดจากการพัฒนาของวิธีการผลิต โดยมีการคิดค้น หรือผลิตสินค้าใหม่ ๆ ในประเทศที่มีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี มีปัจจัยทุนสูง ต้นทุน ด้านจ้างแรงงาน ประชาชนมีรายได้สูง และภายในประเทศนั้นมี

ค่าใช้จ่ายทางด้านต้นทุนค่าขนส่งวัตถุดิบการผลิตที่ต่ำ รวมถึงการมีอัตราดอกเบี้ยต่ำเช่นเดียวกัน อีกทั้งการที่มีตลาดภายในประเทศขนาดใหญ่ จะทำให้เกิดผลดีในเรื่องของการประหยัดขนาดการผลิตให้แก่องค์กร (อำภา มานิตยกุล, 2546; Casson, 1979)

4. ทฤษฎีการลงทุนระหว่างประเทศของสำนักเคนส์

แนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์สำนักเคนส์ เกี่ยวกับการลงทุนต่างประเทศนั้น ได้มุ่งเน้นให้ความสำคัญเรื่อง พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทุนในระยะยาว ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยในการผลิตชนิดหนึ่ง ได้แก่ การลงทุนในต่างประเทศซึ่งจะช่วยให้เกิดการจ้างงานภายในประเทศนั้นมากขึ้น และเป็นการช่วยเพิ่มความต้องการภายในประเทศอีกด้วย โดยเคนส์ได้เสนอแนวคิดให้ประเทศที่พัฒนาแล้ว ที่มีความก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ให้มีการใช้นโยบายการเงินและการคลัง โดยจัดการป้อนเงินทุนให้แก่ประเทศที่กำลังพัฒนา เพราะ ภายในประเทศเหล่านั้นมักจะมีทรัพยากรที่เป็นปัจจัยการผลิตสินค้าอยู่มาก และราคาถูก อีกทั้งยังช่วยในเรื่องของการรักษาระดับการจ้างงานอีกด้วย ดังนั้น การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เกิดจากปัจจัยสำคัญ 4 ประการ ได้แก่

4.1 ความสนใจเรื่องทรัพยากร (Resource-oriented) ประเทศปลายทางที่จะได้รับการลงทุนนั้น จะต้องมียุติภูมิหรือทรัพยากรอย่างล้นเหลือ ถือเป็นแรงจูงใจสำคัญให้ต่างชาติเข้ามาลงทุน อีกทั้งยังเป็นการผลิตเพื่อส่งออกอีกด้วย

4.2 ความสนใจในเรื่องแรงงาน (Labor-oriented) ประเทศปลายทางจะต้องมีความได้เปรียบในเรื่องของแรงงาน เพราะ ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเข้ามาลงทุน ที่ซึ่งในประเทศนั้น ๆ จะต้องมีค่าจ้างแรงงานที่ราคาถูก ซึ่งจะช่วยในการลดต้นทุนการผลิตสินค้า โดยเฉพาะในกลุ่มอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลัก เช่น อุตสาหกรรมรองเท้า อุตสาหกรรมอาหาร หรืออุตสาหกรรมเครื่องหนัง เป็นต้น

4.3 ความสนใจเรื่องการค้า (Market-oriented) การที่ประเทศมีตลาดขนาดใหญ่ จะเป็นการดึงดูดการลงทุนทางตรงของต่างชาติมากขึ้น เพราะเป็นเสมือนการลดอุปสรรคทางการค้า เช่น การมีมาตรการในการกีดกันทางการค้า การตั้งกำแพงภาษี การใช้ภาษีในรูปแบบต่าง ๆ การคุ้มครองอุตสาหกรรมในประเทศ เป็นต้น

4.4 ความได้เปรียบด้านการลงทุนทางตรงในต่างประเทศ กล่าวคือ สิ่งที่จะเป็นการดึงดูดการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศได้ อีกประการหนึ่ง คือ การทำธุรกิจที่มีผู้ประกอบการน้อยราย ในตลาดที่จะมีการลงทุน (Oligopolistic direct foreign investment) เรียกได้ว่าการที่บริษัทข้ามชาติจะเข้ามาทำการลงทุนทางตรงในประเทศใดนั้น บริษัทข้ามชาติจะต้องมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่เหนือกว่าบริษัทท้องถิ่นของประเทศที่จะลงทุนในรูปของผู้ประกอบการน้อยราย (อำภา มานิตยกุล, 2546; Salvatore, 1998)

5. ทฤษฎีการสังเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ ที่กำหนดการลงทุนระหว่างประเทศ

(Dunning's eclectic theory)

Dunning ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่กำหนดการลงทุนระหว่างประเทศ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประการ คือ ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางอย่าง (Ownership-specific advantages) ได้แก่ ความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์กรด้วยตนเอง (Internalisation incentive advantages) และมีความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง (Location-specific advantages) ซึ่งถ้าไม่สามารถบรรลุเงื่อนไขทั้ง 3 ประการแล้ว ธุรกิจก็จะเลือกทางอื่นแทนการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ

5.1 ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์พิเศษบางอย่าง ที่องค์กรหรือธุรกิจอื่นไม่มี เพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด อาทิ สถานที่ทำธุรกิจ โรงงาน หรือเครื่องจักรที่มันสมัย เป็นต้น แต่ก็มีสินทรัพย์พิเศษบางอย่างที่ธุรกิจจะต้องมีการสร้างขึ้นเองหรือการได้มาครอบครองด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การจัดการ หรือการมีประสบการณ์ของบุคลากรในองค์กร การซื้อสิทธิบัตรต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้องค์กรมีความได้เปรียบที่แตกต่างกัน ดังนั้น ได้มีการสรุปความได้เปรียบจากการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บางอย่าง ดังนี้

5.1.1 ความได้เปรียบที่ไม่จำเป็นต้องเกิดจากการกระจายการผลิตไปยังประเทศต่าง ๆ ได้แก่ ขนาดและความมั่นคงของกิจการ สินค้าที่ผลิตและการกระจายการผลิตสินค้าหลายชนิด ความสามารถในการแสวงหาประโยชน์จากการให้แรงงานทำหน้าที่เฉพาะอย่าง ความชำนาญของแรงงาน อำนาจในการผูกขาด การมีทรัพยากรที่ดีกว่า และมีความสามารถในการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์ ความรู้ทางด้านเทคโนโลยี ตราเครื่องหมายการค้า ระบบการจัดการทางด้านการผลิต การตลาดและการจัดองค์กร ความสามารถในการวิจัยและพัฒนา ความสามารถในการจัดหาปัจจัย การผลิตต่าง ๆ ให้มีการเพียงพอกับความต้องการ โดยได้รับสิทธิพิเศษบางประการเหนือคู่แข่งรายอื่น ๆ ความสามารถในการเข้าถึงตลาดสินค้า การได้รับความคุ้มครองจากรัฐบาล เป็นต้น

5.1.2 ความได้เปรียบที่กิจการสาขาได้รับจากบริษัทแม่ ได้แก่ ความรู้ทางการจัดการ การบริหารและการตลาด การวิจัยและการพัฒนา กิจการสาขามักได้รับประโยชน์ในเรื่องเหล่านี้จากบริษัทแม่โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย หรืออาจเสียค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกิจการอื่น นอกจากนี้ยังทำให้เกิดการประหยัดแก่ธุรกิจในด้านต่าง ๆ เช่น การประหยัดทางด้านการผลิต การซื้อวัตถุดิบ การจัดหาเงินทุนและเงินหมุนเวียนในกิจการการตลาด เป็นต้น

5.1.3 ความได้เปรียบที่เกิดจากการกระจายการผลิตไปยังประเทศต่าง ๆ การขยายการผลิตไปยังประเทศต่าง ๆ จะทำให้เกิดความได้เปรียบ และทำให้กิจการสามารถได้รับความรู้ข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับตลาด การจัดหาวัตถุดิบได้ดีกว่าองค์กรธุรกิจที่ทำการผลิตในประเทศของ

ตน และยังทำให้กิจการสามารถหาประโยชน์ได้จากปัจจัยการผลิต หรือสภาพแวดล้อมของประเทศนั้น ๆ

5.2 ความได้เปรียบในการทำให้ได้ประโยชน์แก่องค์กรด้วยตนเอง โดยที่ธุรกิจนั้นจะต้องแสวงหาประโยชน์จากความได้เปรียบของตนเอง เช่น การขยายกิจการของตนเองออกไป (Internationalization) ย่างต่างประเทศ ซึ่งจะทำให้ธุรกิจได้รับผลประโยชน์บางประการ เช่น ต้นทุนเกี่ยวกับการตลาดหรือต้นทุนในด้านปัจจัยการผลิตอาจมีการลดลง สามารถหลีกเลี่ยงมาตรการเข้าแทรกแซงของรัฐบาล เช่น การตั้งกำแพงภาษี การกำหนดโควต้า สามารถควบคุมแหล่งการผลิตและราคาวัตถุดิบที่อาจมีราคาที่ถูกกว่า เพราะ กลยุทธ์ด้านราคานี้ก็เป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศได้ นอกจากนี้ยังสามารถใช้กลยุทธ์ในการกำหนดราคาขายในแต่ละประเทศให้แตกต่างกันได้ เป็นต้น

5.3 ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง จะมีประโยชน์มากหรือน้อยขึ้นมักขึ้นอยู่กับแหล่งทรัพยากรที่ภายในนั้นเป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพ รวมถึงราคาของทรัพยากรของประเทศนั้น มีราคาถูกกว่าเมื่อเทียบกับประเทศอื่น อีกทั้งในเรื่องต้นทุนค่าขนส่งและการสื่อสารจากบริษัทในเครือไปยังบริษัทแม่ การเข้าแทรกแซงของรัฐบาลในการผลิตสินค้าและบริการ การควบคุมการนำเข้าปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ประเทศมีอยู่ ความแตกต่างของภาษา ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรม เป็นต้น โดยองค์กรธุรกิจจะต้องมีความสามารถในการทำกำไรได้โดยใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบของคนร่วมกับปัจจัยการผลิตบางอย่างที่มีอยู่ภายนอกประเทศ จึงส่งผลให้องค์กรธุรกิจตัดสินใจไปลงทุนในต่างประเทศ เพื่อทำการผลิตและตอบสนองความต้องการของผู้ซื้อในต่างประเทศได้ โดยทำการผลิตภายในประเทศเพื่อขายทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

ดังนั้นตามทัศนะของคันทนิง ธุรกิจจะมีการตัดสินใจลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ มักจะขึ้นอยู่กับขนาดของความได้เปรียบ 3 ประการดังที่กล่าวมา แต่ถ้าธุรกิจมีความได้เปรียบเพียงบางประการ ก็จะเลือกทางเลือกอื่นในการสนองหรือการให้บริการแก่ตลาด เช่น การผลิตในประเทศและการส่งออกไปยังต่างประเทศ การให้เช่าหรือขายสิทธิบัตร เป็นต้น (John, 1993)

6. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ

องค์การการค้าโลก หรือ WTO ได้มีการจำแนกแรงผลักดันที่มีต่อการตัดสินใจขยายธุรกิจไปยังต่างประเทศ (Drivers to internationalization) ไว้ 2 ด้านคือ แรงผลักดันจากประเทศต้นทาง (Home country drivers: push factors) และแรงผลักดันจากประเทศปลายทาง (Host country Drivers: pull factors) ซึ่งตามทฤษฎีธุรกิจระหว่างประเทศนั้นแรงผลักดันทั้ง 2 ด้าน (WTO, 2006) มีองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

แรงผลักดันที่มีผลต่อการขยายธุรกิจไปยังต่างประเทศ

Home country driver	Host country drivers
<p>1. ปัจจัยผลักดันทางการตลาด (Market push factors)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ขนาดตลาดที่จำกัด/มีแนวโน้มอิ่มตัว - โอกาสขยายตลาดมีจำกัด - ข้อกีดกันการค้าจากต่างประเทศ - ได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศน้อย <p>2. ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต</p> <p>(Production cost factors)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ขาดแคลนปัจจัยการผลิต - ราคาปัจจัยการผลิตสูงขึ้น - มีกำลังการผลิตเกิน <p>3. ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ</p> <p>(Business conditions)</p> <ul style="list-style-type: none"> - การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นในประเทศ - การยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน 	<p>1. ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด</p> <p>(Market pull factors)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ขนาดตลาดที่ใหญ่ - กำลังซื้อที่ขยายตัว - โอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาดของประเทศอื่นในภูมิภาค/ โลก - การได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศที่ดีกว่า <p>2. ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต</p> <p>(Production cost factors)</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีปัจจัยการผลิตมาก - ปัจจัยการผลิตมีคุณภาพดี - ราคาปัจจัยการผลิตต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่น - ทำเลที่ตั้งมีต้นทุนค่าขนส่งที่ต่ำกว่า <p>3. ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล</p> <p>(Government policies)</p> <ul style="list-style-type: none"> - นโยบายการเปิดเสรี/ใช้กลไกตลาด - นโยบายการส่งเสริมการลงทุน

ภาพที่ 2-1 แรงผลักดันที่มีผลต่อการขยายธุรกิจไปยังต่างประเทศ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบของการลงทุน

รูปแบบและลักษณะของการลงทุน โดย UNCTAD

United Nation Conference on Trade and Development (UNCTAD, 2014) ได้มีการจำแนกประเภทการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ โดยเป็นการจำแนกตามลักษณะของการลงทุน ไว้ดังต่อไปนี้

1. Greenfield investment เป็นการลงทุนใหม่และนำเงินทุนเข้ามาลงทุนจากต่างประเทศโดยตรง
2. Reinvested learnings เป็นการนำผลกำไรจากการลงทุนในประเทศนั้น เพื่อการลงทุนเพิ่มเติม

3. Intra-company loans เป็นการกู้ยืมเงินจากบริษัทแม่จากประเทศต้นทางหรือจากบริษัทในเครือจากนอกประเทศ เข้ามายังประเทศปลายทาง ภายใต้กำหนดเวลาและผลตอบแทน

4. Mergers and acquisitions เป็นการควบรวมกิจการของบริษัทต่างประเทศ

5. Non-equity forms of FDI เป็นการลงทุน โดยไม่มีส่วนผู้ถือหุ้น ได้แก่ การได้รับสัมปทาน บริการรับช่วงต่อ การอนุญาตให้ใช้สิทธิบัตร หรือ แฟรนไชส์ เป็นต้น

นอกจากนี้ จากทฤษฎีธุรกิจระหว่างประเทศ พบว่ากิจการที่มีความประสงค์จะขยายธุรกิจไปยังต่างประเทศมีทางเลือกในการเข้าสู่ตลาดในต่างประเทศ (Modes of entry) หลายทางเลือก ได้แก่ การส่งออกไปยังประเทศเป้าหมาย (Export) การอนุญาตให้กิจการท้องถิ่นใช้ทรัพย์สินทางปัญญาของกิจการไปประกอบธุรกิจ (Licensing) การอนุญาตให้กิจการท้องถิ่นดำเนินธุรกิจของกิจการภายใต้ข้อกำหนด (Franchising) การร่วมทุน (Joint venture) และการลงทุนเองทั้งหมด (Wholly owned subsidiaries) โดยแต่ละทางเลือกก็จะมี ความเสี่ยงมูลค่าการลงทุน การได้รับผลตอบแทนจากการลงทุน และความสามารถควบคุมการบริหารจัดการในต่างประเทศ แตกต่างกันไป ซึ่งโดยสรุปแล้ววิธีการเข้าสู่ตลาดต่างประเทศแต่ละวิธีจะมีข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบ (United Nation Conference on Trade And Development, 2014) ดังนี้

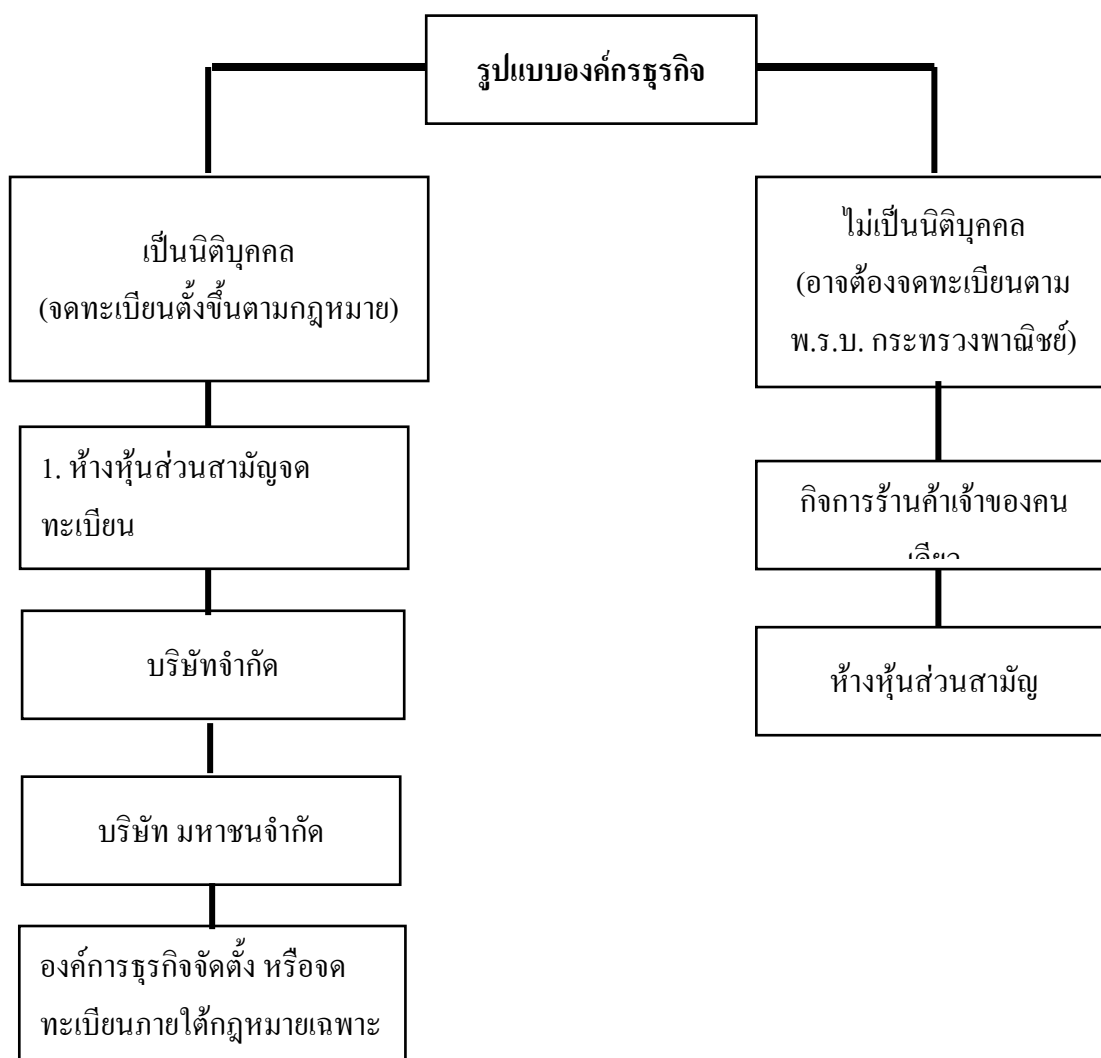
ตารางที่ 2-1 ข้อได้เปรียบเสียเปรียบของวิธีการเข้าสู่ตลาดต่างประเทศแบบต่าง ๆ

วิธีการเข้าสู่ตลาด	ข้อได้เปรียบ	ข้อเสียเปรียบ
การส่งออก Export	-ไม่ต้องการลงทุนก่อสร้างโรงงานใหม่ -สามารถใช้กำลังการผลิตของประเทศต้นทางได้ อย่างเต็มที่	-มีต้นทุนค่าขนส่งสูง -อาจถูกกีดกันการนำเข้าสินค้า -อาจมีความขัดแย้งกับตัวแทนขายท้องถิ่น -ไม่สามารถควบคุมนโยบายการตลาดได้เต็มที่
การอนุญาตให้ใช้ ทรัพย์สินทาง ปัญญา Licensing	-มีต้นทุนและความเสี่ยงในการเข้าสู่ตลาดต่ำ -สามารถเข้าสู่ตลาดได้แม้ประเทศนั้นมีข้อจำกัด ทางการค้าและการลงทุนของชาวต่างชาติ -กิจการสามารถใช้ทรัพยากรไปกับการพัฒนา ทรัพย์สินทางปัญญาได้อย่างเต็มที่	-มีโอกาสทำกำไรและการตลาดที่จำกัด -ไม่สามารถควบคุมเทคโนโลยีการผลิตได้อย่าง เต็มที่ -ไม่สามารถบริหารนโยบายการตลาดในประเทศ นั้นและเชื่อมโยงนโยบายการตลาดของสินค้าใน ระดับโลกได้ -มีโอกาสที่ผู้ขอใช้ทรัพย์สินทางปัญญาจะ กลายเป็นคู่แข่งในอนาคตได้
การอนุญาตให้ ดำเนินธุรกิจภายใต้ ข้อกำหนด Franchising	-มีต้นทุนและความเสี่ยงในการเข้าสู่ตลาดต่ำ -สามารถเข้าสู่ตลาดได้แม้ประเทศนั้นมีข้อจำกัด การค้าและการลงทุนของต่างชาติ -สามารถควบคุมการดำเนินงานของกิจการท้องถิ่น ได้มากกว่าการให้ Licenses -ได้รับข้อมูลของตลาดท้องถิ่นจาก Franchisee	-มีโอกาสทำกำไรและการตลาดที่จำกัด -ไม่สามารถควบคุมเทคโนโลยีการผลิตได้อย่าง เต็มที่ -มีโอกาสที่ Franchisee จะกลายเป็นคู่แข่งใน อนาคตได้
การร่วมทุน Joint Ventures	-ทราบข้อมูลการตลาดและช่องทางธุรกิจจาก ผู้ร่วมทุนท้องถิ่น -กระจายความเสี่ยงร่วมกับผู้ร่วมทุนรายอื่น ๆ -ได้รับการยอมรับจากรัฐบาลของประเทศที่ เข้าไปลงทุน	-มีความเสี่ยงที่ผู้ร่วมทุนจะเป็นผู้ควบคุมการ ดำเนินธุรกิจทั้งหมด -ไม่สามารถตัดสินใจทางธุรกิจได้อย่างอิสระ -มีโอกาสขัดแย้งกับผู้ร่วมทุน
การลงทุนเอง ทั้งหมด Wholly owned Subsidiaries	-สามารถตัดสินใจและบริหารกิจการได้อย่างอิสระ -มีหลักคุ้มครองขีดความสามารถหลักขององค์กร -สามารถเชื่อมโยงและบริหารนโยบายกลยุทธ์ของ ธุรกิจในระดับโลกได้	-มีความเสี่ยงและต้นทุนในการเข้าสู่ตลาดสูง -ใช้เวลานานกว่ารูปแบบอื่น ๆ

รูปแบบการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศของไทย

สำหรับรูปแบบการลงทุนในประเทศไทยนั้น ก็มีลักษณะคล้ายกันกับหลายประเทศที่มีการก่อตั้งกิจการได้ 3 ประเภท คือ บุคคลธรรมดา ห้างหุ้นส่วนและบริษัทจำกัด โดยบริษัทจำกัดเป็นรูปแบบการจัดตั้งที่นักลงทุนต่างชาตินิยมมากที่สุด นอกจากนี้ การประกอบธุรกิจการค้ายังอาจดำเนินการได้หลายรูปแบบ ทั้งโดยบุคคลคนเดียวเป็นเจ้าของกิจการโดยลำพัง หรืออาจดำเนินการโดยร่วมลงทุนกับบุคคลอื่นเป็นกลุ่มคณะก็ได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การจัดตั้งองค์กรธุรกิจรูปแบบหลัก

ภาพที่ 2-2 รูปแบบการจัดตั้งองค์กรธุรกิจ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2558)

1. ห้างหุ้นส่วน

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ห้างหุ้นส่วน แบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

ห้างหุ้นส่วนสามัญ และ ห้างหุ้นส่วนจำกัด

1.1 ห้างหุ้นส่วนสามัญ

เนื่องจากห้างหุ้นส่วนสามัญอาจมีการจดทะเบียนจัดตั้งเป็นนิติบุคคลหรือไม่ก็ได้ ดังนั้น จึงสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท นั่นคือ

1.1.1 ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนประเภทนี้จะไม่มีความเป็นนิติบุคคลแตกต่างหากจากผู้เป็นหุ้นส่วน

1.1.2 ห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียน ซึ่งจดทะเบียนกับสำนักงานจดทะเบียนพาณิชย์และมีสภาพเป็นนิติบุคคล แยกต่างหากจากผู้เป็นหุ้นส่วน เรียกว่าห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล

1.2 ห้างหุ้นส่วนจำกัด

เป็นห้างหุ้นส่วนซึ่งมีผู้เป็นหุ้นส่วนอยู่ 2 จำพวก คือ

1.2.1 หุ้นส่วนจำกัดความรับผิด ผู้เป็นหุ้นส่วนจำกัดความรับผิดในบรรดาหนี้สินของห้างจำกัดเพียงไม่เกินจำนวนที่ตนรับว่าจะลงหุ้นในห้างหุ้นส่วนนั้น

1.2.2 หุ้นส่วนจำกัดไม่จำกัดความรับผิด ผู้เป็นหุ้นส่วนจำกัดไม่จำกัดความรับผิดร่วมกันในบรรดาหนี้สินของห้าง โดยไม่มีจำกัดจำนวนห้างหุ้นส่วนจำกัดจะต้องจดทะเบียนพาณิชย์ มีสภาพเป็นนิติบุคคล และชำระภาษีในฐานะที่เป็นองค์กรธุรกิจ

2. บริษัท

บริษัทมีสภาพเป็นนิติบุคคลแตกต่างหากจากผู้ถือหุ้น และผู้ถือหุ้นรับผิดในหนี้สินของบริษัท จำกัดเพียงจำนวนมูลค่าหุ้นที่ตนยังส่งใช้แก่บริษัทไม่ครบเท่านั้น โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ บริษัทจำกัดซึ่งตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และบริษัทมหาชนจำกัด ซึ่งตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชน จำกัด พ.ศ. 2535 ดังนี้

2.1 บริษัทจำกัด

บริษัทจำกัดในประเทศไทยจะมีลักษณะพื้นฐานเหมือนกับองค์กรธุรกิจในประเทศตะวันตก โดยผู้ถือหุ้นจะมีภาระทางกฎหมายแบบจำกัด กล่าวคือ รับผิดในหนี้สินของบริษัท จำกัดเพียงจำนวนยอดค้างชำระต่อมูลค่าหุ้นตามที่ได้จดทะเบียนไว้ (Par value) ซึ่งตนถือครองเท่านั้น อย่างไรก็ตาม กรรมการบริษัทอาจมีความรับผิดโดยไม่จำกัดก็ได้ ตามเงื่อนไขในหนังสือบริคณห์สนธิที่ได้จดทะเบียนไว้ (MOA ของบริษัท)

บริษัทจำกัดจะมีการบริหารงานโดยคณะกรรมการ ซึ่งต้องดำเนินการภายใต้ข้อบังคับของบริษัท มติของที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น และกฎหมาย ผู้ถือหุ้นทุกคนจะต้องมีการลงนามจองซื้อ และต้องชำระเงินอย่างน้อย ร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีการจองซื้อ ทั้งหุ้นสามัญและหุ้นบุริมสิทธิอาจต้องถูกเปิดเผย แต่ผู้ถือหุ้นอาจไม่มีสิทธิออกเสียงในบางกรณี ทั้งนี้ กฎหมายไทยห้ามมิให้ออกหุ้นโดยมีราคาพาร์ ต่ำกว่า 5 บาท และห้ามมิให้ออกหุ้นกู้หรือมีหุ้นทุนที่รับซื้อคืน (Treasury shares) บริษัทจำกัด จะต้องเป็นผู้ถือหุ้น อย่างน้อย 3 ราย โดยบริษัทจำกัดนี้อาจมีคนต่างชาติเป็นเจ้าของทั้งหมด แต่ในส่วนของประกอบธุรกิจที่สงวนให้เฉพาะคนไทยนั้น คนต่างชาติมีสิทธิถือหุ้นได้ไม่เกินร้อยละ 49 โดยมีอัตราค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนบริษัทจำกัด 5,500 บาทต่อเงินทุน 1 ล้านบาท

2.2 บริษัทมหาชนจำกัด

บริษัทมหาชนจำกัด เป็นบริษัทซึ่งตั้งขึ้น โดยประสงค์ที่จะเสนอขายหุ้นต่อประชาชน โดยผู้ถือหุ้นมีความรับผิดชอบจำกัดในทำนองเดียวกันกับบริษัทจำกัด ซึ่งในการจัดตั้งและจดทะเบียนบริษัทมหาชนจำกัดนั้นจะต้องมีจำนวนผู้เริ่มจัดตั้งอย่างน้อย 15 คน โดยกึ่งหนึ่งจะต้องเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และผู้เริ่มจัดตั้งจะต้องจองซื้อหุ้น ซึ่งต้องเป็นหุ้นที่ชำระค่าหุ้นเป็นตัวเงิน รวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ของทุนจดทะเบียน และจะต้องถือหุ้นไว้อย่างน้อย 2 ปี พ.ศ. นับแต่วันจดทะเบียนบริษัทจึงจะสามารถโอนหุ้นนั้นได้ โดยการจะเสนอขายหุ้น หุ้นกู้ หรือใบสำคัญแสดงสิทธิ (Warrants) ต่อประชาชนของผู้เริ่มก่อการจะต้องได้รับอนุญาตและดำเนินการตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 และหุ้นทุกหุ้นต้องใช้เป็นเงินครั้งเดียวจนเต็มมูลค่าและห้ามมิให้มีหุ้นทุนที่รับซื้อคืน (Treasury shares)

บริษัทมหาชนจำกัดบริหารงานโดยคณะกรรมการ ซึ่งต้องดำเนินการภายใต้ข้อบังคับของบริษัท มติของที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น และกฎหมาย คณะกรรมการต้องมีจำนวนไม่ต่ำกว่า 5 คน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดต้องมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และคณะกรรมการต้องจัดประชุมคณะกรรมการอย่างน้อยสามเดือนต่อครั้งในกรณีของบริษัทมหาชนจำกัดนั้น ไม่มีข้อจำกัดในการโอนหุ้น ยกเว้นในกรณีของผู้เริ่มจัดตั้งดังกล่าวข้างต้น ข้อบังคับของบริษัทที่จำกัดการโอนหุ้นถือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย เว้นแต่ในกรณีที่มีเป้าหมายเพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของบริษัทตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดและเพื่อการรักษาสัดส่วนการถือครองหุ้นระหว่างผู้ถือหุ้นชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยมีอัตราค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนบริษัทมหาชนจำกัด 2,000 บาทต่อเงินทุนจดทะเบียน 1 ล้านบาท

หลักเกณฑ์การพิจารณาการถือหุ้นของไทยในบริษัทจำกัด

ในปี พ.ศ. 2549 สำนักงานทะเบียนพาณิชย์ ประกาศระเบียบการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัท จำกัดและบริษัทมหาชนจำกัดฉบับใหม่ โดยระบุให้แหล่งเงินทุนของคนไทยในบริษัทจัดตั้งใหม่ 2 ประเภท ต่อไปนี้จะต้องได้รับการตรวจสอบโดยละเอียด นั่นคือ

1. ห้างหุ้นส่วนที่มีชาวต่างชาติถือหุ้น สัดส่วนระหว่างร้อยละ 40 และ 50
2. ห้างหุ้นส่วนที่มีชาวต่างชาติถือหุ้น สัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 40 แต่มีชาวต่างชาติเป็น

ผู้บริหารระดับสูงและมีอำนาจในการระงับการดำเนินการใด ๆ ของบริษัท ผู้ถือหุ้นชาวไทยทุกคน ต้องเปิดเผยแหล่งที่มาของเงินลงทุนต่อกระทรวงพาณิชย์

องค์กรธุรกิจรูปแบบอื่น ๆ

1. สาขาของบริษัทต่างชาติ

บริษัทต่างชาติสามารถดำเนินธุรกิจผ่านบริษัทสาขาในประเทศไทยได้ โดยไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนจัดตั้งสาขา แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากธุรกรรมส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับกฎหมายมากกว่าหนึ่งฉบับซึ่งมีข้อกำหนดให้มีการจดทะเบียนพิเศษ ทั้งก่อนและหลังการเริ่มประกอบกิจการ ดังนั้น บริษัทต่างชาติจึงต้องดำเนินการในส่วนนี้ด้วย

เนื่องจากบริษัทสาขาเป็นส่วนหนึ่งของกิจการแม่ ดังนั้น กิจการแม่จึงต้องมีภาระผูกพันทางกฎหมาย ทั้งในการกระทำสัญญาและผลจากการละเมิดสัญญา ในทางภาษีนั้น บริษัทสาขาจะถูกพิจารณาจากสถานะที่เป็นองค์กรที่มีการจัดตั้งแบบถาวรและจะต้องชำระภาษีเงินได้ตามกฎหมายสรรพากรของไทย เงื่อนไขการพิจารณาอนุมัติใบอนุญาตการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวก็คือต้องมีเงินทุนไม่น้อยกว่า 5 ล้านบาทภายในระยะเวลา 4 ของการจัดตั้งกิจการ โดยใบอนุญาตนี้จะมีกำหนดเวลาครั้งละ 5 ปี และการขอขยายเวลาจะกระทำได้อีกต่อเมื่อมีการนำเงินทุนดำเนินการ ตามที่กฎหมายกำหนด

2. สำนักงานตัวแทนของบริษัทต่างชาติ

สำนักงานตัวแทนของบริษัทข้ามชาติจะมีสถานะเป็นธุรกิจบริการตามนิยามในบัญชี 3 ของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวและต้องขออนุญาตจัดตั้งองค์กรต่อกรมทะเบียนการค้าโดยสำนักงานนี้จะต้องไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สร้างและแสวงหากำไร ตลอดจนกิจกรรมอื่น ๆ ที่ถูกจำกัดไว้ตามเงื่อนไขการอนุญาต มิเช่นนั้น อาจต้องมีภาระทางภาษีเพิ่มขึ้น ภาวะเสี่ยงจากการดำเนินกิจกรรมเกินขอบเขตที่ได้รับอนุญาตซึ่งเป็นรายได้ของกิจการแม่หรือสาขาในเครืออื่น อาจถูกพิจารณาว่าเป็นรายได้ที่เกิดขึ้นในประเทศและต้องชำระภาษี นอกจากนี้ สำนักงานตัวแทนจะต้องไม่ดำเนินการโดยบุคคลที่ 3

กิจการแม่จะต้องโอนเงินเข้าประเทศไทย อย่างน้อย 5 ล้านบาท เพื่อใช้เป็นทุนดำเนินการของสำนักงานตัวแทน โดยต้องโอนเงิน จำนวน 2 ล้านบาท ภายในปีแรก และที่เหลืออีกอย่างน้อยปีละ 1 ล้านบาท ผู้บริหารสำนักงานตัวแทนจะต้องเตรียมรายงานประจำปีเกี่ยวกับกิจกรรมของการประกอบการและส่งให้กระทรวงพาณิชย์พิจารณา ทั้งนี้ สำนักงานตัวแทน 3 ประเภทต่อไปนี้ ต้องยื่นขออนุญาต นั่นคือ (1) สำนักงานที่ให้บริการทางการเงิน ความปลอดภัยและสินเชื่อ (2) สำนักงานที่ของธนาคารต่างประเทศ และ (3) สำนักงานที่ดำเนินธุรกิจข้ามชาติ ที่สำคัญ ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของธนาคารแห่งประเทศไทยและตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

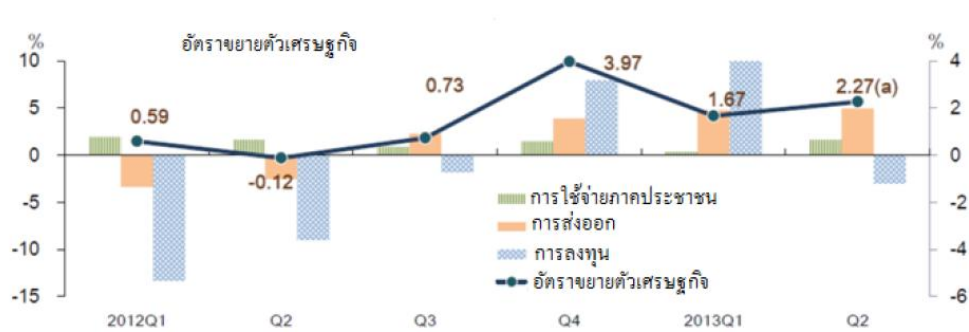
3. สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค (Regional Operating Headquarters: ROH)

สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค เป็นองค์กรธุรกิจ หรือ ห้างหุ้นส่วนที่มีสถานะเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งภายใต้กฎหมายไทย เพื่อจัดให้บริการด้านการบริหารจัดการ เทคนิคหรือการให้บริการสนับสนุนอื่น ๆ อาทิ การวางแผนธุรกิจและความร่วมมือ การวิจัยและการพัฒนา การสนับสนุนทางเทคนิคให้กับบริษัทหุ้นส่วนหรือบริษัทสาขาในประเทศและต่างประเทศของตน

ภาวะเศรษฐกิจและการลงทุนโดยตรงจากไต้หวันในช่วงปี พ.ศ. 2556

สำนักสถิติและบัญชีกลาง สภาบริหาร ไต้หวัน (National Statistics, Republic of China (Taiwan), 2015) แดลงสถิติในไตรมาสที่ 4 ของปี พ.ศ. 2556 เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2557 ว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) มีมูลค่าทั้งสิ้น 4,647,000 ล้านดอลลาร์ไต้หวัน การส่งออกเพิ่มขึ้นเป็น 29,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 2.92 มากกว่าที่คาดการณ์ไว้เมื่อเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมาร้อยละ 1.7 และเมื่อนำมารวมกับ 3 ไตรมาสที่ผ่านมา ทำให้ในปี พ.ศ. 2556 มีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจร้อยละ 2.19 สูงกว่าที่คาดการณ์ไว้ก่อนหน้าร้อยละ 0.45

รายงานจากกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ (2558) ระบุว่า การขยายตัวเศรษฐกิจทำให้การส่งออกไปยัง ไต้หวันเพิ่มขึ้น 4.95% สินค้าที่ส่งออกเพิ่มขึ้นมาก คือ ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์แร่ อุปกรณ์ Opto-electrics ผลิตภัณฑ์พลาสติกและผลิตภัณฑ์สื่อสารสารสนเทศสำหรับการใช้จ่ายภาคเอกชน เพิ่มขึ้น 1.61%

ภาพที่ 2-3 อัตราการขยายทางเศรษฐกิจของไทยในช่วงปี พ.ศ. 2556

การนำเข้า-ส่งออก การส่งออกปี พ.ศ. 2556 เพิ่มขึ้น เนื่องจากเครื่องสื่อสารพกพาขยายตัว กระตุ้น อุปสงค์สินค้าเซมิคอนดักเตอร์ และแผ่นชิประดับสูงขยายตัวตาม การวางตลาดสินค้ามือถือ และแท็บเล็ตรุ่นใหม่ ทำให้ห่วงโซ่สินค้าที่เกี่ยวข้องขยายตัวตาม สินค้าอิเล็กทรอนิกส์และผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ในส่วนของ ผลิตภัณฑ์พลาสติก ผลิตภัณฑ์แร่ เคมีภัณฑ์ขยายตัว การส่งออกไปสหรัฐฯ และประเทศหลักอื่น ๆ ล้วนขยายตัว โดยเฉพาะการส่งออกไปอาเซียน ขยายตัวถึง 20.3%

สำหรับไตรมาสที่สองของปี พ.ศ. 2556 วิฤตินีสาธารณะในยุโรปเริ่มคลี่คลาย เศรษฐกิจโลกฟื้นตัว เล็กนอร์รัฐบาลไต้หวันพยายามดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ เช่น การผลักดันเขตนารองเศรษฐกิจเสรี ระยะที่ 1 และเร่งเจรจาการค้าเสรี FTA และ AEC โดยหวังว่าจะเสริมแรงขับเคลื่อนเศรษฐกิจได้มากขึ้น

หน่วยงาน Directorate General of Budget, Accounting and Statistics (DGBAS) (2016) รายงานสภาวะ เศรษฐกิจของไทยในปี พ.ศ. 2556 จากตัวเลขเบื้องต้นคาดการณ์ว่าเศรษฐกิจไต้หวันในรอบปี พ.ศ. 2556 มีแนวโน้มดีขึ้น จากปี พ.ศ. 2555 และจะมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2557 แต่อย่างไรก็ดีเมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2553 และ 2554 พบว่าเศรษฐกิจยังอยู่ในช่วงซบเซา

ตารางที่ 2-2 อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไต้หวัน แยกตาม
ประเภทธุรกิจ (DGBAS, 2016)

อัตราการเจริญเติบโต ผลิตภัณฑ์ มวลรวมในประเทศ	2553	2554	2555	2555			2556			
				Q1	Q2	Q3	Q4	Q1	Q2	Q3
1. อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ	10.76	4.07	1.48	0.59	-0.1	0.73	3.72	1.44	2.69	1.66
2. ภาคเกษตร ป่าไม้ ประมง และเลี้ยงสัตว์	1.75	7.19	-1.57	-6.02	-3.81	-6.98	-6.57	-1.50	2.20	-1.96
3. ภาคอุตสาหกรรม										
3.1 ภาพรวม	23.11	5.65	1.67	-1.82	-1.69	2.03	5.06	2.42	1.28	1.00
3.2 ธุรกิจเหมืองแร่	13.59	2.37	10.13	0.19	9.27	18.51	10.73	13.78	2.62	-23.91
3.3 อุตสาหกรรมการผลิต	13.59	2.37	10.1	0.19	9.27	18.51	10.73	13.78	2.62	-23.91
3.4 ธุรกิจไฟฟ้า แก๊ส น้ำ	25.46	6.42	1.81	-2.11	-1.92	2.15	5.57	2.53	1.46	1.40
3.5 ธุรกิจก่อสร้าง	11.81	-0.07	-2.31	-2.18	-1.333	-0.21	0.06	2.56	-0.41	-0.05
4. ภาคบริการ										
4.1 ภาพรวม	5.50	3.00	1.01	0.47	1.27	0.42	1.15	1.31	1.48	1.19
4.2 ธุรกิจค้าส่ง-ปลีก	5.08	4.00	-0.19	-0.54	0.41	-0.52	1.03	0.36	0.21	0.39
4.3 ธุรกิจขนส่งและคลังสินค้า	8.01	2.44	0.86	1.45	0.52	1.09	0.97	1.69	2.55	2.34
4.4 ธุรกิจสารสนเทศและการสื่อสาร	8.92	4.19	3.75	6.36	5.67	2.38	1.57	1.03	2.58	1.43
4.5 ธุรกิจการเงินและประกันภัย	6.51	3.65	0.83	1.10	-0.86	-2.19	1.75	-0.62	2.59	2.51
4.6 ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์	3.14	1.18	2.19	-2.01	1.34	1.61	2.75	4.68	3.41	1.70
4.7 ธุรกิจบริหารสาธารณะและป้องกัน ประเทศ	3.14	0.28	0.83	2.20	1.35	-0.19	0.59	0.17	-0.42	-1.23
4.8 ธุรกิจด้านการศึกษา	0.84	1.27	0.96	1.50	1.13	1.14	0.83	0.46	1.39	1.28

ภาวะการลงทุนของไต้หวันในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2556

1. ภาพรวมการลงทุน

จากสถิติของธนาคารแห่งประเทศไทย¹ พบว่า เงินทุนไหลเข้าจากไต้หวันในปี พ.ศ. 2556 มีมูลค่า 4,703.11 ล้านบาท ลดลงจากปีที่ผ่านมาที่มีมูลค่า 5,153.33 ล้านบาท

จากสถิติของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในปี พ.ศ. 2556 พบว่า ปริมาณการลงทุนจากไต้หวันลดลงจากปีที่ผ่านมาทั้งในขั้นการยื่นขอรับการส่งเสริมและขั้นอนุมัติส่งเสริมการลงทุน โดยในปีนี้เป็นขั้นอนุมัติส่งเสริมการลงทุน ไต้หวันครองตำแหน่งผู้ลงทุนอันดับ 9 ในไทย

เมื่อพิจารณาจากมูลค่าเงินลงทุน และเป็นผู้ลงทุนอันดับที่ 5 ในไทยเมื่อพิจารณาจากจำนวนโครงการ

หมายเหตุ

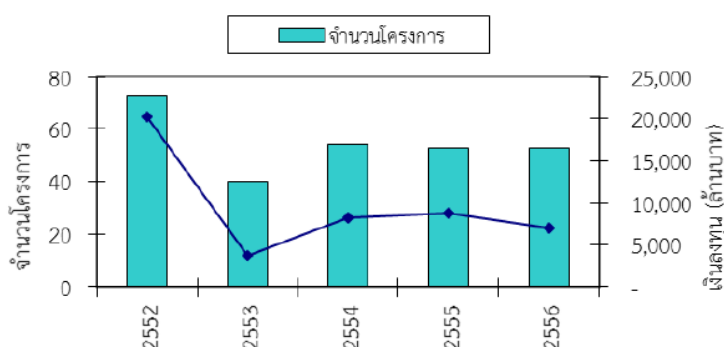
1. สถิติของธนาคารแห่งประเทศไทย ใช้ทุนเรือนหุ้นของต่างชาติ (ร้อยละ 10 ขึ้นไป) รวมเข้ากับเงินกู้ จากบริษัทแม่หรือบริษัทในเครือ (ถ้ามี) และผลกำไรที่นำมาลงทุนใหม่

2. สถิติของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ใช้มูลค่าการลงทุนรวมของโครงการที่มีต่างชาติถือหุ้นรวมกันร้อยละ 10 ขึ้นไป

2. ปริมาณการลงทุน

2.1 ชั้นขอรับการส่งเสริม

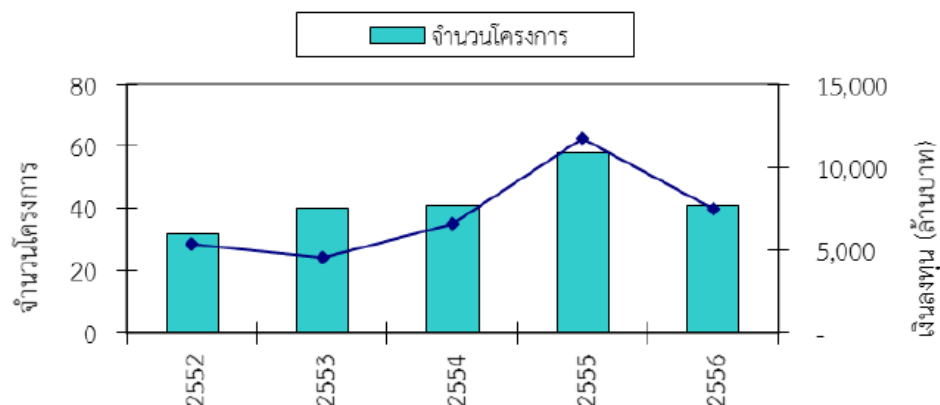
โครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมจากประเทศไทยในได้หวันในปี พ.ศ. 2556 ลดลงในแง่ของมูลค่าการลงทุน แต่มีจำนวนโครงการเท่ากับปีที่ผ่านมา โดยมูลค่าการขอส่งเสริมทั้งสิ้น 6,993.7 ล้านบาท ลดลงจากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมาร้อยละ 21.0 จากมูลค่า 8,848.9 ล้านบาท

ภาพที่ 2-4 ปริมาณโครงการลงทุนจากได้หวัน ในไทย ชั้นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุน (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2558)

2.2 ชั้นอนุมัติให้การส่งเสริม

โครงการที่ได้รับอนุมัติให้การส่งเสริมจากได้หวันในปี พ.ศ. 2556 ลดลงทั้งในแง่ของจำนวนโครงการ และมูลค่าการลงทุนเมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา โดยมีจำนวนโครงการทั้งสิ้น 41 โครงการ ลดลงคิดเป็นร้อยละ 29.3 จากปีที่ผ่านมาที่มีจำนวน 58 โครงการและมีมูลค่าการลงทุนทั้งสิ้น 7,483.6 ล้านบาท ลดลงคิดเป็นร้อยละ 36.1 จากมูลค่า 11,711.3 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2555

ภาพที่ 2-5 ปริมาณการลงทุนจากไต้หวันในไทย ขึ้นอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน
(สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2558)

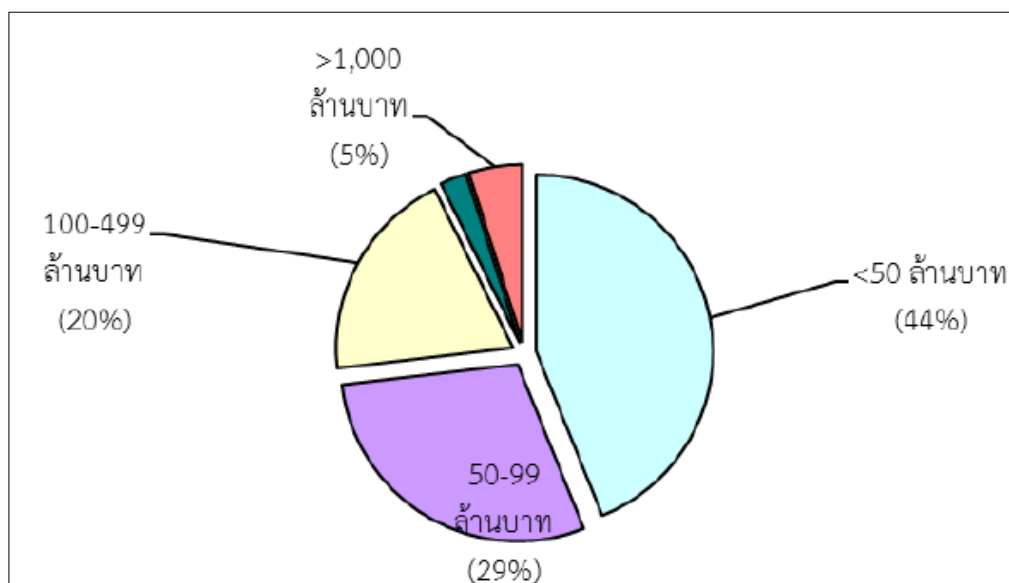
3. ขนาดการลงทุน

โครงการลงทุนจากไต้หวันในปี พ.ศ. 2556 ที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนส่วนใหญ่เป็นโครงการที่มีเงินลงทุนที่มีขนาดต่ำกว่า 50 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 44.0 ของจำนวนโครงการจากไต้หวันที่ยื่นขอรับการส่งเสริมทั้งหมด รองลงมาเป็นโครงการที่ได้รับอนุมัติให้การส่งเสริมขนาดเล็กที่มีขนาดการลงทุน 50-99 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 29.3 โครงการที่มีเงินลงทุนขนาด 100-499 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 19.5 ของจำนวนโครงการจากไต้หวันที่ได้รับอนุมัติให้การส่งเสริมทั้งหมด

- ในปี พ.ศ. 2556 โครงการขนาดใหญ่ที่มีเงินลงทุนสูงกว่า 1,000 ล้านบาท ซึ่งได้รับอนุมัติให้การส่งเสริมมี จำนวน 2 โครงการ มูลค่าการลงทุนรวมทั้งสิ้น 3,999 ล้านบาท ได้แก่

- โครงการผลิต Multi Layer Printed Curcuit Board มูลค่า 2,199 ล้านบาท ของ APEX Curcuit (Thailand) Co., Ltd. เป็นการขยายการลงทุนของไต้หวันทั้งสิ้น มีการจ้างแรงงานไทย 646 คน

- โครงการผลิต ไม้อัด (Particle board) มูลค่า 1,800 ล้านบาท ของ Green Rive Panels (Thailand) Co., Ltd.. เป็นการขยายการลงทุนของไต้หวันทั้งสิ้น มีการจ้างแรงงานไทย 177 คน

ภาพที่ 2-6 ขนาดของโครงการลงทุนจากได้วันที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในปี พ.ศ. 2556
(สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2558)

4. ลักษณะโครงการ: โครงการส่วนใหญ่เป็นโครงการขยาย

4.1 ชั้นขอรับการส่งเสริม

โครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมในปี พ.ศ. 2556 ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยายมากกว่าโครงการใหม่ โดยมีโครงการใหม่จำนวน 18 โครงการ มูลค่า 2,405.2 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 34.0 ของจำนวนโครงการจากได้วันที่ยื่นขอรับการส่งเสริมทั้งหมด 53 โครงการ มีมูลค่า 6,993.7 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2556 โครงการใหม่มีจำนวนลดลงจากปีที่ผ่านมาซึ่งมี 20 โครงการ มูลค่า 1,388.8 ล้านบาท

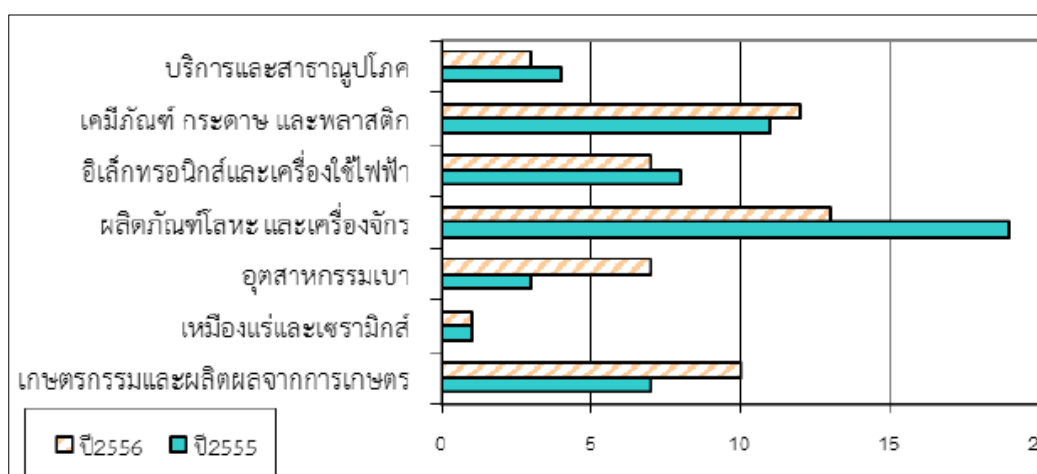
4.2 ชั้นอนุมัติให้การส่งเสริม

โครงการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุน ส่วนใหญ่เป็นโครงการขยายมากกว่าโครงการใหม่ โดยมีโครงการใหม่จำนวน 13 โครงการ มูลค่า 1,553.3 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 31.7 ของจำนวนโครงการจากได้วันที่ได้รับอนุมัติทั้งหมด 41 โครงการ มีมูลค่า 7,483.6 ล้านบาท

5. สาขาการลงทุน: จำนวนโครงการส่วนใหญ่ อยู่ในสาขาผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักร

5.1 ชั้นขอรับการส่งเสริม

ในปี พ.ศ. 2556 นักลงทุนจากไต้หวันส่วนใหญ่ให้ความสนใจขอรับการส่งเสริมการลงทุนในสาขาผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักรมากที่สุด โดยมีจำนวนโครงการทั้งสิ้น 13 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 24.5 ของจำนวนโครงการจากไต้หวันที่ยื่นขอรับการส่งเสริมทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ สาขาเคมีภัณฑ์และกระดาษมีจำนวน 12 โครงการคิดเป็นร้อยละ 22.6 และสาขาการเกษตร และผลผลิตทางการเกษตรมีจำนวน 10 โครงการคิดเป็นร้อยละ 18.8 ตามลำดับในด้านเงินลงทุน สาขาที่มีมูลค่าเงินลงทุนจากไต้หวันสูงที่สุด ได้แก่ สาขาการเกษตรและผลผลิตทางการเกษตรมีมูลค่าการลงทุน 3,640.7 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 52.1 ของมูลค่าการลงทุนรวมจากไต้หวัน รองลงมา ได้แก่ สาขาผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักรมีมูลค่าการลงทุน 1,232.6 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 17.6 และสาขาเคมีภัณฑ์และกระดาษมีมูลค่า 898.8 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 12.9 ตามลำดับ

ภาพที่ 2-7 จำนวนโครงการลงทุนจากไต้หวันในชั้นคำขอ จำแนกรายสาขาธุรกิจ

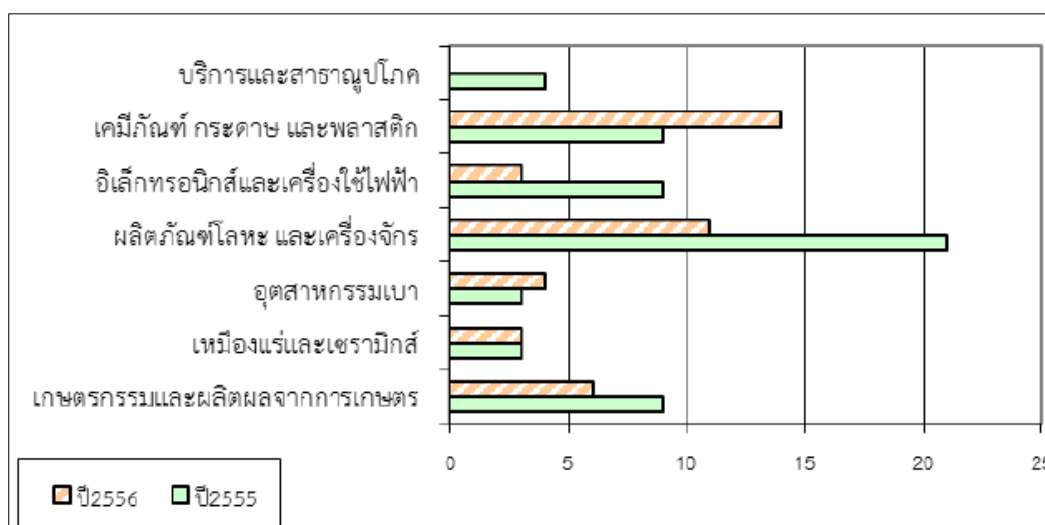
(เปรียบเทียบปี พ.ศ. 2555-2556) (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2558)

5.2 ชั้นอนุมัติให้การส่งเสริม

จำนวนโครงการลงทุนจากไต้หวันในปี พ.ศ. 2556 ที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนส่วนใหญ่อยู่ในสาขาเคมีภัณฑ์และกระดาษมีจำนวน 14 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 34.1 ของจำนวนโครงการลงทุนจากไต้หวันที่ได้รับอนุมัติทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ สาขาผลิตภัณฑ์โลหะและ

เครื่องจักรจำนวน 11 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 26.8 และสาขาการเกษตรและผลิตทางการเกษตร จำนวน 6 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 14.6 ตามลำดับ

ในด้านเงินลงทุน สาขาการเกษตรและผลิตทางการเกษตรมีมูลค่าการลงทุน จากได้หวั่นมากที่สุดโดยลงทุน 2,541.1 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 34.0 ของมูลค่าการลงทุนรวมจาก ได้หวั่น รองลงมา ได้แก่ สาขาอิเล็กทรอนิกส์มีมูลค่า 2,300 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 30.7 และ สาขาผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักรมีมูลค่า 872.6 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 11.7 ตามลำดับ

ภาพที่ 2-8 จำนวนโครงการลงทุนจากได้หวั่นในชั้นอนุมัติ จำแนกรายสาขา

(เปรียบเทียบปี พ.ศ. 2555-2556) (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2558)

6. ที่ตั้งโครงการ

ในปี พ.ศ. 2556 นักลงทุนจากได้หวั่นส่วนใหญ่ยังคงให้ความสนใจลงทุนในเขต 2 สูงที่สุดมีจำนวน 33 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 62.3 ของจำนวนโครงการที่ขอรับการส่งเสริม รองลงมา คือเขต 1 และเขต 3 มีจำนวนเท่ากัน ในด้านเงินลงทุน เขต 2 เป็นเขตที่รองรับเงินลงทุนจากได้หวั่น สูงที่สุด ในชั้นอนุมัติส่งเสริมการลงทุน โดยมีมูลค่าการลงทุนในชั้นอนุมัติทั้งสิ้น 3,034.4 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 40.5 จากโครงการของโครงการที่ได้รับการอนุมัติการส่งเสริมทั้งหมด รองลงมา ได้แก่เขต 1 และเขต 3 ตามลำดับ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2558)

7. โครงการผลิตเพื่อการส่งออก: การผลิตเพื่อการส่งออกมีจำนวนเพิ่มขึ้น

ในปี พ.ศ. 2556 โครงการลงทุนจากไต้หวันส่วนใหญ่มุ่งผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ โดยมีสัดส่วนของโครงการส่งออกในขั้นการยื่นขอรับการส่งเสริมทั้งสิ้น 20 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 37.7 มีมูลค่า 4,203.4 ล้านบาท และสัดส่วนโครงการส่งออกที่ได้รับอนุมัติให้การส่งเสริมจำนวน 15 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 36.6 มีมูลค่า 5,397.6 ล้านบาท (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2558)

แนวโน้มการลงทุน

ในปี พ.ศ. 2556 การลงทุนจากไต้หวันมีจำนวนเพิ่มขึ้นในแง่ของมูลค่าการลงทุน ทั้งนี้ จากสถิติของนักลงทุนจากไต้หวันที่มาขอรับการส่งเสริม ในแง่ของสาขาการลงทุนส่วนใหญ่ นักลงทุนจากไต้หวันส่วนใหญ่ให้ความสนใจและยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนในสาขาผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักรมากที่สุด เช่นเดียวกับปีที่ผ่านมา และในขั้นอนุมัติส่งเสริมการลงทุนส่วนใหญ่อยู่ในสาขาเคมีภัณฑ์และกระดาษแทนที่การเกษตร แทนที่สาขาผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักรในปีที่ผ่านมา

เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2555 ไทยและไต้หวัน ได้ลงนามความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน (DTA) เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักลงทุนไทยและนักลงทุนไต้หวันมากขึ้น

ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเผยว่า อุตสาหกรรมเป้าหมายที่สำนักงานฯ มีแผนจะชักจูงการลงทุนจากไต้หวัน ได้แก่ อุตสาหกรรมเครื่องจักร แม่พิมพ์ อิเล็กทรอนิกส์ ชิ้นส่วนยานยนต์ เครื่องมือแพทย์ พลังงานทดแทน และเทคโนโลยีชีวภาพและเกษตรแปรรูป ซึ่งถือว่าเป็นอุตสาหกรรมที่โดดเด่นของไต้หวัน (กองความร่วมมือลงทุนระหว่างประเทศ, 2557)

ตารางที่ 2-3 โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวันที่ยื่นขออนุมัติต่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
(Taiwanese Investment Projects Submitted to BOI)

Unit: Million Baht

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014
โครงการที่ขอรับการลงทุนทั้งหมด							
จำนวนโครงการ	45	73	40	54	53	53	75
มูลค่าการลงทุนทั้งหมด	7,394.4	20,266.9	3,787.3	8,277.1	8,848.9	6,993.7	25,977.0
ทุนจดทะเบียนทั้งหมด	1,597.7	6,494.8	675.0	2,260.1	1,471.0	2,350.4	9,045.0
-ไต้หวัน	1,445.6	6,176.4	576.0	1,432.8	819.6	1,132.1	8,657.0
-ไทย	63.0	314.2	98.3	767.8	470.3	1,036.40	311.0
โครงการที่ได้รับอนุมัติ							
จำนวนโครงการ	47	32	40	41	58	41	42
มูลค่าการลงทุนทั้งหมด	7,406.0	5,341.4	4,503.1	6,553.8	11,711.3	7,483.6	3,230.0
ทุนจดทะเบียนทั้งหมด	1,385.00	770.2	429.8	1,266.20	2,318.10	1,536.30	629.00
-ไต้หวัน	1,221.4	634.5	312.3	719.3	824.3	1,162.1	571.0
-ไทย	70.7	130.5	110.5	463.1	1,314.5	329.6	20.0

หมายเหตุ: โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน อ้างอิงถึงเงินลงทุนจากประเทศไต้หวัน
อย่างน้อย 10 %

จากตารางที่ 2-3 แสดงถึงโครงการลงทุนจากประเทศไต้หวันที่มีการขออนุมัติต่อสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยแสดงข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2008 -2014 ซึ่งในปี พ.ศ. 2008 ถึง 2014 นั้น ได้มีการยื่นโครงการเพื่อขอรับการลงทุนทั้งหมด 45, 73, 40, 54, 53, 53 และ 75 โครงการตามลำดับ โดยมูลค่าการลงทุนทั้งหมดนั้นจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามจำนวนโครงการที่ขอรับการลงทุน ในส่วนของโครงการที่ได้รับการอนุมัติจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ระหว่างปี พ.ศ. 2008-2014 นั้นมีจำนวนโครงการที่ได้รับอนุมัติทั้งสิ้น 47, 32, 40, 41, 58, 41 และ 42 โครงการตามลำดับ ในส่วนของมูลค่าการลงทุนทั้งหมดนั้น จะเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามจำนวนโครงการที่ได้รับอนุมัติเช่นเดียวกัน

ตารางที่ 2-4 โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน แบ่งประเภทตามขนาดการลงทุน (Taiwanese Projects Classified by Investment Size)

Unit: Million Baht

ขนาดการ ลงทุน (ล้านบาท)	2008		2009		2010		2011		2012		2013		2014	
	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน
โครงการที่ขอรับการลงทุนทั้งหมด														
<50	16	324.5	20	425.5	26	641.7	21	483.4	20	551.5	26	714.5	27	695.7
50-99	7	547.3	6	407.7	6	429.3	13	943.1	18	1,254.8	8	511	18	1,272.2
100-499	21	4,856.4	41	13,225.9	7	1,750.3	17	3,166.3	14	3,042.6	18	3,968.2	26	6,022.1
500-999	-	-	3	1,694.0	1	966	2	1,701.4	-	-	-	-	-	-
>1,000	1	1,648.2	3	4,486.8	-	-	1	1,991.9	1	4,000.0	1	1,800.0	4	17,987.2
รวม	45	7,394.4	73	20,266.9	40	3,787.3	54	8,277.1	53	8,848.9	53	6,993.7	75	25,977.0
โครงการที่ได้รับอนุมัติ														
<50	18	410.0	15	340.0	23	598.1	15	321.1	25	545.6	18	535.6	20	440.0
50-99	9	697.5	6	412.7	9	616.6	10	696.1	13	899.3	12	862.2	8	563.3
100-499	18	4,150.4	9	1,601.9	7	2,415.4	13	2,455.7	17	3,373.9	8	1,567.8	14	2,226.9
500-999	1	500.0	-	-	1	873.0	2	1,119.0	-	-	1	519.0	-	-
>1,000	1	1,648.2	2	2,986.8	-	-	1	1,961.9	3	6,892.5	2	3,999.0	-	-
รวม	47	7,406.1	32	5,341.4	40	4,503.1	41	6,553.8	58	11,711.3	41	7,483.6	42	3,230.2

หมายเหตุ: โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน อ้างอิงถึงเงินลงทุนจากประเทศไต้หวันอย่างน้อย 10 %

จากตารางที่ 2-4 แสดงถึงโครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน โดยแบ่งตามขนาดการลงทุน แสดงข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. 2008-2014 มีโครงการที่ขอรับการลงทุนมากที่สุด ทั้งหมดแบ่งตามขนาดการลงทุน ได้แก่ น้อยกว่า 50 ล้านบาท มีโครงการที่ขอรับการลงทุนทั้งหมด 16, 20, 26, 21, 20, 26 และ 27 โครงการตามลำดับ และโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 100-499 ล้านบาท มีโครงการที่ขอรับการลงทุนทั้งหมด 21, 41, 7, 17, 14, 18 และ 26 โครงการตามลำดับ จากข้อมูลจะเห็นว่าขนาดการลงทุนที่น้อยกว่า 50 ล้านบาท และ 100-499 ล้านบาทนั้น มีโครงการที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อันเป็นผลมาจากการปรับเปลี่ยนนโยบายส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจที่มีเงินลงทุนน้อยลง

ตารางที่ 2-5 โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน ที่ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน แบ่งประเภทตามรูปแบบการลงทุน

(Taiwanese Investment Projects through BOI Classified by Type)

Unit: Million Baht

รูปแบบ	2008		2009		2010		2011		2012		2013		2014	
	จำนวนโครงการ	การลงทุน	จำนวนโครงการ	การลงทุน	จำนวนโครงการ	การลงทุน	จำนวนโครงการ	การลงทุน	จำนวนโครงการ	การลงทุน	จำนวนโครงการ	การลงทุน	จำนวนโครงการ	การลงทุน
โครงการที่ขอรับการลงทุนทั้งหมด														
โครงการขยาย	19	4,682.5	23	6,261.8	26	2,427.3	23	5,376.7	33	7,460.1	35	4,588.5	53	8,448.4
โครงการใหม่	26	2,711.9	50	14,005.1	14	1,360.0	21	2,900.4	20	1,388.8	18	2,405.2	22	17,528.8
รวม	45	7,394.4	73	20,266.9	40	3,787.3	54	8,277.1	53	8,848.9	53	6,993.7	75	25,977.2
โครงการที่ได้รับอนุมัติ														
<50	20	4,543.7	15	4,228.9	26	4,017.1	19	3,405.0	38	10,482.6	18	5,930.3	36	2,868.8
50-99	27	2,862.3	17	1,112.5	14	486.0	22	3,148.8	20	1,228.7	13	1,553.3	6	361.4
รวม	47	7,406.0	32	5,341.4	40	4,503.1	41	6,553.8	58	11,711.3	41	7,483.6	42	3,230.2

หมายเหตุ: โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน อ้างอิงถึงเงินลงทุนจากประเทศไต้หวันอย่างน้อย 10 %

จากตารางที่ 2-5 แสดงถึงโครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน ที่ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน แบ่งประเภทตามรูปแบบการลงทุน แสดงข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. 2008-2014 จะเห็นได้ว่า มีโครงการที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน ทั้งหมด โดยแยกออกเป็น โครงการขยาย มีจำนวน 19, 23, 26, 23, 33, 35 และ 53 โครงการ ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าโครงการขยายนั้นมีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่ โครงการใหม่ที่มีการขอรับการส่งเสริมการลงทุนนั้น มีจำนวน 26, 50, 14, 21, 20, 18 และ 22 โครงการตามลำดับ จากข้อมูลจะเห็นว่า โครงการใหม่นั้นในปี พ.ศ. 2009 มีสัดส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นมากจากปีก่อน แต่ในปีถัดมา จำนวนโครงการใหม่ที่ขอรับการสนับสนุนมี สัดส่วนที่ลดน้อยลง

ตารางที่ 2-6 โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน ที่มีการขอโปรโมชั่นในการลงทุน แยกประเภทตามภาคส่วนธุรกิจ

(Taiwanese Investment Projects Applying for Promotion Classified by Sector)

Unit: Million Baht

ปี	2008		2009		2010		2011		2012		2013		2014	
	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน
สินค้าเกษตร	3	317.8	5	382.5	4	99.9	10	930.4	7	4,506.9	10	3,640.70	4	1,198.3
แร่และเซรามิก	4	662.7	3	371.7	-	-	2	270.5	1	90	1	120	1	300
อุตสาหกรรมเบา และสิ่งทอ	8	1,110.0	5	453.7	9	620.7	6	528.0	3	205	7	316.9	7	1,003.5
โลหะและ เครื่องจักร	14	1,698.6	12	1,653.7	10	627.3	12	1,707.4	19	1,864.8	13	1,232.6	25	2,215.4
ไฟฟ้าและ อิเล็กทรอนิกส์	6	2,620.0	11	6,349.2	3	767.4	11	4,324.5	8	700.1	7	622.0	20	20,217.7
เคมีและกระดาษ	7	701.3	7	497.5	12	703.9	13	606.5	11	631.1	12	898.8	17	1,024.3
การบริการ	3	284.0	30	10,558.6	2	968.1	-	-	4	851.0	3	162.7	1	18.0
รวม	45	7,394.4	73	20,266.9	40	3,787.3	54	7,839.3	53	8,848.9	53	6,993.7	75	25,977.2

หมายเหตุ: โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน อ้างอิงถึงเงินลงทุนจากประเทศไต้หวันอย่างน้อย 10 %

จากตารางที่ 2-6 แสดงถึงโครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน ที่มีการขอโปรโมชั่นในการลงทุน โดยแยกประเภทตามภาคส่วนธุรกิจ ซึ่งจากข้อมูลในระหว่างปี พ.ศ. 2008-2014 นั้น ประเภทธุรกิจที่มีการขอโปรโมชั่นในการลงทุนมากที่สุด คือ ธุรกิจประเภทโลหะและเครื่องจักร โดยมีจำนวนโครงการที่ขอรับการสนับสนุน 14, 12, 10, 12, 19, 13 และ 25 โครงการตามลำดับ ลำดับที่สอง คือ ธุรกิจประเภทเคมีและกระดาษ มีจำนวนโครงการที่ขอรับการสนับสนุน 7, 7, 12, 13, 11, 12 และ 17 โครงการตามลำดับ ลำดับถัดมา คือ ธุรกิจประเภทการบริการ มีจำนวนโครงการที่ขอรับการสนับสนุน 3, 30, 2, 4, 3 และ 1 โครงการตามลำดับ

ตารางที่ 2-7 โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน อนุมัติโดยสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน แบ่งประเภทตามภาคส่วนธุรกิจ
(Taiwanese Investment Projects Approved by BOI Classified by Sector)

Unit: Million Baht

ปี	2008		2009		2010		2011		2012		2013		2014	
	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน	จำนวน โครงการ	การ ลงทุน
สินค้าเกษตร	2	119.8	4	182	4	102.5	5	588.2	9	3,722.1	6	2,541.0	3	178.1
แร่และเซรามิก	4	692.7	2	65.5	-	-	3	1,125.7	3	360.5	3	718.0	3	464.0
อุตสาหกรรมเบา และสิ่งทอ	8	815.1	5	521.2	8	609.2	7	570.7	3	205	4	211.2	5	377.9
โลหะและ เครื่องจักร	16	2,249.6	7	649.5	9	1,004.2	7	1,072.1	21	5,456.2	11	872.6	11	740.8
ไฟฟ้าและ อิเล็กทรอนิกส์	4	2,639.8	7	3,492.7	6	2,190.1	10	2,624.8	9	804.9	3	2,300.0	7	595.3
เคมีและกระดาษ	10	685	5	423.5	11	593.9	9	572.3	9	311.6	14	840.8	10	739.5
การบริการ	3	204	2	7.0	2	3.2	-	-	4	851.0	-	-	3	134.6
รวม	47	7,406.0	32	5,341.4	40	4,503.1	41	6,553.8	58	11,711.3	41	7,483.6	42	3,230.2

หมายเหตุ: โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน อ้างอิงถึงเงินลงทุนจากประเทศไต้หวันอย่างน้อย 10 %

จากตารางที่ 2-7 แสดงถึงโครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน อนุมัติโดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน แบ่งประเภทตามภาคส่วนธุรกิจ โดยแสดงข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. 2008-2014 เห็นได้ว่า ประเภทธุรกิจที่ได้รับอนุมัติจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยมีสัดส่วนมากที่สุด คือ ธุรกิจประเภทโลหะและเครื่องจักร รองลงมา คือ ธุรกิจประเภทเคมีและกระดาษ และลำดับถัดมา คือ ธุรกิจประเภท ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

ตารางที่ 2-8 โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน ที่ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน แบ่งประเภทตามที่ตั้งโรงงาน
(Taiwanese Investment Projects through BOI Classified by Factory Location)

Unit: Million Baht

ปี	2008		2009		2010		2011		2012		2013		2014	
	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน
โครงการที่ขอรับการลงทุนทั้งหมด														
โซน 1	13	2,138.4	19	4,835.8	8	983.1	11	4,171.2	13	950.7	10	534.9	13	12,362.9
โซน 2	23	3,746.2	37	10,889.4	21	1,512.9	29	3,116.3	31	6,815.5	33	3,320.9	41	10,078.2
โซน 3	9	1,509.8	17	4,541.7	11	1,291.3	14	989.6	9	1,082.7	10	3,137.9	21	3,536.1
รวม	45	7,394.4	73	20,266.9	40	3,787.3	54	8,277.1	53	8,848.9	53	6,993.7	75	25,977.2
โครงการที่ได้รับอนุมัติ														
โซน 1	11	2,530.3	13	3,404.5	9	1,817.1	7	2,247.6	15	1,166.7	7	2,399.2	6	147.4
โซน 2	28	3,991.0	13	1,616.9	22	2,376.9	25	3,454.9	31	9,688.3	32	3,034.4	25	2,022.8
โซน 3	8	884.7	6	320.0	9	309.1	9	851.3	12	856.3	2	2,050.0	11	1,060.0
รวม	47	7,406.0	32	5,341.4	40	4,503.1	41	6,553.8	58	11,711.3	41	7,483.6	42	3,230.2

หมายเหตุ: โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน อ้างอิงถึงเงินลงทุนจากประเทศไต้หวันอย่างน้อย 10 %

จากตารางที่ 2-8 แสดงถึงโครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน ที่ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน แบ่งประเภทตามที่ตั้งโรงงาน โดยแสดงข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. 2008-2014 นั้น ได้มีการยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุน ในโซน 2 มากที่สุด ซึ่งในโซน 2 จะประกอบไปด้วยจังหวัด กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง รองลงมา คือ โซน 1 ประกอบไปด้วย จังหวัดกรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และ สมุทรสาคร จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ในโซน 3 นั้นยังไม่ได้รับความสนใจจากนักลงทุนมากนัก อันเนื่องมาจากเป็นจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ และค่อนข้างไกลจากศูนย์กลางของประเทศ ทำให้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจึงต้องมีการเพิ่มสิทธิประโยชน์ให้นักลงทุนที่มากกว่าเมื่อเลือกที่ตั้งโรงงานอยู่ในโซน 3

ตารางที่ 2-9 โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน เกี่ยวกับอุตสาหกรรมส่งออก ที่ได้รับการพิจารณาจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
(Taiwanese Export-Oriented Investment Projects through BOI)

Unit: Million Baht

ปี	2008		2009		2010		2011		2012		2013		2014	
	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน	จำนวน โครงการ	การลงทุน
โครงการที่ขอรับการลงทุนทั้งหมด														
ส่งออก >=80%	14	4,556.0	16	6,971.1	18	1,873.4	17	3,755.5	15	1,454.9	20	4,203.4	32	22,792.7
รวม	45	7394.4	73	20,266.9	40	3,787.3	54	8,277.1	53	8,848.9	53	6,993.7	75	25,977.0
โครงการที่ได้รับอนุมัติ														
ส่งออก >=80%	16	4,172.3	12	4,084.9	19	3,157.1	15	4,467.1	20	5,550.1	15	5,397.6	17	1,503.6
รวม	47	7,406.0	32	5,341.4	40	4,503.1	41	6,553.8	58	11,711.3	41	7,483.6	42	3,230.0

หมายเหตุ: โครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน อ้างอิงถึงเงินลงทุนจากประเทศไต้หวันอย่างน้อย 10%

จากตารางที่ 2-9 แสดงถึงโครงการลงทุนจากประเทศไต้หวัน เกี่ยวกับอุตสาหกรรมส่งออก ที่ได้รับการพิจารณาจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยแสดงข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2008-2014 ซึ่งในปี พ.ศ. 2008 ถึง 2014 นั้น มีโครงการที่ขอรับการลงทุนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมส่งออก มากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80 มีจำนวน โครงการทั้งสิ้น 14, 16, 18, 17, 15, 20 และ 32 โครงการตามลำดับ โดยมูลค่าการลงทุนทั้งหมดนั้นจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามจำนวนโครงการที่ขอรับการลงทุน ในส่วนของโครงการที่ได้รับอนุมัตินั้น มีจำนวนทั้งสิ้น 16, 12, 19, 15, 20, 15 และ 17 โครงการตามลำดับ โดยมูลค่าการลงทุนทั้งหมดนั้นจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามจำนวนโครงการที่ขอรับการลงทุนเช่นเดียวกัน

กล่าวโดยสรุป จะพบว่า การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ มีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศผู้รับการลงทุน โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนา เนื่องจากเทคโนโลยี การออม และความสามารถในการจัดการยังไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างต่อเนื่อง เป็นเหตุให้ต้องพึ่งพาทุนจากต่างประเทศ การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ เป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศผู้รับทุน ซึ่งรวมถึงการลงทุนของบริษัทข้ามชาติ (Multinational Corporations: MNCs) ซึ่งประเทศกำลังพัฒนาได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงมีนโยบายเพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในประเทศของตน โดยใช้นโยบายส่งเสริมการลงทุนนอกเหนือไปจากปัจจัยต่าง ๆ ที่ประเทศมีความได้เปรียบอยู่แล้ว เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ เช่น ค่าจ้างแรงงานในประเทศที่มีค่าจ้างต่ำ แรงงานที่มีฝีมือ การมีทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ ขนาดของตลาดภายในประเทศ ฯลฯ แต่ในทางกลับกันก็อาจก่อให้เกิดผลเสียได้ ไม่ว่าจะเป็นการทำให้เกิดปัญหาภาวะ การชักนำระบบเศรษฐกิจโดยชาวต่างชาติ หรือการต้องพึ่งพาต่างประเทศมากขึ้น เป็นต้น ดังนั้นประเทศผู้รับการลงทุน ควรวางนโยบายที่จะกำหนดทิศทางของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศให้มีความเหมาะสม โดยการนำกลวิธีของการลงทุนจากต่างประเทศมาใช้ให้เกิดประโยชน์ และปูพื้นฐานการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศให้ สามารถพึ่งตนเองได้ในระยะยาว ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยทำให้การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศเป็นผลดีต่อประเทศผู้รับทุน แต่อย่างไรก็ตาม หากประเทศผู้รับทุนไม่รู้จักนำรูปแบบและประโยชน์ของการลงทุนจากต่างประเทศมาใช้ ก็จะไม่เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง และในทางกลับกันอาจก่อให้เกิดผลเสียต่อระบบเศรษฐกิจของตนอย่างรุนแรง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อนุชต พงโพธิ์ และสุดา ปิตะวรรณ (2551) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในอุตสาหกรรมเครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่งของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในอุตสาหกรรมเครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่งของประเทศไทย โดยประชากรในงานวิจัยนี้ คือ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในอุตสาหกรรมเครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่งของประเทศไทย และกลุ่มตัวอย่างเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรวบรวมในช่วงระหว่าง 1 มกราคม พ.ศ. 2544 ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2551 มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative analysis) ด้วยวิธีวิเคราะห์ในรูปสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple linear regression) ผลการศึกษาพบว่า จากการประมาณค่าระบบสมการด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ตัวแปรดัชนีมูลค่าส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม ตัวแปรปริมาณการจำหน่ายเครื่องจักรและอุปกรณ์ภายในประเทศ ตัวแปรดัชนีความเชื่อมั่น ผู้บริโภค (CCI) และตัวแปรดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ส่วนตัวแปรอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินดอลลาร์สหรัฐ และดัชนีการอุปโภคบริโภคภาคเอกชนหมวดยานยนต์ นั้นมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 และมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการศึกษา

มธุรส เศรษฐพุกยา (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวลของผู้ผลิตรายเล็กในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของอุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวลของผู้ผลิตรายเล็กในประเทศไทย ศึกษาปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวล ได้แก่ อุปสงค์ภายในประเทศ วัตถุประสงค์ ต้นทุน และนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากรัฐบาล และศึกษาผลกระทบจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวล โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ จะเลือกศึกษาเฉพาะบริษัทที่มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้า ซึ่งใช้พลังงานชีวมวลเป็นเชื้อเพลิงในการผลิต โดยใช้รายชื่อจากผู้ผลิตที่มีสัญญาซื้อขายกับการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ณ วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 โดยได้จำนวนประชากรในการศึกษาทั้งสิ้น 18 บริษัท ในการศึกษาคั้งนี้ใช้ข้อมูลปฐมภูมิ (แบบสัมภาษณ์) จากบริษัทในอุตสาหกรรมจำนวน 18 ตัวอย่าง และข้อมูลทุติยภูมิตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537-2551 จากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูล ทุติยภูมิ วิธีการทดสอบสมมติฐานใช้การหาความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปร (Correlation) เพื่อหาว่ามีปัจจัยใดที่มีความสัมพันธ์กับ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวล ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะการลงทุนเป็นการเปิดกิจการใหม่มากกว่าการเข้าร่วมทุนกับกิจการของนักลงทุนชาวไทย สัดส่วนการลงทุนจากต่างประเทศส่วนมากน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยประเทศที่เข้ามาลงทุนได้แก่ ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ฟินแลนด์ เนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น จีน มาเลเซีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และอานูบาบิ ระดับทัศนคติโดยรวมของนักลงทุนที่มีต่อปัจจัยดึงดูดการลงทุนมากที่สุดคือ วัตถุดิบ รองลงมาคืออุปสงค์ภายในประเทศ นโยบายส่งเสริมการลงทุนและต้นทุนการถ่ายทอดเทคโนโลยีมาจากประเทศญี่ปุ่น มาเลเซีย สหรัฐอเมริกา เยอรมนี ฟินแลนด์ จำนวนพนักงานของบริษัทที่มีการจ้างงานเฉลี่ย 50-90 คนต่อบริษัท ผลการทดสอบสมมติฐาน อุปสงค์ภายในประเทศ วัตถุดิบ และนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากรัฐบาล มีความสัมพันธ์ต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวลของผู้ผลิตรายเล็กในทิศทางเดียวกัน

อภิรัตน์ จินต์ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ในการศึกษาแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ (1) การวิเคราะห์เชิงพรรณนาโดยการศึกษาโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (2) การวิเคราะห์เชิงปริมาณ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยใช้เทคนิค Cointegration เพื่อหาความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวระหว่างตัวแปรต่าง ๆ โดยวิธีการของ Johansen and Juselius ซึ่งในการศึกษานี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลา (Time series data) เป็นรายปี พ.ศ. ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530-2552 รวมระยะเวลา 23 ปี พ.ศ. เป็นการวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยใช้ สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple regression) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares: OLS) ผลการศึกษาเชิงพรรณนาพบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522-2541 และในปี พ.ศ. 2541 มีมูลค่าสูงที่สุดในปี พ.ศ. 2542-2543 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศลดลงมาก เนื่องจากสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ต่อมาในปี พ.ศ. 2544-2550 ปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีปริมาณเพิ่มขึ้น และในปี พ.ศ. 2551-2552 ปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศลดลง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำแนกตามประเภทธุรกิจ พบว่า ธุรกิจอุตสาหกรรม ธุรกิจสถาบันการเงิน ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจการค้า และธุรกิจการลงทุนและบริษัท โฮลดิ้ง มีสัดส่วนการลงทุนมากที่สุดตามลำดับ และการลงทุนในอุตสาหกรรมเครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า และอุตสาหกรรมโลหะและอโลหะ มีสัดส่วนการลงทุนมากที่สุดตามลำดับ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำแนกตามประเทศ พบว่า การลงทุนจากประเทศญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน กลุ่มสหภาพยุโรป และสหรัฐอเมริกา มีสัดส่วนการลงทุนในประเทศไทยมากที่สุดตามลำดับ และจากการศึกษาเชิงปริมาณ พบว่า สัดส่วนการบริโภคภาคเอกชน การลงทุน และการใช้จ่ายของภาครัฐบาลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และการสะสมทุนของรัฐบาลเบื้องต้น มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางตรงกันข้ามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์เชิงคุณภาพในระยะยาวซึ่งส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ รัฐบาลควรใช้นโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อเป็นการสนับสนุนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนจากต่างประเทศดังกล่าว เพื่อให้การลงทุนจากต่างประเทศในประเทศไทยเพิ่มขึ้น

สมศักดิ์ โชติช่วง (2557) ได้ศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย โดยการศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลแบบ Panel Data ระหว่างปี พ.ศ. 2548-2555 ช่วงเกือบ 30 ปีที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทยเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 และมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง เมื่อพิจารณาโดยจำแนกตามประเทศ พบว่า การลงทุนจากประเทศญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน ประเทศสหรัฐอเมริกา และกลุ่มสหภาพยุโรป มีสัดส่วนการลงทุนในประเทศไทยมากที่สุดตามลำดับ ผลจากการศึกษาพบว่า ตัวแบบที่เหมาะสมในการประมาณการสมการถดถอยคือ Random effect model เมื่อพิจารณาที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศผู้ลงทุน ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทย ระดับการเปิดประเทศของประเทศไทย อัตราแลกเปลี่ยน อัตราส่วนระหว่างอัตราดอกเบี้ย ของประเทศผู้ลงทุนกับประเทศไทย และการเข้าร่วมเขตการค้าเสรี ในขณะที่ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ ระยะทางระหว่างประเทศผู้ลงทุนกับประเทศไทย ระดับความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจของประเทศไทย และวิกฤติเศรษฐกิจ และเมื่อพิจารณาที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.10 พบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ อัตราค่าจ้างแรงงาน

Chor, Chee, and Ozturk (2014) ได้ศึกษาปัจจัยของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศมาเลเซีย: กรณีศึกษาอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ โดยวัตถุประสงค์ของศึกษานี้ คือ ศึกษาปัจจัยของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศมาเลเซีย กรณีศึกษาอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้วิธี Bounds test approach ในช่วงระยะเวลาปี

พ.ศ. 2525-2557 การศึกษาครั้งนี้ พบว่า มี 6 ปัจจัย จาก 24 ปัจจัยที่สำคัญในการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ประเทศมาเลเซีย ได้แก่ GDP หรือ รายได้ประชาชาติ, อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง, การพัฒนาด้านการเงิน, ภาษีเงินได้บริษัท, ความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจมหภาค และความไม่แน่นอนของสังคม ผลจากการวิจัย แสดงให้เห็นว่า GDP หรือ รายได้ประชาชาติ, อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง, การพัฒนาด้านการเงิน, ความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจมหภาค มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ในส่วนของภาษีเงินได้บริษัทและความไม่แน่นอนของสังคม ส่งผลกระทบทางลบกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เกี่ยวกับความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจมหภาคนั้น ผลการวิจัยพบว่า ความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจมหภาคจะกระตุ้นให้มีการไหลเข้ามาของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ แต่ทว่าความไม่แน่นอนทางสังคมจะเป็นตัวทำลายความเชื่อมั่นของนักลงทุน ทำให้การเข้ามาลงทุนนั้นน้อยลง สำหรับนักลงทุนชาวต่างชาติในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ดูเหมือนว่ายังมีความกังวลในเรื่องของระดับความมั่นคงและความปลอดภัยทางสังคม ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกประเทศเป้าหมายในการลงทุน

Huyen (2015) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในจังหวัด Thanh Hoa ประเทศเวียดนาม โดยมีวัตถุประสงค์การศึกษาในครั้งนี้ คือ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยหลัก ที่จะช่วยในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในจังหวัด Thanh Hoa ประเทศเวียดนาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ คือ ผู้จัดการธุรกิจที่มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และผู้ถือหุ้นหลักในธุรกิจ มีจำนวนผู้ประกอบการทั้งสิ้น 41 ราย ที่ซึ่งมีการดำเนินการทางด้านธุรกิจในจังหวัด Thanh Hoa ในระหว่างปี พ.ศ. 2544-2555 และประชากรอีกกลุ่มหนึ่ง คือ เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นคณะกรรมการในจังหวัด แผนกวางแผนและการลงทุน แผนกการเงิน แผนกอุตสาหกรรม แผนกส่งเสริมการลงทุนในจังหวัด Thanh Hoa เป็นจำนวนทั้งสิ้น 200 คน โดยผลการศึกษาพบว่า มี 2-3 ด้าน ที่เกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจในจังหวัด Thanh Hoa ที่ธุรกิจต่างประเทศได้มีการประเมินและให้ความสนใจ คือ (1) ด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ปัจจัยทางการตลาดและปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐาน (2) ความเป็นมิตรของรัฐบาลท้องถิ่น หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงปัจจัยทางด้านทรัพยากรและปัจจัยด้านการเงิน ที่สามารถดึงดูดความสนใจในการลงทุนจากต่างประเทศได้เพิ่มขึ้น ในส่วนของปัจจัยที่มีความสำคัญน้อยหรืออาจไม่มีความสำคัญเลย คือ สภาพแวดล้อมของจังหวัด Thanh Hoa เช่น ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม

Mohammad and Mahmoud (2013) ได้ศึกษาและทบทวนวรรณกรรม ปี พ.ศ. 2537-2555 เกี่ยวกับ การลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ และ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศที่กระทบกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ทั้งทางตรงและทางอ้อม ระหว่าง 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมา โดยจะเป็นการทบทวนงานวิจัยขั้นต้น ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะผลกระทบของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศที่เกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจ ผลการศึกษาพบว่า ก่อนการศึกษาครั้งนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจนั้น โดยส่วนมากมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกที่เกี่ยวกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศปลายทางหรือประเทศผู้รับทุน มีเพียง 2-3 กรณีเท่านั้น ที่จะมีผลกระทบในเชิงลบ หลังจากการสำรวจเพิ่มเติมถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น มีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพล เช่น พบว่าประเทศนั้น ๆ มีทรัพยากรมนุษย์ที่เพียงพอแล้ว มีการพัฒนาตลาดการเงินที่ดีเยี่ยม และมีการเปิดระบอบการค้า ซึ่งมีบทบาทในทางบวกระหว่างการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ในขณะที่ การพึ่งพาอาศัยระหว่างการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศและช่องว่างทางเทคนิค จะนำมาซึ่งความสัมพันธ์ทางลบ ในส่วนที่ควรให้ความสนใจเพิ่มเติม นั้น ได้แก่ ผลกระทบจากระดับรายได้ของประเทศปลายทางที่ตรงกันข้าม และ คุณภาพสภาพแวดล้อมของรัฐบาล ก็เป็นสิ่งที่ควรให้ความสนใจด้วยเช่นกัน

Priscila, Elaine and Antonio (2013) ได้ศึกษาปัจจัยของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศบราซิลและเม็กซิโก โดยการใช้วิธีวิเคราะห์แบบเชิงประจักษ์ มีการศึกษาข้อมูลระหว่าง ปี พ.ศ. 2533-2553 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะ พิสูจน์ความเหมือนและลักษณะพิเศษที่แตกต่างกัน ที่ส่งผลกระทบต่อ การดึงดูดการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นการ สร้างแบบจำลองเพื่อวิเคราะห์ผล คือ การประยุกต์แบบจำลองเวกเตอร์ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า บราซิลและเม็กซิโก มีโครงสร้างความสัมพันธ์ของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศที่มีลักษณะเหมือนกัน ในมุมมองวิวัฒนาการตามลำดับเวลานั้น จะเห็นได้ว่าทั้งสองประเทศ มีการลงมติดยอมรับนโยบายเศรษฐกิจศาสตร์มหภาค ที่จะทำให้เศรษฐกิจมั่นคง มีการเปิดเสรีการค้า และมีการออกกฎหมายเพื่อส่งเสริมการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ รวมถึงการแปรรูปรัฐวิสาหกิจได้สำเร็จ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2533-2543 ได้เกิดวิกฤตการณ์และความตกต่ำทางเศรษฐกิจ ทั้งสองประเทศซึ่งใช้รูปแบบการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศที่คล้ายกัน จึงทำให้เกิดระดับการลงทุนขึ้นและลงที่คล้ายกัน ในส่วนของแบบจำลองทางเศรษฐมิติของบราซิลนั้น ผลการศึกษาที่แสดงออกมาให้ ความสำคัญกับ GDP และการเปิดเสรีการค้า เพื่อดึงดูดการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ในส่วนแบบจำลองของเม็กซิกัน ผลการศึกษาแสดงออกมาว่า การเปิดเสรีการค้าเป็นปัจจัยที่ดึงดูดการ

ลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ส่วนในเรื่อง GDP มีสัญญาณทางบวก แต่ในกรณีที่มีค่าสัมประสิทธิ์ต่ำ ก็จะช่วยอธิบายพฤติกรรมการลงทุนของนักลงทุนชาวต่างชาติได้ในเวลานั้น ดังนั้นในความเป็นจริง ปัจจัยหลักที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของทั้งสองประเทศ คือ การเปิดเสรีการค้า และปัจจัยที่เด่นกว่าของประเทศบราซิล คือ ขนาดตลาดภายในประเทศ

Ludo, Reth, Joesph, and Daniel (2011) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในกัมพูชา การศึกษาครั้งนี้ได้วิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุนในกัมพูชา โดยมีการอ้างอิงถึงในเรื่องของเศรษฐกิจ ด้านพื้นที่ และการเมืองที่มีลักษณะพิเศษ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ Unbalanced panel data ซึ่งเป็นข้อมูลในระหว่างปี พ.ศ. 2538-2548 โดยประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ 17 ประเทศต้นทางที่ได้รับการอนุมัติในการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และ 15 ประเทศที่สนใจเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในระหว่างปี พ.ศ. 2538-2548 ซึ่งข้อมูลเรียงตามลำดับเวลานี้ เป็นเสมือนตัวแทนเกือบทั้งหมด ของการไหลเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ผลจากการศึกษาสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนมากที่สุด คือ ระดับ GDP ของทั้งประเทศต้นทางและประเทศปลายทาง รวมถึงอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ทางบวก ของการไหลเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศกัมพูชา ในส่วนของความสัมพันธ์ทางลบที่ส่งผลต่อระดับการไหลเข้ามาลงทุนโดยตรง ในประเทศกัมพูชานั้น คือ ด้านพื้นที่ที่มีความห่างไกลและไม่สะดวกสบาย จึงทำให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนในประเทศน้อยลง ซึ่งก็เป็นอย่างที่คาดการณไว้ในตอนแรกของการศึกษา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษารุ่นนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ที่จะศึกษาในเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษารายละเอียด เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ดังจะได้นำเสนอเป็นลำดับขั้นตอนในการศึกษา ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษารุ่นนี้ คือ นักลงทุนชาวไต้หวันที่ได้ตัดสินใจมาลงทุนในประเทศไทยและมีโอกาสในการลงทุนเพิ่ม ขยายกิจการหรือต้องการสร้างกิจการใหม่ จากข้อมูลที่ได้จากสถิติจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนและสถิติจากธนาคารแห่งประเทศไทย มีโครงการลงทุนจากนักลงทุนชาวไต้หวัน (สถิติปี พ.ศ. 2550-2558) เป็นจำนวนทั้งหมด 458 คน

ตารางที่ 3-1 สถิติโครงการลงทุนจากไต้หวันที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ปี พ.ศ. 2550-2558
(สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนและธนาคารแห่งประเทศไทย, 2558)

ปี	จำนวนโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน
2550	44
2551	45
2552	43
2553	44
2554	64

ตารางที่ 3-1 (ต่อ)

ปี	จำนวนโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน
2555	66
2556	53
2557	75
2558	24
รวม	458

ผู้ตอบแบบสอบถาม คือ นักลงทุนหรือเจ้าของกิจการชาวไต้หวัน โดยได้มีการคำนวณด้วยหลักการประมาณค่าร้อยละหรือค่าสัดส่วนของประชากร ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และยอมรับค่าคาดเคลื่อนไม่เกินร้อยละ 5 สำหรับประชากรที่ทราบจำนวน โดยการใช้สูตรของ (Yamane, 1975)

ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณ คือ $214 \approx 220$ คน

จากการคำนวณได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 214 ราย และเพื่อป้องกันการผิดพลาดในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บกลุ่มตัวอย่างเพิ่มเป็นจำนวน 220 ตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่มีความน่าจะเป็นเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการสะดวกและง่ายในการเก็บข้อมูลและผลที่ได้จะสรุปเฉพาะกลุ่มที่ศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีจับสลาก (Lottery) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตามที่ต้องการ โดยผู้วิจัยมีการแจกแบบสอบถามทั้งหมด และคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ได้ทั้งสิ้น 220 ตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จะประกอบไปด้วย แบบสอบถาม 1 ชุด โดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check-list) ประกอบด้วยข้อมูลส่วนต่าง ๆ ได้แก่ เพศ วุฒิทางการศึกษา อายุ รายได้ต่อเดือน เป็นต้น จำนวน 9 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบคำถามที่เกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country driver) ที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน

ในประเทศไทย โดยสามารถแบ่งปัจจัยออกเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยหลักทางการตลาด เช่น ขนาดตลาดที่จำกัดหรือมีแนวโน้มอิ่มตัว มีข้อกีดกันการค้าจากต่างประเทศ ปัจจัยด้านที่ 2 คือ ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต เช่น ขาดแคลนปัจจัยการผลิต ราคาปัจจัยการผลิตที่สูงขึ้น ส่วนปัจจัยด้านที่ 3 คือ ปัจจัยเงื่อนไขทางธุรกิจ เช่น เกิดการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นในประเทศ ลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert's scale 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบคำถามที่เกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country driver) ที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย โดยสามารถแบ่งปัจจัยออกเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยเชิงคุณทางการตลาด เช่น ขนาดตลาดที่ใหญ่และมีกำลังซื้อที่ขยายตัว ปัจจัยด้านที่ 2 คือ ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต เช่น มีปัจจัยที่คุณภาพดีและราคาต่ำกว่า เมื่อเทียบกับประเทศอื่น ปัจจัยด้านที่ 3 คือ ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล เช่น นโยบายการเปิดเสรี หรือนโยบายที่ส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เป็นต้น ลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert's scale 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นแบบคำถามที่เกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert's scale 5 ระดับ จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 5 เป็นแบบคำถามที่เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการลงทุน รวมไปถึงข้อเสนอแนะอื่น ๆ ลักษณะคำถามเป็นแบบเติมคำตอบลงในช่องว่าง (Short answer)

ในส่วนของแบบสอบถามส่วนที่ 2-4 ลักษณะแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) โดยลักษณะข้อความประกอบไปด้วยข้อความที่เป็นการให้ความสำคัญในแต่ละเรื่อง แต่ละคำตอบมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ของ Likert's scale คือ ระดับความเห็นด้วยมากที่สุด แทนค่าด้วย 5 เห็นด้วยมาก แทนค่าด้วย 4 เห็นด้วยปานกลาง แทนค่าด้วย 3 เห็นด้วยน้อย แทนค่าด้วย 2 และเห็นด้วยน้อยที่สุด แทนค่าด้วย 1

วิธีการให้คะแนน โดยกำหนดค่าคะแนน 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน	ความหมาย
5	มีความเห็นด้วยกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนในระดับมากที่สุด
4	มีความเห็นด้วยกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนในระดับมาก
3	มีความเห็นด้วยกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนในระดับปานกลาง
2	มีความเห็นด้วยกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนในระดับน้อย
1	มีความเห็นด้วยกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนในระดับน้อยที่สุด

จากเกณฑ์ดังกล่าว มีการแปลค่าคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ค่าทางสถิติ คะแนนเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic mean) กำหนดช่วงของการวัด ดังนี้ (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2551)

$$= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5-1}{5} = 0.80$$

ค่าเฉลี่ย

ความหมาย

4.21-5.00 เห็นด้วยกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนมากที่สุด

3.41-4.20 เห็นด้วยกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนมาก

2.61-3.40 เห็นด้วยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนปานกลาง

1.81-2.60 เห็นด้วยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนน้อย

1.00-1.80 เห็นด้วยกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนน้อยที่สุด

วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักการทฤษฎีจากตำรา เอกสาร บทความทางวิชาการและงานวิจัย
2. นำข้อมูลที่ได้มากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย
3. สร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถามตามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ ระดับความเหมาะสมมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด แล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) และหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม โดยเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แล้วนำมาพิจารณาความเหมาะสมของสำนวนภาษา การใช้ถ้อยคำ เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจของชาวต่างชาติ และนำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไข
4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Try out) จำนวน 30 ชุด กับนักธุรกิจชาวไต้หวันที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพรายข้อและหาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสัมพันธระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม
5. จัดพิมพ์แบบสอบถาม แล้วนำฉบับสมบูรณ์ไปใช้เก็บข้อมูล

ความเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษานี้เพื่อให้แบบสอบถามมีคุณภาพ ผู้วิจัยได้ทดสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 2 ส่วน คือ การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาและตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) ด้วยค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item-object congruence: IOC) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปสอบถามในการเก็บข้อมูลจริง โดยแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ ดังรายนามต่อไปนี้

- 1.1 ชื่อ ดร.ศรัณยา เลิศพุทธรักษ์ อาจารย์วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- 1.2 ชื่อ ดร. ศุภสิทธิ์ เลิศบัวสิน อาจารย์วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- 1.3 ชื่อ ดร. ธิทัต ตรีศิริโชติ อาจารย์วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทำการทดสอบ (Try-out) จำนวน 30 ชุด กับกลุ่มประชากรที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา คือ นักธุรกิจชาวจีนและชาวมาเลเซีย ที่เข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในประเทศไทย เพื่อตรวจสอบว่าคำถามสามารถสื่อความหมายตรงตามความต้องการตลอดจนมีความเหมาะสมหรือไม่ จากนั้นจึงนำมาทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่รวบรวมมาได้ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ตามเกณฑ์สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) โดยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟานั้นจะต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.7

จากการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่รวบรวมมาได้ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3-2 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น

ข้อคำถาม	Cronbach's alpha
ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers)	0.912
1. ปัจจัยผลักดันทางการตลาด (Market push factors) ขนาดตลาดที่จำกัด/ มีแนวโน้มอิ่มตัว โอกาสขยายตลาดมีจำกัด ข้อกีดกันการค้าจากต่างประเทศ ได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศน้อย	0.891
2. ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production cost factors) ขาดแคลนปัจจัยการผลิต ราคาปัจจัยการผลิตสูงขึ้น มีกำลังการผลิตเกิน	0.782
3. ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ (Business conditions) การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นในประเทศ การยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน	0.837

ตารางที่ 3-2 (ต่อ)

ข้อคำถาม	Cronbach's alpha
ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers)	0.926
1. ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด (Market pull factors)	0.871
ขนาดตลาดที่ใหญ่	
กำลังซื้อที่ขยายตัว	
โอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาดของประเทศอื่นในภูมิภาค/ โลก	
การได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศที่ดีกว่า	
2. ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production cost factors)	0.854
มีปัจจัยการผลิตมาก	
ปัจจัยการผลิตมีคุณภาพดี	
ราคาปัจจัยการผลิตต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่น	
ทำเลที่ตั้งมีต้นทุนค่าขนส่งที่ต่ำกว่า	
3. ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล (Government policies)	0.735
นโยบายการเปิดเสรี/ ไขกักไถ่ตลาด	
นโยบายการส่งเสริมการลงทุน	

ตารางที่ 3-2 (ต่อ)

ข้อคำถาม	Cronbach's alpha
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย	0.898
1. การลงทุนใหม่และนำเงินลงทุนเข้ามาลง โดยตรงจากต่างประเทศ (Greenfield investment)	
2. การนำผลกำไรจากการลงทุนในประเทศนั้นมาลงทุนเพิ่ม (Reinvested earning)	
3. การกู้ยืมเงินจากบริษัทแม่หรือบริษัทในเครือ มาลงทุนยังประเทศปลายทาง (Intra-company loans)	
4. การควบรวมกิจการของบริษัทต่างประเทศ (Mergers and acquisitions)	
5. การได้รับสัมปทาน Subcontracting, licensing, franchising, arrangements เป็นต้น	

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตามที่ต้องการ โดยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. การสืบค้นฐานข้อมูลประชากร ในการศึกษาครั้งนี้ คือ รายชื่อบริษัทที่มีนักธุรกิจชาวไทยได้หวั่น เป็นผู้ประกอบการโดยใช้ฐานข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ซึ่งเป็นข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. พ.ศ. 2550-2558
2. นำกลุ่มประชากรที่ได้มาจัดเรียงและกำหนดหมายเลขประจำตัวให้แก่สมาชิกทุกหน่วยในประชากร
3. นำหมายเลขประจำตัวของสมาชิกทุกหน่วยในประชากร มาจัดทำเป็นฉลากเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันในการได้รับการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง
4. จับฉลากขึ้นมาทีละหมายเลข จนครบจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ
5. ทำการติดต่อกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอเก็บข้อมูล ในวันและเวลาที่กลุ่มตัวอย่างสะดวก
6. เก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืน จำนวน 220 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด

7. รวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้เพื่อดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่น่ามาศึกษาครั้งนี้ เป็นข้อมูลทุติยภูมิ กล่าวคือ ข้อมูลที่ได้มาจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่มีการจัดทำและเก็บรวบรวมข้อมูลไว้แล้ว โดยอาจจะเป็นในรูปแบบของรายงาน วารสาร ตำราทางวิชาการ ซึ่งจะเป็นการถ่ายทอดมาจากข้อมูลชั้นต้น หรือนำข้อมูลปฐมภูมิมาสังเคราะห์และเรียบเรียงขึ้นใหม่ ดังแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน โดยได้มีการรวบรวมจากวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงตำราทางวิชาการ จากห้องสมุดและเว็บไซต์ วิชาการของสถาบันต่าง ๆ

2. ข้อมูลเชิงปริมาณที่น่ามาวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ได้มีการใช้ข้อมูลทุติยภูมิรายปี พ.ศ. โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ธนาคารแห่งประเทศไทย (Bank of Thailand: BOT) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Office of the Board of Investment: BOI) ซึ่งจะเป็นข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. 2550-2558 รวมไปถึงการเก็บข้อมูลจากบทความและวารสารทางวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการรวบรวมและวิเคราะห์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive analysis)

ศึกษาถึงสภาพทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่

- 1.1 อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศได้ทุกวัน
- 1.2 อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศได้ทุกวัน
- 1.3 ภาพรวมการเข้ามาลงทุนจากนักลงทุนชาวได้ทุกวัน
- 1.4 ปริมาณการลงทุน
- 1.5 ขนาดการลงทุน
- 1.6 ลักษณะประเภทธุรกิจและรูปแบบของการลงทุน
- 1.7 แนวโน้มการลงทุน

โดยเป็นการใช้ข้อมูลทางสถิติประกอบคำบรรยาย นำมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ วิเคราะห์สถิติ รวมถึงสภาพทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นการใช้ข้อมูลต่าง ๆ อาทิ ปริมาณเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550-2558 จาก

ธนาคารแห่งประเทศไทย และนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน รวมถึงปริมาณเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จำแนกตามประเทศที่เข้ามาลงทุน เป็นต้น

2. การวิเคราะห์เชิงอนุมาน (Inferential analysis)

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ได้มีการกำหนดสมมติฐานของตัวแปรในกรอบแนวคิด ดังนี้

2.1 ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวันในประเทศไทย

2.2 ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวันในประเทศไทย

โดยการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งตัวแปรอิสระ ออกเป็น 2 ตัวแปรหลัก คือ

1. ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) โดยมีตัวแปรย่อย ดังนี้

1.1 ปัจจัยผลักทางการตลาด (Market push factors)

- 1.1.1 ขนาดตลาดที่จำกัด/ มีแนวโน้มอิ่มตัว
- 1.1.2 โอกาสขยายตลาดมีจำกัด
- 1.1.3 ข้อกีดกันการค้าจากต่างประเทศ
- 1.1.4 ได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศน้อย

1.2 ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production cost factors)

- 1.2.1 ขาดแคลนปัจจัยการผลิต
- 1.2.2 ราคาปัจจัยการผลิตสูงขึ้น
- 1.2.3 มีกำลังการผลิตเกิน

1.3 ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ (Business conditions)

- 1.3.1 การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นในประเทศ
- 1.3.2 การยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน

2. ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) โดยมีตัวแปรย่อย ดังนี้

2.1 ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด (Market pull factors)

- 2.1.1 ขนาดตลาดที่ใหญ่
- 2.1.2 กำลังซื้อที่ขยายตัว
- 2.1.3 โอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาดของประเทศอื่นในภูมิภาค/ โลก
- 2.1.4 การได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศที่ดีกว่า

2.2 ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production cost factors)

2.2.1 มีปัจจัยการผลิตมาก

2.2.2 ปัจจัยการผลิตมีคุณภาพดี

2.2.3 ราคาปัจจัยการผลิตต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่น

2.2.4 ท่าเลที่ตั้งมีต้นทุนค่าขนส่งที่ต่ำกว่า

2.3 ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล (Government policies)

2.3.1 นโยบายการเปิดเสรี/ ใช้นโยบายการค้า

2.3.2 นโยบายการส่งเสริมการลงทุน

สำหรับตัวแปรตาม คือ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย โดยมีตัวแปรย่อย ดังนี้

1. การลงทุนใหม่และนำเงินลงทุนเข้ามาลงโดยตรงจากต่างประเทศ (Greenfield investment)
 2. การนำผลกำไรจากการลงทุนในประเทศนั้นมาลงทุนเพิ่ม (Reinvested earning)
 3. การกู้ยืมเงินจากบริษัทแม่หรือบริษัทในเครือ มาลงทุนยังประเทศปลายทาง (Intra-company loans)
 4. การควบรวมกิจการของบริษัทต่างประเทศ (Mergers and acquisitions)
 5. การได้รับสัมปทาน Subcontracting, licensing, franchising, arrangements เป็นต้น
- ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเหล่านี้ มีลักษณะเป็นตัวแปรที่แสดงความหมายในลักษณะเฉพาะตัวบุคคล ซึ่งคนทั่วไปอาจมีการรับรู้ที่ตรงกันหรือเห็นแตกต่างกันได้ โดยส่วนใหญ่แล้ว มักจะเป็นนามธรรม ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้เป็นเรื่องของระดับความคิดเห็น ซึ่งจะไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง ทำให้ต้องใช้ระดับการวัดในมาตราอันตรภาค (Interval scale) โดยนำผลที่ได้จากระดับการวัดในมาตราอันตรภาค มาใช้ในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multiple linear regression analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ ดังต่อไปนี้

1. ค่าร้อยละ (Percentage) เป็นค่าสถิติที่บอกถึงสัดส่วนจำนวนต่อร้อย
2. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation: SD)
3. การวิเคราะห์ การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multiple Linear Regression)

ถ้ามีตัวแปรอิสระ k ตัว (X_1, X_2, \dots, X_k) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม Y โดยที่ความสัมพันธ์อยู่ในรูปเชิงเส้น จะได้สมการความถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง Y และ (X_1, X_2, \dots, X_k)

4. สัมประสิทธิ์การตัดสินใจเชิงพหุ (Multiple coefficient of determination: R^2)

เป็นสัดส่วนหรือเปอร์เซ็นต์ที่ตัวแปรอิสระ สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม FDI ได้

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย” ผู้ทำการวิจัยได้นำข้อมูลตัวอย่างที่เก็บรวบรวมมาได้จำนวน 220 ชุด ที่ผ่านการตรวจสอบความน่าเชื่อถือแล้วมาทำการวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS วิเคราะห์ตามสมมติฐานของการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ทำการวิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	198	90
หญิง	22	10
รวม	220	100.00

จากตารางที่ 4-1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 90 และเป็นเพศหญิงมีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 10

ตารางที่ 4-2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
21-30 ปี	18	8.2
31-40 ปี	48	21.2
41-50 ปี	74	33.6
51-60 ปี	60	27.3
61 ปีขึ้นไป	20	9.1
รวม	220	100.00

จากตารางที่ 4-2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุ 41-50 ปี จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 33.6 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 51-60 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 27.3 ช่วงอายุ 31-40 ปี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 ช่วงอายุ 61 ปีขึ้นไป จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 ช่วงอายุ 21-30 ปี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2

ตารางที่ 4-3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	10	4.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	32	14.5
อนุปริญญา/ ปวส.	85	38.6
ปริญญาตรี	66	30.0
ปริญญาโท	25	11.4
ปริญญาเอก	2	1.0
รวม	220	100.00

จากตารางที่ 4-3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับอนุปริญญา/ ปวส. จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 38.6 รองลงมา คือ ระดับปริญญาตรี จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช. จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ

14.5 ระดับปริญญาโท จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 11.4 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 และระดับปริญญาเอกมีจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1

ตารางที่ 4-4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เจ้าของธุรกิจ	99	45
ผู้บริหารระดับสูง	15	6.8
ผู้บริหารระดับกลาง	82	37.3
ที่ปรึกษาธุรกิจ	9	4.1
อื่น ๆ (โปรดระบุ)	15	6.8
รวม	220	100.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ตำแหน่งงาน คือ เจ้าของธุรกิจ จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมา คือ ผู้บริหารระดับกลาง จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 ผู้บริหารระดับสูง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 เท่ากับ ตำแหน่งงานอื่นๆ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 โดยตำแหน่งอื่นๆ นั้น ได้แก่ ดีไซน์เนอร์ วิศวกร และ อาจารย์ ในส่วนของที่ปรึกษาธุรกิจ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1

ตาราง 4-5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ประเภทธุรกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อุตสาหกรรมการผลิต	138	62.7
ไฟฟ้า ก๊าซ ใอน้ำ และระบบปรับอากาศ	12	5.5
การก่อสร้าง	18	8.2
การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	17	7.7
ที่พักแรมและการบริการด้านอาหาร	10	4.5
กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย	3	1.4
กิจกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์	7	3.2
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมยานยนต์และ จักรยานยนต์	9	4.1
อื่นๆ (โปรดระบุ)	6	2.7
รวม	220	100.00

จากตารางที่ 4-5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อยู่ในประเภทธุรกิจ อุตสาหกรรมการผลิต ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตแม่พิมพ์ ผลิตแม่พิมพ์พลาสติก ผลิตล้อแม่เหล็ก ออกแบบเครื่องกลซ่อม-ขายเครื่องจักรกลและอะไหล่ จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 62.7 รองลงมา คือ ประเภทธุรกิจก่อสร้าง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 ประเภทธุรกิจการขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 ประเภทธุรกิจไฟฟ้า ก๊าซ ใอน้ำและระบบปรับอากาศ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 ประเภทธุรกิจที่พักแรมและการบริการด้านอาหาร จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 ประเภทธุรกิจการขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 ประเภทธุรกิจกิจกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ประเภทธุรกิจอื่น ๆ ได้แก่ ค้าขายทั่วไป และสถาบันสอนภาษา จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 และประเภทธุรกิจกิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4

ตารางที่ 4-6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานที่ตั้งธุรกิจ

สถานที่ตั้งธุรกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กรุงเทพมหานคร	71	32.3
ชลบุรี	95	43.1
ประจวบคีรีขันธ์	1	0.5
ระยอง	7	3.2
สมุทรปราการ	46	20.9
รวม	220	100.00

จากตารางที่ 4-6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานที่ตั้งธุรกิจอยู่ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 43.1 รองลงมา คือ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3 รองลงมา คือ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 รองลงมา คือ จังหวัดระยอง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 4-7 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ
ในประเทศไทย

ระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจในประเทศไทย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	6	2.7
2	7	3.2
3	12	5.5
4	10	4.5
5	14	6.4
6	6	2.7
7	18	8.2
8	10	4.5
9	6	2.7
10	23	10.4
11	14	6.4
12	13	5.9
13	18	8.2
14	11	5
15	10	4.5
16	8	3.6
17	6	2.7
18	6	2.7
19	4	1.8
20	7	3.2
21	1	0.5
22	2	0.9
23	5	2.3
24	1	0.5
30	1	0.5
38	1	0.5
รวม	220	100.00

จากตารางที่ 4-7 พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจในประเทศไทย 10 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 10.4 รองลงมา คือ 7 ปี และ 13 ปี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 รองลงมา คือ 5 ปี และ 11 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4 รองลงมา คือ 12 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 รองลงมา คือ 3 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 รองลงมา 14 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5 รองลงมา คือ 4 ปี 8 ปี และ 15 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 รองลงมา คือ 16 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 รองลงมา คือ 2 ปี และ 20 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 รองลงมา คือ 1 ปี 6 ปี 9 ปี 17 ปี และ 18 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 รองลงมา คือ 23 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3 รองลงมา คือ 19 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 รองลงมา คือ 22 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9 และ 21 ปี 24 ปี 30 ปี และ 38 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 4-8 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เกิน 100,000 บาท	33	15
100,001-200,000 บาท	64	29.1
200,001-300,000 บาท	81	36.8
300,001-400,000 บาท	24	10.9
400,001-500,000 บาท	7	3.2
มากกว่า 500,000 บาท ขึ้นไป	11	5
รวม	220	100.00

จากตารางที่ 4-8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 200,001-300,000 บาท จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8 รองลงมา คือ 100,001-200,000 บาท จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1 รองลงมา คือ ไม่เกิน 100,000 บาท จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 15 รองลงมา คือ 300,001-400,000 บาท จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 รองลงมา คือ มากกว่า 500,000 บาท ขึ้นไป จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5 และ 400,001-500,000 บาท จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2

ตารางที่ 4-9 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามภูมิลำเนา

ภูมิลำเนา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
Taoyuan County	37	16.8
Yilan County	2	0.9
Chiayi County	5	2.3
Yunlin County	3	1.4
Hsinchu County	14	6.4
Hualien County	3	1.4
Kaohsiung County	24	10.9
Keelung County	4	1.8
Kinmen County	3	1.4
Lienchiang County	1	0.5
Miaoli County	4	1.8
Nantou County	4	1.8
New Taipei County	25	11.4
Penghu County	1	0.5
Pingtung County	3	1.4
Taichung County	55	25
Tainan County	1	0.5
Taipei County	19	8.6
Taitung County	6	2.6
Changhua County	6	2.6
รวม	220	100.00

จากตารางที่ 4-9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีภูมิลำเนามาจาก Taichung County จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 25 รองลงมา คือ Taoyuan County จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 รองลงมา คือ New Taipei County จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 11.4 Kaohsiung County จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 Taipei County จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 Hsinchu County จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4 Taitung County และ Changhua County จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 Chiayi County จำนวน 5 คน

คิดเป็นร้อยละ 2.3 Keelung County , Miaoli County และ Nantou County จำนวน 4 คน คิดเป็น ร้อยละ 1.8 Yunlin County, Hualien County, Kinmen County และ Pingtung County จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4 Yilan County จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9 Lienchiang County, Penghu County และ Tainan County จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) โดยใช้หลักเกณฑ์แต่ละช่วงคะแนนเท่ากัน ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00	คือ	ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20	คือ	ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40	คือ	ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60	คือ	ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80	คือ	ระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4-10 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ด้านปัจจัยผลักดันทางการตลาดของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ปัจจัยผลักดันทางการตลาด (Market Push Factors)	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	สำคัญ มาก ที่สุด	สำคัญ มาก	สำคัญ ปาน กลาง	สำคัญ น้อย	สำคัญ น้อย ที่สุด				
	1. ขนาดตลาดที่จำกัด/มี แนวโน้มอิ่มตัว	44 20%	101 45.9%	71 32.3%	4 1.8%				
2. โอกาสขยายตลาดมีจำกัด	30 13.6%	91 41.4%	95 43.2%	4 1.8%	0 0%	3.67	0.73	มาก	2
3. ข้อกีดกันการค้าจาก ต่างประเทศ	21 9.5%	82 37.3%	110 50%	7 3.2%	0 0%	3.53	0.71	มาก	3
4. ได้รับสิทธิพิเศษทางการค้า ระหว่างประเทศน้อย	22 10%	63 28.6%	120 54.5%	15 6.8%	0 0%	3.42	0.76	มาก	4
รวม (n = 220)						3.61	0.60	มาก	

จากตารางที่ 4-10 แสดงระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศต้นทาง ด้านปัจจัยผลึกทางการตลาด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.61, SD = 0.60$) โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้ คือ ขนาดตลาดที่มีจำกัด/มีแนวโน้มอึมตัว ในลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.84, SD = 0.76$) ลำดับที่ 2 คือ โอกาสขยายตลาดมีจำกัด มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.67, SD = 0.73$) ลำดับที่ 3 คือ ข้อกีดกันการค้าจากต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.53, SD = 0.71$) และลำดับที่ 4 คือ ได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศน้อย มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.42, SD = 0.76$)

ตารางที่ 4-11 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production Cost Factors)	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	สำคัญ มากที่สุด	สำคัญ มาก	สำคัญ ปาน กลาง	สำคัญ น้อย	สำคัญ น้อย ที่สุด				
	1. ขาดแคลนปัจจัยการผลิต	16 7.3%	110 50%	88 40%	6 2.7%				
2. ราคาปัจจัยการผลิตสูงขึ้น	21 9.5%	129 58.6%	68 30.9%	2 1%	0 0%	3.77	0.62	มาก	1
3. มีกำลังการผลิตเกิน	20 9%	70 31.8%	124 56.4%	5 2.3%	1 0.5%	3.47	0.71	มาก	3
รวม (n = 220)						3.62	0.52	มาก	

จากตารางที่ 4-11 แสดงระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศต้นทาง ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62, SD = 0.52$) โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้ คือ ราคาปัจจัยการผลิตที่สูงขึ้น ในลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.77, SD = 0.62$) ลำดับที่ 2 คือ ขาดแคลนปัจจัยการผลิต มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.62, SD = 0.66$) และลำดับที่ 3 คือ มีกำลังการผลิตเกิน มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.47, SD = 0.71$)

ตารางที่ 4-12 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจ (Business Conditions)	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	สำคัญ มากที่สุด	สำคัญ มาก	สำคัญ ปาน กลาง	สำคัญ น้อย	สำคัญ น้อย ที่สุด				
	1. การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นใน ประเทศ	30 13.6%	72 32.7%	116 52.7%	2 1%				
2. การยกระดับขีดความสามารถ ในการแข่งขัน	30 13.6%	49 22.3%	127 57.7%	14 6.4%	0 0%	3.43	0.81	มาก	2
รวม (n = 220)						3.51	0.72	มาก	

จากตารางที่ 4-12 แสดงระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศต้นทาง ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.51, SD = 0.72$) โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้ คือ การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นในประเทศ ในลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.59, SD = 0.73$) และลำดับที่ 2 คือ การยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.43, SD = 0.81$)

ตารางที่ 4-13 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศ
ต้นทาง (Home Country Drivers) ภาพรวม

ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home Country Drivers) (ภาพรวม)	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	สำคัญ มาก ที่สุด	สำคัญ มาก	สำคัญ ปาน กลาง	สำคัญ น้อย	สำคัญ น้อย ที่สุด				
ปัจจัยหลักทางการตลาด									
1. ขนาดตลาดที่จำกัดหรือมี แนวโน้มอิ่มตัว	44 20%	101 45.9%	71 32.3%	4 1.8%	0 0%	3.84	0.76	มาก	1
2. โอกาสขยายตลาดมีจำกัด	30 13.6%	91 41.4%	95 43.2%	4 1.8%	0 0%	3.67	0.73	มาก	3
3. ข้อกีดกันการค้าจาก ต่างประเทศ	21 9.5%	82 37.3%	110 50%	7 3.2%	0 0%	3.53	0.71	มาก	6
4. ได้รับสิทธิพิเศษระหว่าง ประเทศน้อย	22 10%	63 28.6%	120 54.5%	15 6.8%	0 0%	3.42	0.76	มาก	9
ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต									
5. ขาดแคลนปัจจัยการผลิต	16 7.3%	110 50%	88 40%	6 2.7%	0 0%	3.62	0.66	มาก	4
6. ราคาปัจจัยการผลิตสูงขึ้น	21 9.5%	129 58.6%	68 30.9%	2 1%	0 0%	3.77	0.62	มาก	2
7. มีกำลังการผลิตเกิน	20 9%	70 31.8%	124 56.4%	5 2.3%	1 0.5%	3.47	0.71	มาก	7
ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ									
8. การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นใน ประเทศ	30 13.6%	72 32.7%	116 52.7%	2 1%	0 0%	3.59	0.73	มาก	5
9. การยกระดับขีดความสามารถ ในการแข่งขัน	30 13.6%	49 22.3%	127 57.7%	14 6.4%	0 0%	3.43	0.81	มาก	8
รวม (n = 220)						3.58	0.52	มาก	

จากตารางที่ 4-13 แสดงระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศต้นทาง (ภาพรวม) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58, SD = 0.52$) โดยมีรายละเอียดตามลำดับ ดังนี้ ขนาดตลาดที่มีจำกัด/มีแนวโน้มอึมครึม ในลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.84, SD = 0.76$) ลำดับที่ 2 คือ ราคาปัจจัยการผลิตสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.77, SD = 0.62$) ลำดับที่ 3 คือ โอกาสขยายตลาดมีจำกัด มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.67, SD = 0.73$) ลำดับที่ 4 คือ ขาดแคลนปัจจัยการผลิต มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.62, SD = 0.66$) ลำดับที่ 5 คือ การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นในประเทศ มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.59, SD = 0.73$) ลำดับที่ 6 คือ ข้อกีดกันการค้าจากต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.53, SD = 0.71$) ลำดับที่ 7 คือ มีกำลังการผลิตเกิน มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.47, SD = 0.71$) ลำดับที่ 8 คือ การยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.43, SD = 0.81$) และลำดับที่ 9 คือ ได้รับสิทธิพิเศษระหว่างประเทศน้อย มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.42, SD = 0.76$)

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host Country Drivers) ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) โดยใช้หลักเกณฑ์แต่ละช่วงคะแนนเท่ากัน ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00	คือ	ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20	คือ	ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40	คือ	ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60	คือ	ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80	คือ	ระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4-14 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) ด้านปัจจัยดึงดูดทางการตลาดของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย

ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด (Market Pull Factors)	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	สำคัญ มากที่สุด	สำคัญ มาก	สำคัญ ปาน กลาง	สำคัญ น้อย	สำคัญ น้อย ที่สุด				
	1. ขนาดตลาดที่ใหญ่	30 13.6%	49 32.7%	129 52.7%	14 1%				
2. กำลังซื้อที่ขยายตัว	27 12.3%	99 45%	91 41.3%	3 1.4%	0 0%	3.68	0.70	มาก	2
3. โอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาด ของประเทศอื่นในภูมิภาค/โลก	29 13.2%	56 25.5%	95 43.1%	39 17.7%	1 0.5%	3.33	0.93	ปานกลาง	3
4. การได้รับสิทธิพิเศษ ทางการค้าระหว่าง ประเทศที่ดีกว่า	23 10.5%	66 30%	80 36.4%	46 20.8%	5 2.3%	3.25	0.98	ปานกลาง	4
รวม (n = 220)						3.58	0.65	มาก	

จากตารางที่ 4-14 แสดงระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศปลายทาง ด้านปัจจัยดึงดูดทางการตลาด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58, SD = 0.65$) โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้ คือ ขนาดตลาดที่ใหญ่ ในลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 4.05, SD = 0.66$) ลำดับที่ 2 คือ กำลังซื้อที่ขยายตัว มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.68, SD = 0.70$) ลำดับที่ 3 คือ โอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาดของประเทศอื่นในภูมิภาค/โลก มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33, SD = 0.93$) และลำดับที่ 4 คือ การได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศที่ดีกว่า มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25, SD = 0.98$)

ตารางที่ 4-15 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production Cost Factors)	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	สำคัญ มากที่สุด	สำคัญ มาก	สำคัญ ปาน กลาง	สำคัญ น้อย	สำคัญ น้อย ที่สุด				
	1. มีปัจจัยการผลิตมาก	30 13.6%	114 51.8%	75 34.1%	1 0.5%				
2. ปัจจัยการผลิตมีคุณภาพดี	19 8.6%	53 24.1%	97 44.1%	51 23.2%	0 0%	3.18	0.89	ปานกลาง	4
3. ราคาปัจจัยการผลิตต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่น	22 10%	112 50.9%	80 36.4%	6 2.7%	0 0%	3.68	0.69	มาก	2
4. ทำเลที่ตั้งมีต้นทุนค่าขนส่งที่ต่ำกว่า	18 8.2%	61 27.7%	122 55.5%	19 8.6%	0 0%	3.35	0.75	ปานกลาง	3
รวม (n = 220)						3.50	0.59	มาก	

จากตารางที่ 4-15 แสดงระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศปลายทาง ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50, SD = 0.59$) โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้ คือ มีปัจจัยการผลิตมาก ในลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.79, SD = 0.67$) ลำดับที่ 2 คือ ราคาปัจจัยการผลิตต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่น มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.68, SD = 0.69$) ลำดับที่ 3 คือ ทำเลที่ตั้งมีต้นทุนค่าขนส่งที่ต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35, SD = 0.75$) และลำดับที่ 4 คือ ปัจจัยการผลิตมีคุณภาพดี มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18, SD = 0.89$)

ตารางที่ 4-16 รายละเอียดปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาลของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล (Government Policies)	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	สำคัญ มากที่สุด	สำคัญ มาก	สำคัญ ปาน กลาง	สำคัญ น้อย	สำคัญ น้อย ที่สุด				
	1. นโยบายการเปิดเสรีหรือใช้ กลไกตลาด	20 9.1%	67 30.4%	97 44.1%	33 15%				
2. นโยบายการส่งเสริมการ ลงทุน	16 7.3%	65 29.5%	111 50.5%	28 12.7%	0 0%	3.31	0.79	ปานกลาง	1
รวม (n = 220)						3.31	0.79	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4-16 แสดงระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศปลายทาง ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31, SD = 0.79$) โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้ คือ นโยบายการส่งเสริมการลงทุน ในลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31, SD = 0.79$) และลำดับที่ 2 คือ นโยบายการเปิดเสรีหรือใช้กลไกตลาด มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30, SD = 0.79$)

ตารางที่ 4-17 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศ
ปลายทาง (Host country drivers) ภาพรวม

ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) (ภาพรวม)	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	สำคัญ มาก ที่สุด	สำคัญ มาก	สำคัญ ปาน กลาง	สำคัญ น้อย	สำคัญ น้อย ที่สุด				
ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด									
1. ขนาดตลาดที่ใหญ่	30	49	129	14	0				
	13.6%	32.7%	52.7%	1%	0%	4.05	0.66	มาก	1
2. กำลังซื้อที่ขยายตัว	27	99	91	3	0				
	12.3%	45%	41.3%	1.4%	0%	3.68	0.70	มาก	3
3. โอกาสในการเชื่อมโยงไปสู่ ตลาดของประเทศอื่นในภูมิภาค หรือโลก	29	56	95	39	1				
	13.2%	25.5%	43.1%	17.7%	0.5%	3.33	0.93	ปานกลาง	5
4. การได้รับสิทธิพิเศษทาง การค้าระหว่างประเทศที่ดีกว่า	23	66	80	46	5				
	10.5%	30%	36.4%	20.8%	2.3%	3.25	0.98	ปานกลาง	8
ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต									
5. มีปัจจัยการผลิตมาก	30	114	75	1	0				
	13.6%	51.8%	34.1%	0.5%	0%	3.79	0.67	มาก	2
6. ปัจจัยการผลิตมีคุณภาพดี	19	53	97	51	0				
	8.6%	24.1%	44.1%	23.2%	0%	3.18	0.89	ปานกลาง	9
7. ราคาปัจจัยการผลิตต่ำเมื่อ เทียบกับประเทศอื่น	22	112	80	6	0				
	10%	50.9%	36.4%	2.7%	0%	3.68	0.69	มาก	3
8. ท่าเลที่ตั้งมีต้นทุนค่าขนส่ง ที่ต่ำกว่า	18	61	122	19	0				
	8.2%	27.7%	55.5%	8.6%	0%	3.35	0.75	ปานกลาง	4
ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ									
9. นโยบายการเปิดเสรีหรือใช้ กลไกตลาด	20	67	97	33	3				
	9.1%	30.4%	44.1%	15%	1.4%	3.30	0.88	ปานกลาง	7
10. นโยบายส่งเสริมการลงทุน	16	65	111	28	0				
	7.3%	29.5%	50.5%	12.7%	0%	3.31	0.79	ปานกลาง	6
รวม (n = 220)						3.46	0.60	มาก	

จากตารางที่ 4-17 แสดงระดับความคิดเห็นปัจจัยจากประเทศปลายทาง (ภาพรวม) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.46, SD = 0.60$) โดยมีรายละเอียดตามลำดับ ดังนี้ ขนาดตลาดที่ใหญ่ในลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 4.05, SD = 0.66$) ลำดับที่ 2 คือ ปัจจัยการผลิตมาก มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.79, SD = 0.67$) ลำดับที่ 3 คือ กำลังซื้อที่ขยายตัว มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.68, SD = 0.70$) และ ราคาปัจจัยการผลิตต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่น มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.68, SD = 0.69$) ลำดับที่ 4 คือ ท่าเรือที่ตั้งมีต้นทุนค่าขนส่งที่ต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35, SD = 0.75$) ลำดับที่ 5 คือ โอกาสในการเชื่อมโยงไปสู่ประเทศอื่นในภูมิภาคหรือโลก มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33, SD = 0.93$) ลำดับที่ 6 คือ นโยบายส่งเสริมการลงทุน มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31, SD = 0.79$) ลำดับที่ 7 คือ มีนโยบายการเปิดเสรีหรือใช้กลไกตลาด มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30, SD = 0.88$) ลำดับที่ 8 คือ การได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศที่ดีกว่า มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25, SD = 0.98$) และลำดับที่ 9 คือ ปัจจัยการผลิตมีคุณภาพดี มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18, SD = 0.89$)

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) โดยใช้หลักเกณฑ์แต่ละช่วงคะแนนเท่ากัน ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21- 5.00	คือ	ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.41- 4.20	คือ	ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.61- 3.40	คือ	ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81- 2.60	คือ	ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00- 1.80	คือ	ระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4-18 รายละเอียดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของกลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจชาว
ไต้หวัน ในประเทศไทย

การลงทุนโดยตรงจาก ต่างประเทศ (FDI)	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับ ที่
	สำคัญ มากที่สุด	สำคัญ มาก	สำคัญ ปาน กลาง	สำคัญ น้อย	สำคัญ น้อย ที่สุด				
1. การลงทุนใหม่และนำเงินทุน เข้ามาลงทุนจากต่างประเทศ โดยตรง (Greenfield Investment)	40 18.2%	98 44.5%	72 32.7%	10 4.6%	0 0%	3.76	0.88	มาก	1
2. การนำผลกำไรจากการลงทุน ในประเทศนั้นมาลงทุนเพิ่ม (Reinvested earning)	28 12.7%	55 25%	111 50.5%	26 11.8%	0 0%	3.39	0.86	ปานกลาง	2
3. การกู้ยืมเงินจากบริษัทแม่หรือ บริษัทในเครือ มาลงทุนยัง ประเทศปลายทาง (Intra-company loans)	21 9.5%	37 16.9%	96 43.6%	55 25%	11 5%	3.00	1.00	ปานกลาง	4
4. การควบรวมกิจการของ บริษัทต่างประเทศ (Mergers and acquisitions)	10 4.6%	28 12.7%	62 28.2%	65 29.5%	55 25%	2.42	1.13	น้อย	5
5. การลงทุนโดยไม่มีส่วนของ ผู้ถือหุ้น (Non-equity forms of FDI)	14 6.4%	55 25%	111 50.5%	27 12.3%	13 5.8%	3.13	0.92	ปานกลาง	3
รวม (n = 220)						3.14	0.72	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4-18 แสดงระดับความคิดเห็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14, SD = 0.71$) โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้ คือ การลงทุนใหม่และนำเงินทุนเข้ามาลงทุนจากต่างประเทศโดยตรง (Greenfield investment) ในลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.76, SD = 0.88$) ลำดับที่ 2 คือ การนำผลกำไรจากการลงทุนในประเทศนั้นมาลงทุนเพิ่ม (Reinvested earning) มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39, SD = 0.86$) ลำดับที่ 3 คือ การได้รับสัมปทาน (Non-equity forms of FDI) มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.13, SD = 0.92$) ลำดับที่ 4 คือ การกู้ยืมเงินจากบริษัทแม่หรือบริษัทในเครือ มาลงทุนยังประเทศปลายทาง (Intra-company loans)

มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.00, SD = 1.00$) และลำดับที่ 5 การควบรวมกิจการของบริษัทต่างประเทศ (Mergers and acquisitions) ค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 2.42, SD = 0.92$)

ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยจากประเทศต้นทาง มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวันในประเทศไทย

H_0 : ปัจจัยจากประเทศต้นทาง ไม่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวันในประเทศไทย

H_1 : ปัจจัยจากประเทศต้นทาง มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวันในประเทศไทย

ตารางที่ 4-19 ผลการวิเคราะห์ Multiple Linear Regression Analysis ทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยจากประเทศต้นทาง กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ด้วยวิธีการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ

Model	Unstandardized		Standardized		t	Sig..	Collinearity	
	Coefficients		Coefficients				Tolerance	VIF
	B	Std. Error	Beta					
ค่าคงที่	0.916	0.314			2.919*	0.004		
ปัจจัยผลึกทางการตลาด	0.145	0.096	0.122		1.506	0.133	0.545	1.833
ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต	0.157	0.114	0.114		1.375	0.171	0.516	1.937
ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ	0.324	0.072	0.326		4.527*	0.000	0.686	1.457
R	0.480							
R Square	0.230							
Adjusted R Square	0.220							
Durbin-Watson	1.942							
F-ratio	21.554*		(0.000)					

ตัวแปรตาม คือ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)

*P-value ≤ 0.05

จากตารางที่ 4-19 เมื่อทดสอบ Multicollinearity แล้ว ปัจจัยหลักทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตและปัจจัยด้านเงื่อนไขการธุรกิจ ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance ปัจจัยหลักทางการตลาด มีค่าเท่ากับ 0.545 ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีค่าเท่ากับ 0.516 ปัจจัยด้านเงื่อนไขการธุรกิจ มีค่าเท่ากับ 0.686 ซึ่งมากกว่า 0.1 และค่า VIF ของทุกตัวแปร มีค่าน้อยกว่า 5 แสดงว่าตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน และการทดสอบ Autocorrelation โดยพบว่าค่า Durbin-Watson อยู่ที่ 1.942 ซึ่งอยู่ระหว่าง 1.5-2.5 ดังนั้นจึงสามารถใช้ตัวแปรต้นทุกตัวในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุได้

ผลการวิจัยพบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (R Square) มีค่าเท่ากับ 0.230 พบว่าการเปลี่ยนแปลงของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ขึ้นอยู่กับปัจจัยจากประเทศต้นทาง อยู่ที่ร้อยละ 23 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เมื่อปรับแล้ว (Adjust R Square) เท่ากับ 0.220 ทดสอบค่าสถิติ F-test ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าตัวแปรต้นอย่างน้อย 1 ตัว สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามคือการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้

หากวิเคราะห์จำแนกตามตัวแปรต้นพบว่าผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t-test ด้วยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multi regressions analysis) มี

1. ค่าคงที่ (B) เท่ากับ 0.916 มีค่า t = 2.919 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.004 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 ดังนั้นค่าคงที่ควรมีค่าเท่ากับ 0.916
2. ตัวแปรปัจจัยหลักทางการตลาด มีค่า B เท่ากับ 0.145 มีค่า t เท่ากับ 1.506 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.133 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยหลักทางการตลาด ไม่ส่งผลกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน
3. ตัวแปรปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีค่า B เท่ากับ 0.157 มีค่า t เท่ากับ 1.375 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.171 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต ไม่ส่งผลกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน
4. ตัวแปรปัจจัยด้านเงื่อนไขการธุรกิจ มีค่า B เท่ากับ 0.324 มีค่า t เท่ากับ 4.527 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยด้านเงื่อนไขการธุรกิจ มีผลกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน

แสดงว่าปัจจัยจากประเทศต้นทางทั้ง 3 ตัวแปร พบว่าตัวแปรต้นจำนวน 2 ตัวแปรอันประกอบไปด้วยปัจจัยหลักด้านการตลาด และปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต ไม่ส่งผลกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในขณะที่ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจ ส่งผลกับ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวันที่ระดับนัยยะสำคัญ 0.05 ดังนั้นสามารถแสดงสมการ ได้ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{Y} = 0.916 + 0.145X_1 + 0.157X_2 + 0.324X_3^*$$

เมื่อ \hat{Y} = การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)

X_1 = ปัจจัยผลึกทางการตลาดจากประเทศต้นทาง

X_2 = ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตจากประเทศต้นทาง

X_3 = ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจจากประเทศต้นทาง

$$\text{Standardized } \hat{Z}_y = 0.122 X_1 + 0.114 X_2 + 0.326 X_3^*$$

เมื่อ \hat{Z}_y = การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)

X_1 = ปัจจัยผลึกทางการตลาดจากประเทศต้นทาง

X_2 = ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตจากประเทศต้นทาง

X_3 = ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจจากประเทศต้นทาง

ดังนั้น จะต้องทดสอบสมการความถดถอยของปัจจัยจากประเทศต้นทาง มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ว่าเป็นจริงหรือไม่ ดังนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยผลึกทางการตลาดจากประเทศต้นทาง = 0.122

2. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตจากประเทศต้นทาง = 0.114

3. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจจากประเทศต้นทาง = 0.326

แสดงให้เห็นว่า มีข้อมูลเพียงพอที่จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยจากประเทศต้นทางอย่างน้อย 1 ด้าน ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

จากสมการข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ถ้าปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจจากประเทศต้นทางเพิ่มขึ้น 1 หน่วย แล้วการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (FDI) จะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 0.326 หน่วย

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทยได้ในวันในประเทศไทย

H_0 : ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) ไม่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทยได้ในวันในประเทศไทย

H_1 : ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทยได้ในวันในประเทศไทย

ตารางที่ 4-20 ผลการวิเคราะห์ Multiple linear regression analysis ทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients		Collinearity		
	B	Std. Error	Beta	t	Sig.	Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.402	0.231		1.738*	0.084		
ปัจจัยดึงดูดทาง							
การตลาด	0.229	0.089	0.209	2.560*	0.011	0.407	2.455
ปัจจัยด้านต้นทุนการ							
ผลิต	0.409	0.108	0.338	3.781*	0.000	0.341	2.935
ปัจจัยด้านนโยบายของ							
รัฐบาล	0.148	0.067	0.163	2.192*	0.029	0.491	2.035
R	0.642						
R Square	0.412						
Adjusted R Square	0.404						
Durbin- Waston	1.864						
F – ratio	50.392*	(0.000)					

ตัวแปรตาม คือ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)

*P-value \leq 0.05

จากตารางที่ 4-20 เมื่อทดสอบ Multicollinearity แล้ว ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตและปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด มีค่าเท่ากับ 0.407 ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีค่าเท่ากับ 0.341 ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล มีค่าเท่ากับ 0.491 ซึ่งมากกว่า 0.1 และค่า VIF ของทุกตัวแปร มีค่าน้อยกว่า 5 แสดงว่าตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน และการทดสอบ Autocorrelation โดยพบว่าค่า Durbin-Watson อยู่ที่ 1.864 ซึ่งอยู่ระหว่าง 1.5-2.5 ดังนั้นจึงสามารถใช้ตัวแปรต้นทุกตัวในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุได้

ผลการวิจัยพบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (R Square) มีค่าเท่ากับ 0.412 พบว่าการเปลี่ยนแปลงของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ขึ้นอยู่กับปัจจัยจากประเทศปลายทาง อยู่ที่ร้อยละ 41.2 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เมื่อปรับแล้ว (Adjust R Square) เท่ากับ 0.404 ทดสอบค่าสถิติ F-test ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าตัวแปรต้นอย่างน้อย 1 ตัว สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามคือการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศได้

หากวิเคราะห์จำแนกตามตัวแปรต้นพบว่าผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t-test ด้วยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multi regression analysis) มี

1. ค่าคงที่ (B) เท่ากับ 0.402 มีค่า t = 1.738 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.084 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 ดังนั้นค่าคงที่ควรจะมีค่าเท่ากับ 0.402
2. ตัวแปรปัจจัยดึงดูดทางการตลาด มีค่า B เท่ากับ 0.229 มีค่า t เท่ากับ 2.560 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.011 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด มีผลกับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน
3. ตัวแปรปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีค่า B เท่ากับ 0.409 มีค่า t เท่ากับ 3.781 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีผลกับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน
4. ตัวแปรปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล มีค่า B เท่ากับ 0.148 มีค่า t เท่ากับ 2.192 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.029 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล มีผลกับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน

แสดงว่าปัจจัยจากประเทศต้นทางทั้ง 3 ตัวแปร อันประกอบไปด้วยปัจจัยผลดึงดูดทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต และปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล ส่งผลกับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ที่ระดับนัยยะสำคัญ 0.05 ดังนั้น สามารถแสดงสมการ ได้ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{Y} = 0.402 + 0.229X_1^* + 0.409X_2^* + 0.148X_3^*$$

เมื่อ \hat{Y} = การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)

X_1 = ปัจจัยดึงดูดทางการตลาดจากประเทศปลายทาง

X_2 = ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตจากประเทศปลายทาง

X_3 = ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาลจากประเทศปลายทาง

$$\text{Standardized } \hat{Z}_y = 0.209 X_1^* + 0.338 X_2^* + 0.163 X_3^*$$

เมื่อ \hat{Z}_y = การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)

X_1 = ปัจจัยดึงดูดทางการตลาดจากประเทศปลายทาง

X_2 = ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตจากประเทศปลายทาง

X_3 = ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาลจากประเทศปลายทาง

ดังนั้น จะต้องทดสอบสมการความถดถอยของปัจจัยจากประเทศปลายทาง มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ว่า เป็นจริงหรือไม่ ดังนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยดึงดูดทางการตลาดจากประเทศปลายทาง = 0.209
2. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตจากประเทศปลายทาง = 0.338
3. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาลจากประเทศปลายทาง = 0.163

แสดงให้เห็นว่า มีข้อมูลเพียงพอที่จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยจากประเทศปลายทางอย่างน้อย 3 ด้าน ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

จากสมการข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ถ้าปัจจัยดึงดูดทางการตลาดจากประเทศปลายทางเพิ่มขึ้น 1 หน่วย แล้วการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (FDI) จะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 0.209 หน่วย ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตจากประเทศปลายทางเพิ่มขึ้น 1 หน่วย แล้วการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (FDI) จะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 0.338 หน่วย ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาลจากประเทศปลายทางเพิ่มขึ้น 1 หน่วย แล้วการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (FDI) จะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 0.163 หน่วย

ตารางที่ 4-21 การสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน ที่	ตัวแปรต้น	ตัวแปรตาม	ผลการทดสอบ สมมติฐาน
ปัจจัยจากประเทศต้นทาง			
1	ปัจจัยผลึกทางการตลาด	การลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
	ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต	การลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
	ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ	การลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)	ปฏิเสธ H_0
ปัจจัยจากประเทศปลายทาง			
2	ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด	การลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)	ปฏิเสธ H_0
	ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต	การลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)	ปฏิเสธ H_0
	ปัจจัยด้านนโยบายของ รัฐบาล	การลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)	ปฏิเสธ H_0

จากตารางที่ 4-21 พบว่าสมมติฐานที่ 1 คือ ปัจจัยจากประเทศต้นทาง ได้แก่ ปัจจัยผลึกทางการตลาด ไม่สามารถปฏิเสธ H_0 กล่าวคือ ปัจจัยผลึกทางการตลาด ไม่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย และปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต ไม่สามารถปฏิเสธ H_0 กล่าวคือ ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต ไม่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย และปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ สามารถปฏิเสธ H_0 กล่าวคือ ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

สมมติฐานที่ 2 คือ ปัจจัยจากประเทศปลายทาง ได้แก่ ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด สามารถปฏิเสธ H_0 กล่าวคือ ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย และปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต สามารถปฏิเสธ H_0 กล่าวคือ ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย และปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล สามารถปฏิเสธ H_0 กล่าวคือ ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้ (1) เพื่อศึกษาถึงโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของธุรกิจไต้หวันในประเทศไทย (2) เพื่อศึกษาถึงปัจจัยจากประเทศต้นทาง และปัจจัยจากประเทศปลายทาง ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักลงทุนชาวไต้หวันที่ตัดสินใจลงทุนในประเทศไทยและมีโอกาสในการลงทุนเพิ่ม ขยายกิจการหรือต้องการสร้างกิจการใหม่ เป็นจำนวนทั้งหมด 220 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักลงทุนชาวไต้หวันที่ตัดสินใจลงทุนในประเทศไทย โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีของ Yamane (1975) แบบทราบจำนวนประชากร โดยได้มีการคำนวณด้วยหลักการประมาณค่าร้อยละหรือค่าสัดส่วนของประชากร ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และยอมรับค่าความคลาดเคลื่อนไม่เกินร้อยละ 5 ทำให้ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 220 คน ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่มีความน่าจะเป็นเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการสะดวกและง่ายในการเก็บข้อมูล และผลที่ได้จะสรุปเฉพาะกลุ่มที่ศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตามที่ต้องการ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือ ประกอบไปด้วย 5 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อคำถามที่เกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนบุคคลของนักลงทุนชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ส่วนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home country drivers) ที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ส่วนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host country drivers) ที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ส่วนที่ 4 คือ ข้อคำถามเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย และส่วนที่ 5 คือ ข้อคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนในประเทศไทย รวมถึงข้อเสนอแนะอื่น ๆ หลังจากที่ได้เก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว นำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา ในการอธิบายข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนบุคคล โดยใช้การแจกแจงค่าความถี่ ร้อยละ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักลงทุนชาวไต้หวันในประเทศไทย และปัจจัยจากประเทศต้นทาง ปัจจัยจากประเทศปลายทาง รวมถึงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ใช้การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน ในส่วนของสถิติเชิงอนุมาน เพื่อทดสอบความมีอิทธิพลระหว่างตัวแปรอิสระ ปัจจัยจากประเทศต้นทาง กับตัวแปรตามการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย และทดสอบความมีอิทธิพลระหว่างตัวแปรอิสระ ปัจจัยจากประเทศปลายทาง กับตัวแปรตามการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ (Multiple Linear Regression: MLR) ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ (Coefficient of Determination: R^2) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่าง คือ นักลงทุนชาวไต้หวัน ในประเทศไทย โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามด้วยตนเอง เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จแล้ว ผู้วิจัยจึงตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน และเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาลงรหัส และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. สรุปผลโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของธุรกิจไต้หวันในประเทศไทย
2. สรุปผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศต้นทาง ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย
3. สรุปผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย
4. สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สรุปผลโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของธุรกิจไต้หวันในประเทศไทย

ผลการศึกษาพบว่าภาพรวมของภาวะการลงทุนของไต้หวันในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2556 นั้นมีมูลค่า 4,703.11 ล้านบาท ซึ่งลดลงจากปีที่ผ่านมาที่มีมูลค่า 5,153.33 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 8.3 ในด้านปริมาณการลงทุนนั้นลดลงจากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมาคิดเป็นร้อยละ 21 จากมูลค่า 8,848.9 ล้านบาท เนื่องจากในช่วงปลายปี พ.ศ. 2554 นั้นเกิดอุทกภัยในเขตพื้นที่ส่งเสริมการลงทุนต่าง ๆ อาทิ กรุงเทพฯ สมุทรปราการ ชลบุรี เป็นต้น โดยในช่วงครึ่งปีแรกของปี พ.ศ. 2556 ยังมีข้อจำกัดในเรื่องของความเสียหายจากอุทกภัย อีกทั้งการที่สภาอุตสาหกรรม

แห่งประเทศไทย หรือ ส.อ.ท. ได้ประกาศขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ เป็นวันละ 300 ร้อยบาททั่วประเทศ ซึ่งกำหนดให้มีผลในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2556 จึงทำให้การลงทุนอยู่ในช่วงชะลอตัว รวมไปถึงการที่เศรษฐกิจโลกยังคงอยู่ในช่วงซบเซา และในปี พ.ศ. 2556 มีการยื่นขอส่งเสริมการลงทุนที่เป็นโครงการขยาย มากกว่าโครงการใหม่ จึงทำให้ปริมาณการลงทุนโดยตรงจากประเทศไต้หวันมีมูลค่าลดลง

ผลการศึกษาโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย พบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชายที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย มีอายุอยู่ที่ 41-50 ปี การศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญญาหรือ ปวส. ตำแหน่งงาน คือ เจ้าของธุรกิจ ในส่วนของประเภทธุรกิจนั้น โดยส่วนใหญ่จะเข้ามาลงทุนในธุรกิจประเภทอุตสาหกรรมการผลิต ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตแม่พิมพ์ อุตสาหกรรมผลิตแม่พิมพ์พลาสติก อุตสาหกรรมผลิตล้อแม็กซ์ ออกแบบเครื่องกลต่าง ๆ การซ่อม-ขายเครื่องจักรกลและอะไหล่ รองลงมา คือ ธุรกิจประเภทการก่อสร้าง นักธุรกิจชาวไต้หวันส่วนใหญ่มีสถานที่ตั้งธุรกิจ อยู่ในจังหวัดชลบุรี ซึ่งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุน เขต 2 รองลงมา คือ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 1 และรองลงมา คือ จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 1 โดยมีระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจอยู่ในประเทศไทย 10-13 ปี ส่วนใหญ่แล้วนักลงทุนชาวไต้หวันที่มาลงทุนในประเทศไทย มีภูมิลำเนาอยู่ที่เมือง Taichung และเมือง Taoyuan ซึ่งสองเมืองนี้มีการแข่งขันทางด้านธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิตที่รุนแรงมากขึ้น ทำให้จึงออกมาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย

สรุปผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศต้นทาง ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ผลการศึกษาพบว่า ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง นักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย เกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศต้นทาง ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยผลึกทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต และปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ ภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58$, $SD = 0.52$) โดยเรียงลำดับ ดังนี้ ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต ปัจจัยผลึกทางการตลาด และปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจ และเมื่อพิจารณารายด้าน ดังนี้

ปัจจัยจากประเทศต้นทาง ด้านปัจจัยผลึกทางการตลาด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.61$, $SD = 0.60$) โดยเรียงลำดับได้ดังนี้ “ท่านคิดว่าขนาดตลาดในประเทศไทยไต้หวันเริ่มจำกัดและมีแนวโน้มอึมครึม” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$, $SD = 0.76$) “ท่านคิดว่าโอกาสขยายตลาดในประเทศไทยไต้หวันมีจำกัด” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$, $SD = 0.73$) “ท่านคิดว่าประเทศไทยไต้หวันเริ่มถูกขู่กีดกันการค้าจากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$, $SD = 0.71$) “ท่านคิดว่าประเทศไทยไต้หวันเริ่มได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศน้อยลง” มีค่าเฉลี่ย

ระดับมาก ($\bar{X} = 3.42, SD = 0.76$)

ปัจจัยจากประเทศต้นทาง ด้านต้นทุนการผลิต มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62, SD = 0.52$) โดยสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้ “ท่านคิดว่าประเทศไต้หวันมีราคาปัจจัยการผลิตที่สูงขึ้น” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.77, SD = 0.62$) “ท่านคิดว่าประเทศไต้หวันขาดแคลนปัจจัยการผลิต” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.62, SD = 0.66$) “ท่านคิดว่าประเทศไต้หวันมีกำลังการผลิตเกินความต้องการในประเทศ” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.47, SD = 0.71$)

ปัจจัยจากประเทศต้นทาง ด้านเงื่อนไขทางธุรกิจ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.51, SD = 0.72$) โดยสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้ “ท่านคิดว่าประเทศไต้หวัน มีการแข่งขันทางด้านธุรกิจที่รุนแรงขึ้น” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.59, SD = 0.73$) “ท่านคิดว่าประเทศไต้หวัน มีการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.43, SD = 0.81$)

สรุปผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ผลการศึกษาพบว่า ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง นักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย เกี่ยวกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยดึงดูดทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต และปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล ภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.46, SD = 0.60$) โดยเรียงลำดับได้ดังนี้ ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต และปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล และเมื่อพิจารณารายด้าน ดังนี้

ปัจจัยจากประเทศปลายทาง ด้านปัจจัยดึงดูดทางการตลาด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58, SD = 0.65$) โดยเรียงลำดับ ได้ดังนี้ “ท่านคิดว่าตลาดในประเทศไทย มีขนาดใหญ่ขึ้น” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 4.05, SD = 0.66$) “ท่านคิดว่าตลาดในประเทศไทยมีกำลังซื้อที่ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.68, SD = 0.70$) “ท่านคิดว่าประเทศไทยมีโอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาดของประเทศอื่นในภูมิภาคหรือในตลาดโลก” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33, SD = 0.93$) “ท่านคิดว่าประเทศไทยได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศที่ดีกว่าประเทศอื่น” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25, SD = 0.98$)

ปัจจัยจากประเทศปลายทาง ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50, SD = 0.59$) โดยเรียงลำดับได้ดังนี้ “ท่านคิดว่าประเทศไทยมีปัจจัยในการผลิตเป็นจำนวนมาก” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.79, SD = 0.67$) “ท่านคิดว่าประเทศไทยมีปัจจัยการผลิตที่ราคาต่ำกว่าเมื่อเทียบกับประเทศอื่น” มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ($\bar{X} = 3.68, SD = 0.69$) “ท่านคิดว่าประเทศไทยมีทำเลที่ตั้งที่มีต้นทุนค่าขนส่งที่ต่ำกว่า” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35, SD = 0.75$) “ท่านคิดว่าประเทศไทยมีปัจจัยในการผลิตที่มีคุณภาพดี” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง

($\bar{X} = 3.18, SD = 0.89$)

ปัจจัยจากประเทศปลายทาง ด้านนโยบายของรัฐบาล มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31, SD = 0.79$) โดยเรียงลำดับ ได้ดังนี้ “ ท่านมีความพึงพอใจต่อนโยบายการส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทย” 1 มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31, SD = 0.79$) “นโยบายการค้าเสรี ส่งผลดีต่อการทำธุรกิจของท่านในประเทศไทย” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30, SD = 0.88$)

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความมีอิทธิพลระหว่าง ปัจจัยจากประเทศต้นทางและปัจจัยจากประเทศปลายทาง กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย โดยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multiple linear regression: MLR) ด้วยค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (Coefficient of determination: R^2) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการทดสอบสมมติฐาน เป็นดังนี้

ผลการวิเคราะห์ความมีอิทธิพลระหว่างปัจจัยจากประเทศต้นทาง และปัจจัยจากประเทศปลายทาง กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย พบว่า มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 หมายความว่า ปัจจัยจากประเทศต้นทาง และปัจจัยจากประเทศปลายทาง ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

สมมติฐานการวิจัยที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความมีอิทธิพลระหว่างปัจจัยจากประเทศต้นทาง กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย พบว่า มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายความว่า ปัจจัยจากประเทศต้นทางโดยรวม มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย และมีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน ($R^2 = 0.230$) ปัจจัยจากประเทศต้นทางโดยรวม จึงมีความสามารถในการพยากรณ์การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

หากพิจารณา ปัจจัยจากประเทศต้นทาง รายด้านทั้ง 3 ด้าน พบว่า มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายความว่า ปัจจัยจากประเทศต้นทางเพียง 1 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจ มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ส่วนปัจจัยจากประเทศต้นทางอีก 2 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยผลึกทางการตลาด และปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต พบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายความว่า ปัจจัยจากประเทศต้นทาง ได้แก่ ปัจจัยผลึกทางการตลาด และปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต ไม่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

สมมติฐานการวิจัยที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความมีอิทธิพลระหว่างปัจจัยจากประเทศปลายทาง กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทย ได้พบว่า มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายความว่า ปัจจัยจากประเทศต้นทางโดยรวม มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ($R^2 = 0.412$) ปัจจัยจากประเทศปลายทางโดยรวม จึงมีความสามารถในการพยากรณ์การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย

หากพิจารณา ปัจจัยจากประเทศปลายทาง รายด้าน พบว่า มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายความว่า ปัจจัยจากประเทศปลายทาง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านปัจจัยดึงดูดทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต และปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย โดยด้านปัจจัยดึงดูดทางการตลาด มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทยได้มากที่สุด รองลงมา คือ ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต และน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ($R^2 = 0.412$) ดังนั้น ปัจจัยจากประเทศปลายทาง ได้แก่ ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต และปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล จึงมีความสามารถในการพยากรณ์การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษา เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย” พบว่า มีความสอดคล้องในด้าน ปัจจัยจากประเทศต้นทาง ได้แก่ ปัจจัยด้านเงื่อนไขธุรกิจและไม่สอดคล้องปัจจัยจากประเทศต้นทาง ได้แก่ ปัจจัยทางการตลาดและปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต และสอดคล้องกับปัจจัยจากประเทศปลายทาง ได้แก่ ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิตและปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล โดยมีผลการศึกษาดังต่อไปนี้

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยจากประเทศต้นทาง มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไทย ในประเทศไทย ได้แก่ ปัจจัยเงื่อนไขธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Penrose (อ้างใน รัตนา สายคณิต, 2530 , หน้า 34-40) ที่ได้มีการอธิบายถึงการลงทุนในต่างประเทศ จะเกิดขึ้น เพราะ อัตราผลตอบแทนของทุนในต่างประเทศ มีอัตราที่สูงกว่าในประเทศ การลงทุนในต่างประเทศเกิดจากหน่วยธุรกิจ มีทรัพยากรในองค์กรมาก จึงมีการขยายตัวออกไปยัง

ต่างประเทศ ในรูปแบบของสาขา การลงทุนในลักษณะนี้จะช่วยให้ธุรกิจใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด อีกทั้งยังสามารถกระตุ้นให้มีการขยายตัวต่อไปเรื่อย ๆ

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยจากประเทศปลายทาง มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ได้แก่ ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Mark (1979 อ้างในอำภา มานิตกุล, 2546) ที่ได้กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายของการจำกัดการเคลื่อนย้ายเงินทุน คือ เพื่อลดดุลการชำระเงิน อันมีผลต่ออัตราแลกเปลี่ยน ลดค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนให้แก่ธุรกิจ สาเหตุของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ เกิดจากการพัฒนาของวิธีการผลิต โดยมีการคิดค้นหรือผลิตสินค้าใหม่ ๆ ในประเทศที่มีความเจริญทางเทคโนโลยีสูง มีปัจจัยทุน ต้นทุน ด้านค่าจ้างสูง ภายในประเทศนั้นมีค่าใช้จ่ายทางด้านต้นทุนค่าขนส่งวัตถุดิบต่ำ รวมถึงการมีอัตราดอกเบี้ยต่ำ เช่นเดียวกัน อีกทั้งการที่มีตลาดภายในประเทศขนาดใหญ่ จะทำให้เกิดผลดีในเรื่องการประหยัดขนาดการผลิตแก่องค์กร

สอดคล้องกับแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์สำนักเคนส์ (อำภา มานิตกุล, 2546; Salvatore, 1998) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เกิดจากปัจจัยที่สำคัญได้แก่ ความสนใจในเรื่องของทรัพยากร ที่ประเทศปลายทางจะต้องมีวัตถุดิบหรือทรัพยากรอย่างสิ้นเหือ ความสนใจในเรื่องของการตลาด การที่ประเทศมีตลาดขนาดใหญ่ จะเป็นการดึงดูดการลงทุนทางตรงของต่างชาติมากขึ้น เพราะ เป็นเสมือนการลดอุปสรรคทางการค้า

สอดคล้องกับแนวคิดของคันทิง (1993) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนจากต่างประเทศ คือ ความได้เปรียบที่เกิดจากแหล่งที่ตั้ง ซึ่งจะมีประโยชน์มากหรือน้อย มักขึ้นอยู่กับทรัพยากรที่ประเทศนั้นมี และต้องเป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพ รวมไปถึงราคาของทรัพยากรของประเทศนั้นมีราคาถูกเมื่อเทียบกับประเทศอื่น อีกทั้งในเรื่องของต้นทุนค่าขนส่งที่ต่ำกว่า

สอดคล้องกับงานวิจัยของอนุช พงโพธิ์ และสุดา ปีตะวรรณ (2551) พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในอุตสาหกรรมเครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่งของประเทศไทย คือ ตัวแปรอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินดอลลาร์ และดัชนีการอุปโภคบริโภคภาคเอกชนหมวดยานยนต์ ซึ่งมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกับปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

สอดคล้องกับงานวิจัยของมธุรส เศรษฐพุกษา (2552) พบว่า ระดับทัศนคติโดยรวมของนักลงทุนที่มีต่อปัจจัยดึงดูดการลงทุนมากที่สุด คือ วัตถุดิบ รองลงมา คือ อุปสงค์ภายในประเทศ นโยบายส่งเสริมการลงทุน มีความสัมพันธ์ต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวลของผู้ผลิตรายเล็กในทิศทางเดียวกัน

สอดคล้องกับงานวิจัยของอภิรัตน์ จินต์ (2554) พบว่า สัดส่วนของการบริโภคภาคเอกชน และการใช้จ่ายของภาครัฐบาลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ มีความสัมพันธ์กับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางเดียวกัน และไม่สอดคล้องกับการลงทุน และการสะสมทุนของ รัฐบาลเบื้องต้น มีความสัมพันธ์กับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางเดียวกัน

สอดคล้องกับงานวิจัยของสมศักดิ์ โชติช่วง (2557) พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ใน ทิศทางเดียวกันกับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของ ประเทศไทย อัตราแลกเปลี่ยน อัตราส่วนระหว่างอัตราดอกเบี้ยของประเทศผู้ลงทุนกับประเทศไทย และไม่สอดคล้องกับการระดมทุนเปิดประเทศของประเทศไทย การเข้าร่วมการค้าเสรีมี ความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chor, et al. (2014) พบว่า ปัจจัยที่สำคัญในการลงทุนโดยตรง จากต่างประเทศ ในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ประเทศมาเลเซีย ได้แก่ รายได้ ประชาชาติ อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง ภาษีเงินได้บริษัท และไม่สอดคล้องกับการพัฒนาด้าน การเงิน ความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจมหภาค ความไม่แน่นอนของสังคมที่เป็นปัจจัยที่สำคัญ ในการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ประเทศมาเลเซีย

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Le Hoang (2015) พบว่า ปัจจัยที่ธุรกิจต่างประเทศได้มีการ ประเมินและให้ความสนใจของจังหวัด Thanh Hoa คือ ด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ปัจจัยทางการตลาด และปัจจัยโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงปัจจัยทางด้านทรัพยากรและปัจจัยทางการเงิน ที่สามารถ ดึงดูดความสนใจในการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในจังหวัด Thanh Hoa และไม่สอดคล้องกับ ความเป็นมิตรของรัฐบาลท้องถิ่น ที่ สามารถดึงดูดความสนใจในการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ในจังหวัด Thanh Hoa

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mohammad and Mahmoud (2013) พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ การเปิดระบอบการค้า รายได้ของประเทศปลายทาง และคุณภาพสภาพแวดล้อมของรัฐบาล

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Priscila, Castro, Aparecida, and Carvalho (2013) พบว่า ปัจจัยที่ควรให้ความสำคัญในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือ รายได้ประชาชาติ การเปิดเสรีการค้า และขนาดตลาดภายในประเทศ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Cuyvers, Soeng, Plasmans and Van Den (2011) พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนมากที่สุด คือ ระดับรายได้ประชาชาติของประเทศปลายทาง และอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของ นักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. จากการศึกษาโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ของธุรกิจไต้หวันในประเทศไทย พบว่า โครงการลงทุนที่ขอรับการอนุมัติการลงทุนส่วนใหญ่ เป็นโครงการขยายมากกว่าโครงการใหม่ และโครงการส่วนใหญ่เป็นโครงการที่มีเงินลงทุนขนาดต่ำกว่า 50 ล้านบาท รัฐบาลหรือภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง จึงควรปรับรูปแบบการให้การส่งเสริมกับธุรกิจ ที่ต้องการขยายการลงทุนเพิ่ม และส่งเสริมการลงทุนของธุรกิจที่มีขนาดเล็ก โดยอาจทำข้อตกลงในเรื่องของการลดอัตราภาษี หรือให้สิทธิประโยชน์ในการลงทุนด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักลงทุนขยายการลงทุนและไม่ย้ายฐานการลงทุนไปยังประเทศอื่น

2. จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยจากประเทศต้นทาง ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจ จะเห็นได้ว่า ภายในประเทศไต้หวันนั้น มีการแข่งขันทางธุรกิจที่รุนแรงมากขึ้น อีกทั้งในเรื่องของการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันภายในประเทศ ทำให้นักลงทุนจึงต้องการขยายธุรกิจไปยังประเทศอื่น ดังนั้นภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรดำเนินการเชิงรุกในการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทย โดยการจัดให้มีกิจกรรมส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทยไต้หวัน และประเทศต้นทางของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) เช่น การจัดกิจกรรมแสดงศักยภาพด้านการลงทุนของประเทศไทย ในงานแสดงสินค้าและงานจับคู่ธุรกิจในประเทศไทยไต้หวัน รวมถึงการพบปะสมาคมธุรกิจในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจที่เริ่มอึดตัวหรือมีการแข่งขันสูง เช่น อุตสาหกรรมแม่พิมพ์ เป็นต้น

3. จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยจากประเทศปลายทาง ด้านปัจจัยดึงดูดทางการตลาด มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ขนาดตลาดในประเทศไทยนั้นใหญ่ มีความต้องการสูง ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จึงควรกระตุ้นให้มีการบริโภคภายในประเทศเพิ่มสูงขึ้น โดยใช้มาตรการทางการเงินและมาตรการทางภาษีเพื่อกระตุ้นการบริโภค อีกทั้งในเรื่องของการมีโอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาดของประเทศอื่นในภูมิภาค ทำให้นักลงทุนสนใจเข้ามาลงทุนมากยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงควรดำเนินนโยบายในเรื่องของการเชื่อมโยงตลาดกับประเทศอื่นหรือภูมิภาคอื่น อาทิ กลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ให้มีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับนักลงทุนมากขึ้น

4. จากผลการศึกษา พบว่าปัจจัยจากประเทศปลายทาง ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ปัจจัยการผลิตของประเทศไทยมีราคาถูกเมื่อเทียบกับประเทศอื่น อีกทั้งในเรื่องของต้นทุนค่าขนส่ง

ที่ต่ำ ในเรื่องของต้นทุนการผลิตที่มีราคาถูกนั้นจะเป็นปัจจัยหลักที่สามารถกระตุ้นแรงจูงใจในการลงทุนของนักธุรกิจชาวต่างชาติได้ ดังนั้น ภาครัฐจึงควรส่งเสริมให้ระบบตลาดมีความเสรีและส่งเสริมการเจรจาเขตการค้าเสรี (FTA) กับประเทศต่าง ๆ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่ผลิตวัตถุดิบ และควรเพิ่มการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านโลจิสติกส์และการขนส่ง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบขนส่งและโลจิสติกส์ในประเทศ รวมถึงการส่งเสริมการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ เช่น เขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 เพื่อให้เกิดการใช้สิทธิประโยชน์ในเรื่องของค่าจ้างแรงงานที่ราคาถูกกว่า เมื่อเทียบกับเขตส่งเสริมการลงทุนเขตอื่น ซึ่งจะเป็นการสร้างความมั่นใจให้นักลงทุนชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น

5. จากผลการศึกษา พบว่าปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาลมีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของนักธุรกิจชาวต่างชาติ ในประเทศไทย ดังนั้นการดำเนินนโยบายเกี่ยวกับการเปิดเสรีหรือใช้กลไกตลาด รวมถึงนโยบายการส่งเสริมการลงทุน ที่ทางภาครัฐควรทำอย่างต่อเนื่อง และควรหาวิธีการหรือรูปแบบการส่งเสริมการลงทุนใหม่ ๆ ที่มีความน่าสนใจ เพื่อกระตุ้นการลงทุนเพิ่ม หรือการเข้ามาลงทุนใหม่ โดยอาจเป็นในเรื่องของมาตรการลดภาษี หรือการให้สิทธิประโยชน์ทางการลงทุนต่าง ๆ มากขึ้น โดยอาจเพิ่มการลดหย่อนภาษีให้ยาวนานขึ้นในธุรกิจที่ภาครัฐต้องการส่งเสริม อีกทั้งปรับลดระเบียบทางธุรกิจต่าง ๆ ให้สะดวกมากขึ้น เช่น เรื่องการตรวจคนเข้าเมือง และใบอนุญาตการทำงาน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาในเรื่องของ Thailand's New S-Curve กล่าวคือ การผลักดันการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (S-curve) ใน 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบที่ 1 คือ First s-curve ซึ่งเป็นการลงทุนในกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้วในประเทศ ได้แก่ อุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ (Next-generation automotive) อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ (Smart electronics) อุตสาหกรรมท่องเที่ยวกลุ่มรายได้ดีและการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Affluent, Medical and wellness tourism) การเกษตรและเทคโนโลยีชีวภาพ (Agriculture and biotechnology) อุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร (Food for the future) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ปัจจัยผลิตโดยการลงทุนชนิดนี้จะส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะสั้นและระยะกลาง และรูปแบบที่ 2 คือ New S-curve ควบคู่ไปด้วย ซึ่งเป็นรูปแบบของการลงทุนในอุตสาหกรรมใหม่ ได้แก่ อุตสาหกรรมหุ่นยนต์ (Robotics) อุตสาหกรรมการบินและโลจิสติกส์ (Aviation and logistics) อุตสาหกรรมเชื้อเพลิงชีวภาพและเคมีชีวภาพ (Biofuels and bio chemicals) อุตสาหกรรมดิจิทัล (Digital) อุตสาหกรรมการแพทย์ครบวงจร (Medical hub) เพื่อเปลี่ยนรูปแบบสินค้าและเทคโนโลยี โดยอุตสาหกรรมใหม่หรืออุตสาหกรรมอนาคตเหล่านี้จะเป็นกลไกที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ (New growth

engines) ของประเทศ ทั้งนี้ 10 อุตสาหกรรม ดังที่กล่าวไปนั้นเป็นอุตสาหกรรมที่น่าสนใจของนักลงทุนทั่วโลก ซึ่งจะมีบทบาทสำคัญในอนาคตของเศรษฐกิจประเทศไทย

2. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษากลุ่มตัวอย่างนักลงทุนชาวต่างชาติที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการลงทุนไปยังต่างประเทศ หรือกลุ่มนักลงทุนชาวต่างชาติที่สนใจเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ และความต้องการของนักลงทุนแล้วนำมาปรับใช้เพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

บรรณานุกรม

- กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์. (2558). รายงานภาวะตลาดสินค้า ชิ้นส่วน และอะไหล่ยานยนต์ ใน 14 วัน. กรุงเทพฯ. เข้าถึงได้จาก http://ditp.go.th/ditp_pdf.php?filename=contents_attach/91462/91462.pdf&title=91462
- คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. (2559). การจดทะเบียนธุรกิจ. Retrieved from <http://www.boi.go.th>
- กรณวลัย สุวินัย. (2540). ทฤษฎีบรรษัทข้ามชาติกับการพัฒนาเศรษฐกิจไทย (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มธุรส เศรษฐพฤกษา. (2552). ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมผลิตไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวลของผู้ผลิตรายเล็กในประเทศไทย. *RMUTT Global Business and Economics Review*, 1, 79-93.
- รัตนา สายคณิต. (2530). เศรษฐศาสตร์การลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตนา สายคณิต และรัชชพร พุทธกาล. (2549). เศรษฐศาสตร์การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรวิทย์ อินธานี และคณะ. (2558). ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 7, 61-62.
- ศรีสุรัตน์ พันธุ์ดี. (2540). ลักษณะและผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน. (ศึกษาเฉพาะอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องไฟฟ้า), งานนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเงิน, กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สมนึก แดงเจริญ. (2538). ทฤษฎีนโยบายการค้าระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สมศักดิ์ โชติช่วง. (2557). ปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย. *วารสารเศรษฐศาสตร์และกลยุทธ์การจัดการ*, 1, 49-59.
- สุภาพร วิชาลบุตร, บุญเลิศ เข็นคงคา และทิพย์สุดา กันดา. (2543). *ธุรกิจระหว่างประเทศ (International Business Practice)*. กรุงเทพฯ: ศูนย์เอกสารและตำรา สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

- เสาวรินทร์ สายรังสี. (2537). *การลงทุนทางตรงในต่างประเทศของไทย*. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อนุชต พงโพธิ์ และสุดา ปีตะวารณ. (2551). *การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในอุตสาหกรรมเครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่งของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการเงิน, คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง. (2543). *ธุรกิจระหว่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: ธนรัชการพิมพ์.
- อภิรัตน์ จินต์. (2554). *ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อำภา มานิตยกุล. (2546). *ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Casson, M. (1979). *Alternatives to the multinational enterprise*. n.p.
- Chor Tang Foon; Chee Yip Yin; Ilhan Ozturk. (2014). *The determinants of foreign direct investment*. n.p.
- Chor, T. F., Chee, Y. Y., & Ilhan, O. (2014). The determinants of foreign direct investment in Malaysia: A case for electrical and electronic industry. *Journal of Elsevier*, 287-292
- Le Hoang, H. B. (2015). Determinant of the factors affecting Foreign Direct Investment (FDI) flow to Thanh Hoa province in Vietnam. *Global Conference on Business & Social Science-2014 , GCBSS-2014* (pp. 26-33). Kuala Lumpur: Procedia Social and Behavioral Sciences.
- Ludo, C., Reth, S., Joesph, P., & Daniel , B. V. (2011). Determinants of foreign direct investment in Cambodia. *Journal of Asian Economic*, 22, 222-234.
- Mohammad, A. A., & Mahmoud, K. A. (2013). Foreign direct investment and economic growth literature. Review from 1994 to 2012. *International Conference on Innovation, Management and Technology*, (pp. 206-213). Malaysia: Procedia-Social and Behavioral Sciences.

- National Statistics, Republic of China (Taiwan). (2015). *Directorate general of budget, accounting and statistics – DGBAS*. Retrieved from http://eng.stat.gov.tw/public/data/dgbas03/bs2/yearbook_eng/y095.pdf
- Priscila, G.C., Elaine, F. A., & Antonio, C. C. (2013). The determinants of foreign direct investment in Brazil and Mexico: An empirical analysis. *International Conference on Applied Economics (ICOAE)* (pp. 231-240).
- Salvatore, D. (1998). *International economics*. Upper Saddle River: NJ: Prentice Hall.
- Sun, H. (2007). Economic and financial liberalization in Pacific Asia. *Journal of the Asia Pacific Economy*, 4(2).
- United Nations Conference on Trade and Development. (2014). *Global Investment Trends*. Geneva: UNCTAD. www.unescap.org/tid/publication/chap2_2255.pdf
- World Trade Organization: WTO. (2006). *Globalization and Internationalization*. Geneva: World Trade Organization.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดที่

วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
Graduate School of Commerce Burapha University
169 ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)

ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประกอบการทำงานนิพนธ์
ในหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ผู้ทำการวิจัยขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้
และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ

1. 21-30 ปี 2. 31-40 ปี
 3. 41-50 ปี 4. 51-60 ปี
 5. 61 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาสูงสุด

1. ประถมศึกษา 2. มัธยมศึกษาตอนต้น
 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช. 4. อนุปริญญา/ ปวส.
 5. ปริญญาตรี 6. ปริญญาโท
 7. ปริญญาเอก 8. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. ตำแหน่ง

☐ 1. เจ้าของธุรกิจ	☐ 2. ผู้บริหารระดับสูง
☐ 3. ผู้บริหารระดับกลาง	☐ 4. ที่ปรึกษาธุรกิจ
☐ 5. อื่น ๆ (โปรดระบุ)	

5. ประเภทธุรกิจ

- 1. เกษตรกรรม การป่าไม้ และประมง
- 2. การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน
- 3. อุตสาหกรรมการผลิต (โปรดระบุ)
- 4. ไฟฟ้า ก๊าซ ใช้น้ำ และระบบปรับอากาศ
- 5. การก่อสร้าง
- 6. การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า
- 7. ที่พักแรมและการบริการด้านอาหาร
- 8. กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย
- 9. กิจกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์
- 10. การขายส่ง, การขายปลีก, การซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์
- 11. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

6. สถานที่ตั้งธุรกิจ (โปรดระบุ)

7. ระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจในประเทศไทย ปี

8. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

☐ 1. ไม่เกิน 100,000 บาท	☐ 2. 100,001-200,000 บาท
☐ 3. 200,001-300,000 บาท	☐ 4. 300,001-400,000 บาท
☐ 5. 400,001-500,000 บาท	☐ 6. มากกว่า 500,000 บาท ขึ้นไป

9. ภูมิสำเนา

☐ 1. Taoyuan City	☐ 2. Yilan County
☐ 3. Chiayi County	☐ 4. Yunlin County
☐ 5. Hsinchu County	☐ 6. Hualien County
☐ 7. Kaohsiung County	☐ 8. Keelung County
☐ 9. Kinmen County	☐ 10. Lienchiang County
☐ 11. Miaoli County	☐ 12. Nantou County
☐ 13. New Taipei County	☐ 14. Penghu County
☐ 15. Pingtung County	☐ 16. Taichung County
☐ 17. Tainan County	☐ 18. Taipei County
☐ 19. Taitung County	☐ 20. Changhua County

ส่วนที่ 2 ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home Country Drivers)

	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ปัจจัยผลักดันทางการตลาด (Market Push Factors)					
1.1 ท่านคิดว่าขนาดตลาดในประเทศ ได้หวั่นเริ่มจำกัด และมีแนวโน้มอึมครึม					
1.2 ท่านคิดว่าโอกาสขยายตลาดใน ประเทศได้หวั่นมีจำกัด					
1.3 ท่านคิดว่าประเทศได้หวั่นเริ่มถูก ข้อกีดกันการค้าจากต่างประเทศเพิ่มมาก ขึ้น					
1.4 ท่านคิดว่าประเทศได้หวั่นเริ่ม ได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่าง ประเทศน้อยลง					
2. ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production Cost Factors)					
2.1 ท่านคิดว่าประเทศได้หวั่นขาด แคลนปัจจัยการผลิต					
2.2 ท่านคิดว่าประเทศได้หวั่นมีราคา ปัจจัยการผลิตที่สูงขึ้น					
2.3 ท่านคิดว่าประเทศได้หวั่นมีกำลัง การผลิตเกินความต้องการในประเทศ					
3. ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจ (Business Conditions)					
3.1 ท่านคิดว่าประเทศได้หวั่น มีการ แข่งขันทางด้านธุรกิจที่รุนแรงขึ้น					
3.2 ท่านคิดว่าประเทศได้หวั่น มีการ ยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน มากขึ้น					

ส่วนที่ 3 ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host Country Drivers)

	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด (Market Pull Factors)					
1.1 ท่านคิดว่าตลาดในประเทศไทยมีขนาดใหญ่ขึ้น					
1.2 ท่านคิดว่าตลาดในประเทศไทยมีกำลังซื้อที่ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น					
1.3 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีโอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาดของประเทศอื่นในภูมิภาคหรือในตลาดโลก					
1.4 ท่านคิดว่าประเทศไทยได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างประเทศที่ดีกว่าประเทศอื่น					
2. ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production Cost Factors)					
2.1 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีปัจจัยในการผลิตเป็นจำนวนมาก					
2.2 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีปัจจัยในการผลิตที่มีคุณภาพดี					
2.3 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีปัจจัยการผลิตที่ราคาต่ำกว่าเมื่อเทียบกับประเทศอื่น					
2.4 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีทำเลที่ตั้งที่มีต้นทุนค่าขนส่งที่ต่ำกว่า					
3. ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล (Government Policies)					
3.1 นโยบายการค้าเสรี ส่งผลดีต่อการทำธุรกิจของท่านในประเทศไทย					
3.2 ท่านมีความพึงพอใจต่อนโยบายการส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทย					

ส่วนที่ 4 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
<p>การลงทุนใหม่และนำเงินทุนเข้ามาลงทุนจากต่างประเทศโดยตรง (Greenfield Investment)</p> <p>- ท่านคิดว่าในอนาคตอันใกล้ องค์กรของท่านจะมีการนำเงินลงทุนจากไต้หวัน เข้ามาลงทุนเพิ่มเติมในประเทศไทยหรือไม่</p>					
<p>การนำผลกำไรจากการลงทุนในประเทศนั้นมาลงทุนเพิ่ม (Reinvested earning)</p> <p>- ท่านคิดว่าผลกำไรสะสมขององค์กรท่านในประเทศไทย ควรนำกลับมาลงทุนต่อเนื่องในประเทศไทย</p>					
<p>การกู้ยืมเงินจากบริษัทแม่หรือบริษัทในเครือ มาลงทุนยังประเทศปลายทาง (Intra-company loans)</p> <p>- ท่านคิดว่า องค์กรของท่านในประเทศไทย ควรมีการกู้ยืมเงินทุนของบริษัทในเครือหรือบริษัทแม่ จากประเทศไต้หวันมาลงทุนเพิ่ม</p>					
<p>การควบรวมกิจการของบริษัทต่างประเทศ (Mergers and acquisitions)</p> <p>- ท่านคิดว่าในอนาคต องค์กรของท่านจะมีการควบรวมกิจการหรือธุรกิจภาคเอกชนต่าง ๆ ของไทย</p>					

	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การได้รับสัมปทาน (Non-equity forms of FDI) - ท่านคิดว่าในอนาคตจะมีการอนุญาตให้ใช้ทรัพย์สินทางปัญญา (Licensing) ของบริษัทท่านในประเทศไทย หรือมีการอนุญาตให้กิจการท้องถิ่นดำเนินธุรกิจภายใต้ข้อกำหนด (Franchising)					

ตอนที่ 5 ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการลงทุนในประเทศไทย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณอย่างสูงที่ให้ความร่วมมือ

แบบสอบถามชุดที่ □□□

วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
Graduate School of Commerce Burapha University
169 ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

問卷調查
此問卷調查用於東方大學的碩士論文

說明 將您的回答在框框內打勾

第一部分 個人基本資料

1. 性別

1. 男 2. 女

2. 年齡

1. 21-30 歲 2. 31-40 歲
 3. 41-50 歲 4. 51-60 歲
 5. 61 歲以上

3. 最高學歷

1. 國小 2. 國中
 3. 高中/高職 4. 專科
 5. 大學 6. 碩士
 7. 博士 8. 其他 (請填寫).....

4. 職位

- 1. 僱主
- 2. 總經理
- 3. 經理
- 4. 顧問
- 5. 其他 (請填寫)

5. 職業

- 1. 農,林,畜牧,漁業
- 2. 礦業,砂石業
- 3. 製造業 (請填寫)
- 4. 電力,瓦斯,空調設備
- 5. 營造業
- 6. 運輸,倉儲
- 7. 餐廳,旅店
- 8. 銀行,保險
- 9. 房地產
- 10. 汽機車批發,零售,維修
- 11. 其他 (請填寫)

6. 工作地點 (請填寫)

7. 來泰工作幾年 年

8. 月收入

1. 低於 100,000 泰銖 2. 100,001 - 200,000 泰銖
3. 200,001 - 300,000 泰銖 4. 300,001 - 400,000 泰銖
5. 400,001 - 500,000 泰銖 6. 高於 500,000 泰銖以上

9. 在台住所

☐ 1. 桃園	☐ 2. 宜蘭
☐ 3. 嘉義	☐ 4. 雲林
☐ 5. 新竹	☐ 6. 花蓮
☐ 7. 高雄	☐ 8. 基隆
☐ 9. 金門	☐ 10. 連江
☐ 11. 苗栗	☐ 12. 南投
☐ 13. 新北	☐ 14. 澎湖
☐ 15. 屏東	☐ 16. 台中
☐ 17. 台南	☐ 18. 台北
☐ 19. 台東	☐ 20. 彰化

第二部分 想離開台灣到外國投資及工作的因數

	意見等級				
	最多 (5)	多 (4)	中 (3)	少 (2)	最少 (1)
1.離開市場的因數					
1.1 你認為在台灣市場小以及飽和了					
1.2 你認為台灣的市場已經沒有機會再擴大了					
1.3 你認為台灣的貿易成長已經有障礙					
1.4 你認為台灣與其他國家的優惠關稅越來越少了					
2.生產成本因數					
2.1 你認為台灣缺乏生產條件					
2.2 你認為在台灣生產成本已經提高					
2.3 你認為台灣的產能已經供過於求					
3.企業經營的因數					
3.1 你認為在台灣競爭激烈的狀況增加					
3.2 你認為在台灣競爭激烈的環境下須提升更多的自我能力					

第三部分 想來泰國投資及工作的因數

	意見等級				
	最多 (5)	多 (4)	中 (3)	少 (2)	最少 (1)
1. 進入市場的因數					
1.1 你認為泰國的市場比較大					
1.2 你認為泰國的內需市場比較大					
1.3 你認為泰國有機會與鄰近國家競爭或鏈結全球市場					
1.4 你認為泰國的各種稅制優於其他國家					
2. 生產成本因數					
2.1 你認為泰國有較多的生產條件					
2.2 你認為泰國的生產品質比較好					
2.3 你認為泰國投資的成本比其他國家低					
2.4 你認為泰國有優越的地理位置來降低運輸成本					
3. 政府政策					
3.1 你認為泰國貿易自由化政策對你的業務是否有影響					
3.2 你對泰國的投資政策是否滿意					

第四部分 外商及台商在泰國直接投資

	意見等級				
	最多 (5)	多 (4)	中 (3)	少 (2)	最少 (1)
新投資 你認為在不久的將來,你是否會 拿台灣的資金來投資泰國					
已經投資 你認為你是否會將泰國公司的獲利 拿來在泰國繼續投資其他產業					
在台已有母公司 你認為台灣的母公司會同意再借 錢給泰國的子公司來做為增資嗎					
併購泰國公司 你認為將來是否有機會併購泰國 公司					
你認為未來你的公司會有智慧財 產權或同意其他公司來加盟嗎					

第五部分 來泰國投資及工作後,有遇到什麼問題嗎?

.....
.....
.....
.....
.....
.....

第六部分 對於將要來泰國投資的人有無其他建議

.....
.....
.....
.....
.....
.....

非常謝謝您的配合

ภาคผนวก ข
การหาค่าดัชนีสอดคล้อง (IOC)

**ผลการวิเคราะห์การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ (ค่า IOC)
ของผู้เชี่ยวชาญ**

ชื่อเรื่อง: ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักธุรกิจชาว
ไต้หวัน ในประเทศไทย

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ
ดังรายนามต่อไปนี้

1. ชื่อ ดร.ศรัณยา เลิศพุทธรักษ์
ตำแหน่งทางวิชาการ อาจารย์ สถาบัน วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2. ชื่อ ดร.ศุภสิทธิ์ เลิศบัวสิน
ตำแหน่งทางวิชาการ อาจารย์ สถาบัน วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ชื่อ ดร.ธีทัต ตริศิริโชติ
ตำแหน่งทางวิชาการ อาจารย์ สถาบัน วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้วิจัยได้กำหนดค่าดัชนีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ (IOC) ของแต่ละข้อ
ไม่น้อยกว่า 0.5 ดังตารางสรุปคะแนนแบบทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบสอบถาม
ดังนี้

-1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ 1 หมายถึง สอดคล้อง

ข้อคำถาม/ประเด็นคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญท่านที่			คะแนน IOC	แปลผล
	1	2	3		
ปัจจัยจากประเทศต้นทาง (Home Country Drivers)					
1.ปัจจัยผลักดันทางการตลาด (Market Push Factors)					
1.1 ท่านคิดว่าขนาดตลาดในประเทศไต้หวันเริ่มจำกัด และมีแนวโน้มอึมครึม	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.2 ท่านคิดว่าโอกาสขยายตลาดในประเทศไต้หวันมี จำกัด	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.3 ท่านคิดว่าประเทศไต้หวันเริ่มถูกซื้อกิจการ จากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.4 ท่านคิดว่าประเทศไต้หวันเริ่มได้รับสิทธิพิเศษ ทางการค้าระหว่างประเทศน้อยลง	1	1	1	1	สอดคล้อง

ข้อคำถาม/ประเด็นคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญท่านที่			คะแนน IOC	แปลผล
	1	2	3		
2.ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production Cost Factors)					
2.1 ท่านคิดว่าประเทศไต้หวันขาดแคลนปัจจัยการผลิต	1	1	1	1	สอดคล้อง
2.2 ท่านคิดว่าประเทศไต้หวันมีราคาปัจจัยการผลิตที่สูงขึ้น	1	1	1	1	สอดคล้อง
2.3 ท่านคิดว่าประเทศไต้หวันมีกำลังการผลิตเกินความต้องการในประเทศ	1	1	1	1	สอดคล้อง
3.ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางธุรกิจ (Business Conditions)					
3.1 ท่านคิดว่าประเทศไต้หวัน มีการแข่งขันทาง ด้านธุรกิจที่รุนแรงขึ้น	1	1	1	1	สอดคล้อง
3.2 ท่านคิดว่าประเทศไต้หวัน มีการยกระดับขีด ความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น	1	1	1	1	สอดคล้อง
ปัจจัยจากประเทศปลายทาง (Host Country Drivers)					
1.ปัจจัยดึงดูดทางการตลาด (Market Pull Factors)					
1.1 ท่านคิดว่าตลาดในประเทศไทย มีขนาดใหญ่ขึ้น	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.2 ท่านคิดว่าตลาดในประเทศไทยมีกำลังซื้อที่ ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.3 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีโอกาสเชื่อมโยงไปสู่ตลาด ของประเทศอื่น ในภูมิภาคหรือในตลาดโลก	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.4 ท่านคิดว่าประเทศไทยได้รับสิทธิพิเศษทางการค้า ระหว่างประเทศที่ดีกว่าประเทศอื่น	1	1	1	1	สอดคล้อง
2.ปัจจัยด้านต้นทุนการผลิต (Production Cost Factors)					
2.1 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีปัจจัยในการผลิตเป็น จำนวนมาก	1	1	1	1	สอดคล้อง
2.2 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีปัจจัยในการผลิตที่มีคุณภาพดี	1	1	1	1	สอดคล้อง
2.3 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีราคาปัจจัยการผลิตต่ำ เมื่อเทียบกับประเทศอื่น	1	1	1	1	สอดคล้อง
2.4 ท่านคิดว่าประเทศไทยมีแหล่งวัตถุดิบที่มีต้นทุนค่า ขนส่งที่ต่ำกว่า	1	1	1	1	สอดคล้อง

ข้อคำถาม/ประเด็นคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญท่านที่			คะแนน IOC	แปลผล
	1	2	3		
3.ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล (Government Policies)					
3.1 นโยบายการค้าเสรี ส่งผลดีต่อการทำธุรกิจของท่านในประเทศไทย	1	1	1	1	สอดคล้อง
3.2 ท่านมีความพึงพอใจต่อนโยบายส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทย	1	1	1	1	สอดคล้อง
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของนักลงทุนชาวไต้หวัน ในประเทศไทย					
การลงทุนใหม่และนำเงินทุนเข้ามาลงทุนจากต่างประเทศโดยตรง (Greenfield Investment) -ท่านคิดว่าในอนาคตอันใกล้ องค์กรของท่านจะมีการนำเงินลงทุนจากไต้หวัน เข้ามาลงทุนเพิ่มเติมในประเทศไทยหรือไม่	1	1	1	1	สอดคล้อง
การนำผลกำไรจากการลงทุนในประเทศนั้นมาลงทุนเพิ่ม (Reinvested earning) -ท่านคิดว่าผลกำไรสะสมขององค์กรท่านในประเทศไทย ควรนำกลับมาลงทุนต่อเนื่องในประเทศไทย	1	1	1	1	สอดคล้อง
การกู้ยืมเงินจากบริษัทแม่หรือบริษัทในเครือ มาลงทุนยังประเทศปลายทาง (Intra-company loans) -ท่านคิดว่า องค์กรของท่านในประเทศไทย ควรมีการกู้ยืมเงินทุนของบริษัทในเครือหรือบริษัทแม่ จากประเทศไต้หวันมาลงทุนเพิ่ม	1	1	1	1	สอดคล้อง
การควบรวมกิจการของบริษัทต่างประเทศ (Mergers and acquisitions) -ท่านคิดว่าในอนาคต องค์กรของท่านจะมีการควบรวมกิจการหรือธุรกิจภาคเอกชนต่างๆ ของไทย	1	1	1	1	สอดคล้อง
การได้รับสัมปทาน (Non-equity forms of FDI) -ท่านคิดว่าในอนาคตจะมีการอนุญาตให้ใช้ทรัพย์สินทางปัญญา (Licensing) ของบริษัทท่านในประเทศไทย หรือมีการอนุญาตให้กิจการท้องถิ่นดำเนินธุรกิจภายใต้ข้อกำหนด (Franchising)	1	1	1	1	สอดคล้อง

แบบสอบถามนี้สามารถใช้เป็น
เครื่องมือในการวิจัย(วิจัยเชิงปริมาณ)

ได้

ได้ แต่ต้องปรับปรุงบางส่วน

ไม่ได้ทั้งฉบับ

ลงชื่อ.....
ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้ทรงคุณวุฒิ

แบบทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา IOC ของแบบสอบถาม (วิจัยเชิงปริมาณ)

ชื่อเรื่องงานนิพนธ์ บัญชีที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)
ของนักธุรกิจชาวไทยได้วัน ในประเทศไทย

ชื่อผู้วิจัย นางสาวกนกวรรณ เสือปรังค์
รหัสประจำตัว 57710149

นิสิตหลักสูตร

สาขาบริหารธุรกิจ การจัดการธุรกิจโลก (GBM รุ่น 4)

หมายเลขโทรศัพท์ 083 – 5658255
e-mail sueprang.k@gmail.com

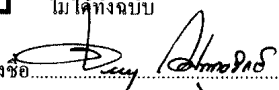
อาจารย์ที่ปรึกษา คร. ชำนาญ งามมณีอุดม

แบบสอบถามนี้สามารถใช้เป็น
เครื่องมือในการวิจัย(วิจัยเชิงปริมาณ)

ได้

ได้ แต่ต้องปรับปรุงบางส่วน

ไม่ได้ทั้งฉบับ

ลงชื่อ

ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้ทรงคุณวุฒิ
ดร.จัญฉนา เกตุพุดังษ์

แบบทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา IOC ของแบบสอบถาม (วิจัยเชิงปริมาณ)

ชื่อเรื่องงานนิพนธ์ บัญชีที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)
ของนักธุรกิจชาวไต้หวัน ในประเทศไทย

ชื่อผู้วิจัย นางสาวกนกวรรณ เสือปรังค์
รหัสประจำตัว 57710149

นิสิตหลักสูตร

สาขาบริหารธุรกิจ การจัดการธุรกิจโลก (GBM รุ่น 4)

หมายเลขโทรศัพท์ 083 - 5658255
e-mail sueprang.k@gmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา คร. ชำนาญ งามมณีอุดม

ตรวจแล้ว

10 พ.ค. 2559

แบบสอบถามนี้สามารถใช้เป็น
เครื่องมือในการวิจัย(วิจัยเชิงปริมาณ)

ได้

ได้ แต่ต้องปรับปรุงบางส่วน

ไม่ได้ทั้งฉบับ

ลงชื่อ..... ดร. สุภาณี อนุวัตรโสภณ

ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้ทรงคุณวุฒิ

..... 8 / พ.ค. / 59

แบบทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา IOC ของแบบสอบถาม (วิจัยเชิงปริมาณ)

ชื่อเรื่องงานนิพนธ์ บัญชีที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI)
ของนักธุรกิจชาวไทยได้วัน ในประเทศไทย

ชื่อผู้วิจัย นางสาวกนกวรรณ เสือปรางค์
รหัสประจำตัว 57710149

นิติตหลักสูตร

สาขาบริหารธุรกิจ การจัดการธุรกิจโลก (GBM รุ่น 4)

หมายเลขโทรศัพท์ 083 – 5658255

e-mail sueprang.k@gmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา ดร. ชำนาญ งามมณีอุดม

ภาคผนวก ค
การตรวจอักษรวิสุทธิ

Plagiarism Checking Report

Created on Jun 22, 2016 at 13:00 PM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
261621	Jun 22, 2016 at 13:00 PM	57710149@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 1 with format revised #1.docx	Completed	0.00%

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
-----	-------	-----------	--------	------------------

No data available in table

Match Details

TEXT FROM SUBMITTED DOCUMENT	TEXT FROM SOURCE DOCUMENT(S)
------------------------------	------------------------------

Plagiarism Checking Report

Created on Jun 22, 2016 at 13:07 PM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
261633	Jun 22, 2016 at 13:07 PM	57710149@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 2.with format revised # 2.docx	Completed	1.01 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
1	ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในธุรกิจค้าปลีกในประเทศไทย	กัญญาภรณ์ สุคำ	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	0.52 %
2	การศึกษาความได้เปรียบเชิงแข่งขันโครงสร้าง และปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศของอุตสาหกรรมรถยนต์ในประเทศไทย	ธีรยุทธ ธีรบุญวิชัยเวช	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	0.50 %

Match Details

TEXT FROM SUBMITTED DOCUMENT

ภามาณิตยกุล 2546 กล่าวว่าการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศของสำนักคลาสสิกมีแนวคิดเริ่มมาจากหลักต้นทุนโดยเปรียบเทียบ Comparative Cost หรือปัจจัยการผลิตซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดมูลค่าของสินค้าของแต่ละประเทศให้มีความแตกต่างกันนำไปสู่สำนักคลาสสิกมองว่าการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศไปในด้านชำระหนี้สินมีใช้การโอนเงินทางเศรษฐกิจในสมัยสำนักนีโอคลาสสิกนั้นมีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศเกิดขึ้นมากจากการศึกษาถึงทฤษฎีเกี่ยวกับ

TEXT FROM SOURCE DOCUMENT(S)

และเทคโนโลยีจากต่างประเทศมายังประเทศผู้รับการลงทุนเพื่อแสวงหาประโยชน์และกำไรทางเศรษฐกิจโดยการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศนี้จะก่อให้เกิดการพัฒนาทางความรู้เทคโนโลยีพร้อมไปกับระบบเศรษฐกิจของประเทศผู้รับการลงทุน 18 ทฤษฎีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศตามแนวคิดของสำนักคลาสสิกและนีโอคลาสสิกการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศของสำนักคลาสสิกเริ่มมาจากหลักต้นทุนโดยเปรียบเทียบ (Comparative Cost) หรือปัจจัยการผลิตซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดมูลค่าของสินค้าของแต่ละประเทศให้แตกต่างกันนำไปสู่สำนักคลาสสิกมองว่าการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศไปในด้านชำระหนี้สินมีใช้การโอนเงินทางเศรษฐกิจในสมัยสำนักนีโอคลาสสิกมีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศเกิดขึ้นมากจากการศึกษาถึงทฤษฎีเกี่ยวกับการณ์ทุนระหว่างประเทศ (Theory of the Transfer Mechanism) การเคลื่อนย้ายเงินเหล่านี้จะเป็นปัจจัยประการหนึ่งซึ่งอาจส่งผลกระทบต่ออัตราการเงินได้เป็นเพราะหาให้อุปสงค์ผู้บริโภคภายในประเทศลดลงสำนักนีโอคลาสสิกเป็นผู้พยายามรวบรวมการเคลื่อนย้ายแรงงานและทุนเข้ามาทางทฤษฎีเศรษฐกิจระหว่างประเทศโดยมีการวิเคราะห์การโอนเงิน

TEXT FROM SUBMITTED DOCUMENT

ได้รับสิทธิพิเศษบางประการเหนือคู่แข่งรายอื่น ๆ ความสามารถในการเข้าถึงตลาดสินค้าการได้รับความสะดวกจากรัฐบาลเป็นต้น 1.2 ความได้เปรียบที่กิจการสาขาได้รับจากบริษัทแม่ได้แก่ความรู้ทางด้านการจัดการการบริหารและการตลาดการวิจัยและการพัฒนากิจการสาขามีได้รับประโยชน์ในเรื่องเหล่านี้จากบริษัทแม่โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายหรืออาจเสียค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกิจการอื่นนอกจากนี้ยังทำให้เกิดการประหยัดแก่อุตสาหกรรมในด้านต่างๆ

TEXT FROM SOURCE DOCUMENT(S)

กว่าจึงทำให้แต่ละองค์การธุรกิจมีความได้เปรียบมากยิ่งขึ้นแก่องค์การธุรกิจมีการกระจายการผลิตไปยังแหล่งต่างๆหรือประเทศต่างๆความได้เปรียบจากการเป็นเจ้าของสินทรัพย์พิเศษบางอย่างบางอย่างออกได้ดังนี้ 1.1 ความได้เปรียบที่ไม่จำเป็นต้องเกิดจากการกระจายการผลิตไปยังประเทศต่างๆได้แก่ขนาดและความมั่นคงของกิจการสินค้าที่ผลิตและกระจายการผลิตสินค้าหลายชนิด 1.4 ความสามารถในการแสวงหาประโยชน์จากกรณีให้แรงงานทำหน้าที่เฉพาะอย่างและความชำนาญของแรงงานอำนาจในการผูกขาดกรณีหรือรายการที่ดีกว่าตราเครื่องหมายการค้าระบบการจัดการทางด้านการผลิตต่างๆมีเพียงพอกับความต้องการได้โดยได้รับสิทธิพิเศษบางประการเหนือคู่แข่งซึ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงตลาดของสินค้าการได้รับความคุ้มครองจากรัฐบาลเป็นต้น 1.2 ความได้เปรียบที่กิจการสาขาได้รับจากบริษัทแม่ได้แก่ความรู้ทางด้านการจัดการการบริหารและการตลาดการวิจัยและพัฒนากิจการสาขามีได้รับประโยชน์ในเรื่องเหล่านี้จากบริษัทแม่โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายหรือถ้าจำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายก็จะเสียค่าต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกิจการอื่น ๆ ที่มิได้เป็นกิจการสาขา นอกจากนั้นการจัดตั้งสาขาอย่างทำให้เกิดการประหยัดแก่

Plagiarism Checking Report

Created on Jun 22, 2016 at 1:08 PM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
261634	Jun 22, 2016 at 13:08 PM	57710149@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 3 with format revised #1.docx	Completed	0.00 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
-----	-------	-----------	--------	------------------

No data available in table

Match Details

TEXT FROM SUBMITTED DOCUMENT	TEXT FROM SOURCE DOCUMENT(S)
------------------------------	------------------------------

Plagiarism Checking Report

Created on Jun 22, 2016 at 14:57:38

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
261744	Jun 22, 2016 at 14:57 PM	57710149@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 4 with format revised # 1.docx	Submitted	0%

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
No data available in table				

Match Details

TEXT FROM SUBMITTED DOCUMENT	TEXT FROM SOURCE DOCUMENT(S)

Plagiarism Checking Report

Created on Jun 23, 2016 at 08:57 AM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
262362	Jun 23, 2016 at 08:57 AM	57710149@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 5 with format revised # 1.docx	Completed	0.00 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
-----	-------	-----------	--------	------------------

No data available in table

Match Details

TEXT FROM SUBMITTED DOCUMENT

TEXT FROM SOURCE DOCUMENT(S)